

Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης

Τόμ. 33 (2009)

Αφιέρωμα: Μεγάλες ερωτήσεις, πολλές απαντήσεις. Θεωρία και μέθοδος στην έρευνα της Ευρωπαϊκής ενοποίησης



33

Μάιος
2009

ελληνική
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ



Αφιέρωμα: Θεωρητικές προσεγγίσεις της
ευρωπαϊκής ενοποίησης - Κοινή Αγροτική
Πολιτική - Κρατική κυριαρχία

ελληνική
εταιρεία
πολιτικής
επιστήμης

εκδόσεις
θεμέλιο

ελληνική
**ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Έκδοση της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης

Γραμματεία Σύνταξης Περικλής Βαλλιάνος (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Νίκος Μαραντζίδης (Πανεπιστήμιο Μακεδονίας), Γρηγόρης Μολύβας (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Γεράσιμος Μοσχονάς (Πάντειο Πανεπιστήμιο), Ηλίας Νικολακόπουλος (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Γιώργος Παγουλάτος (Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών), Σεραφείμ Σεφεριάδης (Πάντειο Πανεπιστήμιο), Δημήτρης Α. Σωτηρόπουλος (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Αστέρης Χουλιάρας (Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο)

Συντονισμός έκδοσης Γρηγόρης Μολύβας - Αστέρης Χουλιάρας

Επιστημονική Επιτροπή Μανόλης Αγγελίδης, Νίκος Αλιβιζάτος, Θάνος Βερέμης, Γιάννης Βούλγαρης, Διονύσης Γράβαρης, Νίκος Δεμερτζής, Γιώργος Δερτιλής, Νικηφόρος Διαμαντούρος, Αλέξης Ηρακλείδης, Πάνος Καζάκος, Ηλίας Κατσούλης, Πασχάλης Κιτρομηλίδης, Θεόδωρος Κουλουμπής, Δημήτρης Κυρτάτας, Αντώνης Λιάκος, Θάνος Λίποβατς, Λίνα Λούβη, Χρήστος Λυριντζής, Δήμητρα Μαδιάνου, Αντώνης Μακρυδημήτρης, Γιώργος Μαυρογορδάτος, Α.-Ι. Δ. Μεταξάς, Νίκος Μουζέλης, Ηλίας Νικολακόπουλος, Μάρω Παντελίδου, Γιώργος Παπαδημητρίου, Ευθύμιος Παπαταξιάρχης, Άλκης Ρήγος, Χρήστος Ροζάκης, Παύλος Σούρλας, Καλλιόπη Σπανού, Μιχάλης Σπουρδαλάκης, Κώστας Σταμάτης, Κωνσταντίνος Τσοουκάλης, Λουκάς Τσοούκαλης, Κώστας Υφαντής, Αργύρης Φατούρος, Άννα Φραγκουδάκη, Δημήτρης Χαραλάμπης, Θεόδωρος Χατζηπαντελής

Διεύθυνση Σύνταξης Ελληνική Εταιρεία Πολιτικής Επιστήμης, Ομήρου 19, 10672 Αθήνα, με ένδειξη: *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*. Τηλ.-fax 210-3614298. e-mail: hpsagr@cc.uoa.gr. Γραμματεία: Σταυρούλα Συράκου

Τυπογραφική επιμέλεια: Άννα Μαλικιώση — Επιμέλεια κειμένων: Τίνα Πλυτά — Εκτύπωση: «Μητρόπολις» — Βιβλιοδεσία: Θ. Ηλιόπουλος - Π. Ροδόπουλος — Πίνακας εξωφύλλου: Στέφανος Ζαννής – με την ευγενική άδεια

Η *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης* εκδίδεται δύο φορές τον χρόνο — Τιμή τεύχους 10 Ευρώ — Συνδρομές: Εσωτερικού 20 Ευρώ - Εξωτερικού 40 Ευρώ - Οργανισμοί, Τράπεζες, κτλ. 100 Ευρώ - Φοιτητές 15 Ευρώ - Τα μέλη της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης γίνονται αυτομάτως συνδρομητές με την καταβολή της ετήσιας συνδρομής στην Εταιρεία (50 Ευρώ).

Η *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης* συμμετέχει στο ηλεκτρονικό διαθεματικό δίκτυο Eurozine (<http://www.eurozine.com>)

eurozine

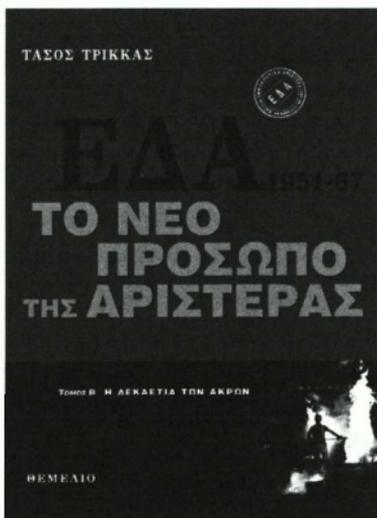
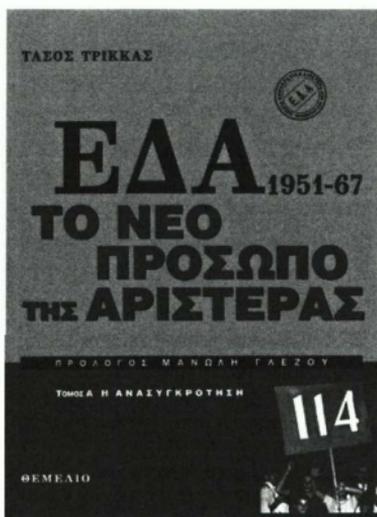
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ, ΠΟΛΛΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ. ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

Π. Καζάκος	Θεωρητικός πλουραλισμός και μεθοδολογικές συγκλίσεις στην πολιτική ανάλυση της ευρωπαϊκής ενοποίησης	7
Ε. Μαριάς	Τα εθνικά πολιτικά κόμματα ως θεσμοί ολοκλήρωσης υπό το φως της νεολεειτουργικής θεωρίας	30
Ι. Φ. Γαλαριώτης	Κονστρουκτιβισμός, διεθνείς σχέσεις και ευρωπαϊκές σπουδές	49
Μ. Χαροκόπος	Η ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική ως διαδικασία μάθησης	71
Θ. Πελαγίδης	Τα οικονομικά της νομισματικής ένωσης στην εποχή του ευρώ: Κριτική επισκόπηση ερευνών	80
Α. Τραντίδης	Παρέμβαση για τη μεθοδολογία	92

Ν. Μαραβέγιας - Γ. Δούκας - Μ. Λύκος	Ο ρόλος των νέων κρατών-μελών της Ε.Ε. στην εξέλιξη της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής: Ορισμένες πρώτες εκτιμήσεις	95
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ		
Δ. Ν. Χρυσόχου	Στοχασμοί για την κρατική κυριαρχία	121
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ		
Σ. Ι. Σεφεριάδης	Στάθης Γουργουρης, <i>Έθνος-όνειρο: διαφωτισμός και θέσμιση της σύγχρονης Ελλάδας</i>	141
Χ. Μυλωνάς	Ελπίδα Βόγλη, <i>«Έλληνες το γένος»: Η ιθαγένεια και η ταυτότητα στο εθνικό κράτος των Ελλήνων (1821-1844)</i>	146
Σπ. Μακρής	James Martin (επιμ.), <i>The Poulantzas Reader. Marxism, Law and the State</i>	149
Δ. Α. Σωτηρόπουλος	Χάγκεν Φλάισερ, <i>Οι πόλεμοι της μνήμης: Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος στη Δημόσια Ιστορία</i>	154
Παρουσίαση Διδακτορικών Διατριβών		158

Μόλις κυκλοφόρησε



ΤΑΣΟΣ ΤΡΙΚΚΑΣ

ΕΔΑ 1951-1967

**ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ
ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ**

Πρόλογος: ΜΑΝΩΛΗΣ ΓΑΕΖΟΣ

ΤΟΜΟΣ Α: Η ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ
ΤΟΜΟΣ Β: Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΩΝ ΑΚΡΩΝ

Η ΕΔΑ, που επί 16 χρόνια υπήρξε η νόμιμη έκφραση του αριστερού κινήματος στην Ελλάδα, αντιπροσωπεύει ένα από τα λαμπρότερα κεφάλαια της ιστορίας της Αριστεράς. Και μόνη η ανασυγκρότησή της, σε απόσταση αναπνοής από τη μεγάλη ήττα της στον εμφύλιο, σε συνθήκες φοβερά δύσκολες, με συνεχείς διώξεις και φυλακίσεις, είναι ένα αξιοθαύμαστο κατόρθωμα. Μέσα από την ανασυγκρότησή της, η Αριστερά διαμορφώνει με την ΕΔΑ το νέο της πρόσωπο. Αποβάλλει, σιγά σιγά, τη σκουριά του δόγματος και της ανώμαλης εσωκομματικής λειτουργίας και εξελίσσεται σε «κόμμα με νέου τύπου χαρακτηριστικά». Ο ταξικός της χαρακτήρας, το πρόταγμα της ριζικής αλλαγής και η σύγκρουσή της με την εξουσία των κυρίαρχων δυνάμεων την ξεχωρίζουν από τα κόμματα της Δεξιάς και του Κέντρου. Είναι κόμμα οργανικής ενότητας των κομμουνιστών, των συμμάχων τους πολιτικών παραγόντων και ομαδώσεων και των απλών ΕΔΑιτών

Σελίδες 1.448 + 16 φωτ. ~ Τιμή: 60 ευρώ

ISBN (set) 978-960-310-341-7 / (τ. Α')
978-960-310-339-4 / (τ. Β') 978-960-310-340-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 210 36 02 646, FAX 210 36 12 092
ΘΕΜΕΛΙΟ <http://www.themelio-ekdoseis.gr>, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr

Αφιέρωμα

ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ, ΠΟΛΛΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΙΩΣΗΣ

Τα κείμενα που περιλαμβάνονται στο αφιέρωμα αυτό παρουσιάστηκαν σε πρώτη μορφή στην ημερίδα της 27ης Μαρτίου 2007 για τις εξελίξεις στη θεωρία της ευρωπαϊκής ενοποίησης που οργάνωσε το Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής (Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης) του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο διάλογος επικεντρώθηκε τότε στις τάσεις κυρίως της πολιτικής και οικονομικής θεωρίας της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Έτσι δόθηκε συνέχεια σε μια πρώτη σχετική συνάντηση εργασίας την οποία είχε οργανώσει, τον Δεκέμβριο του 2006, το Οικονομικό Τμήμα του Πανεπιστημίου της Κρήτης.

Ένα ενδιαφέρον χαρακτηριστικό της εξέλιξης ήταν ότι η πολιτική θεωρία της ευρωπαϊκής ενοποίησης σημαδεύθηκε (α) από την τάση για επανένταξή της στο ευρύτερο πλαίσιο της πολιτικής θεωρίας από την οποία κατά διαστήματα έτεινε να απομονωθεί και (β) από έναν πολλαπλασιασμό ευρύχωρων προσεγγίσεων μερικές από τις οποίες προήλθαν από γειτονικές πειθαρχίες. Τυπικά ίσως παραδείγματα παραγωγικών δανείων είναι η δημόσια επιλογή [public choice] ή οικονομική θεωρία της πολιτικής και η προσέγγιση της κοινωνικής κατασκευής [constructivism].

Συνεπώς, ό,τι σήμερα αποκαλείται πολιτική θεωρία της ευρωπαϊκής ενοποίησης είναι μια μεγάλη ομπρέλα διαφορετικών προσεγγίσεων και μεθόδων. Ταυτόχρονα με τον πλουραλισμό των προσεγγίσεων σημειώθηκε σύγκλιση τεχνικού μεθοδολογικού χαρακτήρα με τον εμπειρικό προσανατολισμό να χαρακτηρίζει πλέον μεγάλο μέρος της έρευνας του ευρωπαϊκού φαινομένου. Οι αντιλήψεις για την εμπειρι-

κή έρευνα υποκατέστησαν εν πολλοίς θεσμικές-περιγραφικές αναλύσεις που ήταν επηρεασμένες από τη νομική (χωρίς να είναι νομικές) και από έναν υπόρρητο νορματιβισμό.

Στην οικονομική ανάλυση της ευρωπαϊκής ενοποίησης αντίθετα, οι διαφοροποιήσεις είναι περιορισμένες λόγω της κυριαρχίας του νεοκλασικού παραδείγματος. Αυτό υποκρύπτεται κατά κανόνα πίσω από τις παλαιότερες θεωρίες των τελωνειακών ενώσεων, τη σχετικά νεότερη των αρίστων νομισματικών περιοχών και τις ειδικές έρευνες που εξετάζουν με απλές ή προχωρημένες ποσοτικές μεθόδους τις επιπτώσεις ευημερίας του ανοίγματος των αγορών, της διεύρυνσης, των διαρθρωτικών πολιτικών της Ε.Ε. και σειράς νέων θεσμών όπως η δημοσιονομική πειθαρχία και η ανεξάρτητη Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Σε άλλη διατύπωση, το νεοκλασικό παράδειγμα εμπνέει την οικονομική ανάλυση των ευρωπαϊκών θεσμών, εξετάζοντας τις «επιπτώσεις ευημερίας» κάτω από διάφορες παραδοχές, ενώ η πολιτική ανάλυση υιοθετεί ποικίλα πλαίσια ανάλυσης, παραδείγματος χάριν τον νεολεειτουργισμό, τον νέο θεσμισμό, τον ομοσπονδισμό, την κριτική θεωρία του κράτους κ.ά. απαντώντας σε διαφορετικά ερωτήματα: ποιος είναι ο ρόλος των υπερεθνικών θεσμών στην ευρωπαϊκή ενοποίηση· πώς εξελίσσονται οι θεσμικές ισορροπίες και συσχετισμοί δύναμης στην Ένωση· πώς διαμορφώνεται η εσωτερική δυναμική των κοινοτικών οργάνων· ποιες τάσεις χαρακτηρίζουν τις σχέσεις κεντρικών θεσμών και εθνικών αρχών· ποιος είναι ο ρόλος των κομμάτων και κομματικών ομάδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κ.ά.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΖΑΚΟΣ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΓΚΛΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΙΟΗΣΗΣ

Πάνος Καζάκος*

Το άρθρο αυτό επισκοπεί την εξέλιξη της έρευνας της ευρωπαϊκής ενοποίησης στην πολιτική επιστήμη. Υποστηρίζεται, πρώτον, ότι αναπτύχθηκαν διαφορετικές «θεωρητικές οπτικές» ή «προσεγγίσεις», μερικές από τις οποίες είναι δάνεια από γειτονικές επιστήμες όπως, λόγω χάρη, η δημόσια επιλογή και ο κοστρουκτιβισμός. Οι διαφορετικές προσεγγίσεις επιτρέπουν να απαντηθεί ένα ευρύ φάσμα ερωτημάτων σχετικά με τις σύνθετες σχέσεις μεταξύ υπερεθνικών θεσμών και εθνικών αρχών, τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων στα όργανα της Ε.Ε., τους συσχετισμούς δύναμης κ.λπ. Ο θεωρητικός πλουραλισμός της πολιτικής επιστήμης διαφέρει από την κατάσταση που επικρατεί στην οικονομική έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, όπου κυριαρχεί η νεοκλασική προσέγγιση. Από την άλλη πλευρά, κατά δεύτερον, διαπιστώνουμε σύγκλιση σε ζητήματα μεθόδου! Τη γενική κατεύθυνση χαρακτηρίζει, από μεθοδολογική σκοπιά, η κατασκευή υποδειγμάτων μέσω των οποίων «παράγονται» εμπειρικά ελέγξιμες υποθέσεις ή απλά η απευθείας πρόταση υποθέσεων για εμπειρικό έλεγχο. Η τάση αυτή συνδέεται με μιαν άλλη, την ενσωμάτωση της (πολιτικής) έρευνας της ευρωπαϊκής ενοποίησης στο ευρύτερο πλαίσιο της πολιτικής επιστήμης.

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το κείμενο που ακολουθεί επισκοπεί την εξέλιξη της πολιτικής θεωρίας για την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Όπως επέδειξε επανειλημμένα ο Simon Hix, η Ε.Ε. μπορεί να μη είναι ένα κράτος με τη μαρξιστική ή τη βεμπεριανή έννοια αλλά, αν και με αρκετές ιδιαιτερότητες, κατέχει χαρακτηριστικά ενός πολιτικού συστήματος: τυπικούς κανόνες («σύνταγμα») για τις διαδικασίες λήψης συλλογικών αποφάσεων, τρεις εξουσίες (νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική), ομοιάζει ολοένα και περισσότερο με ένα σύστημα δύο βουλών κ.λπ. Επί-

* Ο Πάνος Καζάκος είναι Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

σης, στο πλαίσιο αυτό, αναπτύσσεται ο πολιτικός ανταγωνισμός και συνάπτονται συμμαχίες, αναδιανέμονται πόροι μέσω των διαρθρωτικών ταμείων, ομάδες πίεσης προσπαθούν να επηρεάσουν τις αποφάσεις... Πρόκειται για «παραδοσιακές» πολιτικές διεργασίες. Κατά συνέπεια, για να κατανοήσουμε πώς η Ε.Ε. λειτουργεί και πώς θα μπορούσε να λειτουργεί καλύτερα μπορούμε άνετα να αντλήσουμε ιδέες, μεθόδους και εμπειρικά ενδιαφέροντα από τη μελέτη της πολιτικής και του κράτους σε υπάρχοντα πολιτικά συστήματα.¹ Αυτό πράγματι συνέβη με αποτέλεσμα η *πολιτική ανάλυση του ευρωπαϊκής ενοποίησης να υπερβεί την αρχική αυτο-απομόνωσή της*.² Όπως έχει υποδειχθεί, ένα χαρακτηριστικό πολλών ευρωπαϊκών ερευνών της ευρωπαϊκής ενοποίησης ήταν η εσωστρέφειά τους, η τάση δηλαδή να ασχολούνται μόνο με την ευρωπαϊκή ενοποίηση λόγω των ιδιαίτερων εγγενών χαρακτηριστικών της, να μην εντάσσονται στο ευρύτερο πεδίο της πολιτικής επιστήμης και να μην εφαρμόζουν τις θεωρίες τους σε άλλες περιπτώσεις εκτός Ευρώπης.³

Από την άλλη μεριά, η πολιτική διερεύνηση της ευρωπαϊκής ενοποίησης δεν δίστασε να αντλήσει από διαφορετικές επιστημονικές πειθαρχίες ιδέες, πρότυπα και εργαλεία ανάλυσης. Τυπικά ίσως παραδείγματα είναι η δημόσια επιλογή [public choice] και η θεωρία της κοινωνικής κατασκευής [constructivism]. Συνεπώς, ό,τι σήμερα αποκαλείται πολιτική θεωρία της ευρωπαϊκής ενοποίησης είναι μια μεγάλη ομπρέλα διαφορετικών προσεγγίσεων και μεθόδων.

Το παρόν κείμενο εστιάζει τόσο στις συγκεκριμένες υποθέσεις και θεωρητικές οπτικές ή προσεγγίσεις που προτάθηκαν για συζήτηση όσο και στους τρόπους με τους οποίους μελετάται το φαινόμενο της ενοποίησης –στη μέθοδο, λοιπόν.

1. Βλ. S. Hix, «The study of the European Union II: The “new governance” agenda and its rival», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 5, τχ. 1, Μάρτιος 1998, σ. 38-65, σ. 55.

2. Κατά χαρακτηριστικό τρόπο, μερικοί ακαδημαϊκοί ονόμασαν την έρευνα που έχει ως αντικείμενο την Ευρώπη *Europawissenschaft!* Εν τούτοις θεωρούσαν ότι το μέλλον της ιδιαίτερης αυτής επιστήμης είναι η διεπιστημονικότητα. Βλ. T. Beichelt, «Europa-Studien in der Politikwissenschaft: Was sollen, was koenen sie leisten?», *Integration*, Βόννη, Μάρτιος 2006, σ. 213-218, σ. 217.

3. A. Verdun, «An American-European divide in European integration studies: bridging the gap with international political economy», στο E. Jones - A. Verdun, *The Political Economy of European Integration. Theory and Analysis*, Routledge, Λονδίνο και Ν. Υόρκη 2005, σ. 22. Μάλιστα η Verdun υποστηρίζει ότι ο αμερικανικός τρόπος προσέγγισης της ευρωπαϊκής ενοποίησης έτεινε προς το ακριβώς αντίθετο, να βλέπει ότι συνέβαινε στην Ευρώπη ως μέρος ευρύτερων φαινομένων!

Ας σημειωθεί εδώ ότι με τον όρο *οπτικές ή προσεγγίσεις* (πλαιότερα θα λέγαμε σχολές σκέψης) δεν εννοούμε συγκεκριμένες υποθέσεις και θεωρίες, αλλά μάλλον «τρόπους με τους οποίους βλέπουμε τα πράγματα». Πρόκειται για μεγάλες κατασκευές που «δομούν» την περαιτέρω έρευνα, υποδεικνύουν τα ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν και τα δεδομένα που έχουν σημασία για τα επιχειρήματα, τους παράγοντες («μεταβλητές») που πρέπει να προσέξουμε.⁴ Μπορεί αρχικά να μην περιλαμβάνουν ποσοτικές διερευνήσεις, αλλά το έλλειμμα αυτό καλύπτεται από τις έρευνες που τελικά οι ίδιες ενθαρρύνουν ή προκαλούν, όπως φέρ' ειπείν συνέβη με τις θεωρητικές προσεγγίσεις του νεολειτουργισμού και της δημόσιας επιλογής. Στις προσεγγίσεις κατατάσσονται μερικοί από τους μεγάλους «-ισμούς» του παρελθόντος.

Τόσο οι ευρύχωρες προσεγγίσεις ή οπτικές όσο και οι συνήθειες ειδικότερες υποθέσεις εντάσσονται, γενικά, στην εμπειρική-αναλυτική παράδοση. Αλλά, όπως ήδη μας υπέδειξε ο Αριστοτέλης, υπάρχει και η θηική η οποία δεν είναι θετική επιστήμη αλλά συστατικό στοιχείο της σκέψης που στηρίζεται στην επαγωγή και στην πείρα.⁵ Η ενασχόληση με το δέον («το αγαθόν») ανανεώθηκε έκτοτε με διάφορους τρόπους και αντικατοπτρίζεται σήμερα σε μερικά από τα γνωστότερα έργα πολιτικής και κοινωνικής φιλοσοφίας. Η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από τις αρχές πάνω στις οποίες *θα έπρεπε* να οικοδομούνται η κοινωνία, η οικονομία, η πολιτεία. Αυτή την *κανονιστική* σκέψη συναντούμε και στη μελέτη της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, όπου ανταγωνίζονται διάφορα σχέδια για ένα καλύτερο μέλλον σύμφωνα με κριτήρια δικαιοσύνης, δημοκρατικότητας, ελευθερίας.⁶

4. Οι «θεωρητικές προσεγγίσεις» [approaches] και «οπτικές» [perspectives] παράγουν επίσης μια κοινή γλώσσα (θεωρητικές έννοιες) ή πλαίσιο επικοινωνίας για τους επιστήμονες που τις υιοθετούν το οποίο τους προσανατολίζει στη δουλειά τους. Βλ., ανάμεσα σε άλλα, Ch. Pentland, *International Theory and European Integration*, Faber, Λονδίνο 1973, σ. 16-19.

5. Αριστοτέλης *Ηθικά Νικομάχεια*, μτφρ. Κ. Ζάμπα, εκδ. Φέξη, χ.χ. τόμ. Α, κεφ. Ζ.

6. Βλ., ενδεικτικά, ανάμεσα σε πολλά άλλα, τη συζήτηση για τον (νεο)ρεπουμπλικανισμό στο R. Bellamy - D. Castiglione, «Democracy, sovereignty and the constitution of the European Union: The republican alternative to liberalism», στο Z. Bankowski - A. Scott (επιμ.), *The European Union and its Order*, Blackwell, Λονδίνο 2000.

2. ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΩΝ

α. Η γενική εικόνα

Ένα ενδιαφέρον χαρακτηριστικό της εξέλιξης της πολιτικής θεωρίας ήταν ότι συνοδεύθηκε από πολλαπλασιασμό των προσεγγίσεων μερικές από τις οποίες πηγάζουν, όπως σημειώσαμε, από γειτονικές πειθαρχίες. Οι σχετικές έρευνες ακολουθούν τις διαφορετικές προσεγγίσεις:⁷

- Ο νεολειτουργισμός, κατέχει ιδιαίτερη θέση στη μελέτη της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Εξετάζει την επίδραση αρχικών ρυθμίσεων και υπερεθνικών θεσμών στην ίδια την εξέλιξη της Ε.Ε. και οικοδομεί πάνω σε μια λογική που έχει ως κεντρικούς άξονες την υποκείμενη πολιτική κουλτούρα (αξίες και πολιτικούς θεσμούς), την οικονομική δομή (εξωστρεφείς μικτές οικονομίες της αγοράς) με τις αλληλεξαρτήσεις που αυτή παράγει και τους αρχικούς υπερεθνικούς θεσμούς! Αναδεικνύει επίσης τον ρόλο του μηχανισμού spillover στην πολιτική ολοκλήρωση.⁸
- Η δημόσια επιλογή έχει ως αφετηριακή παραδοχή την ορθολογικότητα των παικτών σε διαφορετικά θεσμικά περιβάλλοντα και σε διεργασίες «παιγνίου».⁹ Σημαντική είναι η συνεισφορά του Γ. Τσεμπελί στην εφαρμογή της σε ευρωπαϊκές διεργασίες.¹⁰

7. Για μια συνολική αν και συμπυκνωμένη επισκόπηση των θεωριών χωρίς ιδιαίτερη έμφαση στη μέθοδο, βλ. μεταξύ άλλων, Β. Rosamond, *Theories of European Integration*, MacMillan, Λονδίνο 2000 [ελλ. μτφρ., Μεταίχμιο 2006]. Βλ. επίσης επιλογή από τις σπουδαιότερες συνεισφορές στην πολιτική θεωρία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης στο Μ. Ο'Neill (επιμ.), *The Politics of European Integration*, Routledge, Λονδίνο 1996. Για τις οικονομικές θεωρίες της ολοκλήρωσης, βλ. Μ. J. Artis - Ν. Lee, *The Economics of the European Union, Policy Analysis*, 2η έκδοση, Oxford University Press, Οξφόρδη 1997.

8. Βλ. τυπική εφαρμογή του μηχανισμού spillover στο Κ. Weyertstrass - J. Jaenicke κ.ά., «Economic spillover and policy coordination in the euro area», European Commission, *Economic Papers* No 246, Μάρτιος 2006.

9. Βλ. R. Vaubel, «The public choice analysis of European integration. A survey», *European Journal of Political Economy*, τόμ. 10, αρ. 1, 1994, σ. 227-249. Επίσης, L. Hooghe, *The European Commission and the Integration of Europe, Images of Governance*, Cambridge University Press, Cambridge 2001. Η ανάλυση στο έργο τούτο αναδεικνύει ενδιαφέροντα μεθοδολογικά προβλήματα που συνδέονται με την επιλογή ανάμεσα σε διαφορετικές εκδοχές της ορθολογικότητας («thick» ή «thin» rationality).

10. Βλ., ενδεικτικά, G. Garrett - G. Tsebelis, «An institutionalist critique of intergovernmentalism», *International Organization*, τόμ. 50, αρ. 2, 1996. Βλ., όμως, και το βασικό έργο Γ. Τσεμπελίσ, *Εμφωλεμένα παίγνια*, μτφρ. Π. Νάνος, εκδ. Παναζιόσης, Αθήνα 2004 (ο τίτλος στο πρωτότυπο: *Nested Games*). Για μια βαθιά εισαγωγή στη δημόσια επιλογή, βλ. Σ. Αλε-

- Ο κονστρουκτιβισμός αντλεί από την κοινωνική ψυχολογία και τα πειράματά της και εξετάζει τη δυναμική που γεννούν η συνάντηση και θεομοιόμοια συνεργασία εθνικών αντιπροσώπων στα διάφορα όργανα (Επιτροπή, Συμβούλια υπουργών κ.ά.) όπου «κατασκευάζεται» συλλογικά ο κόσμος.¹¹
- Ο νεοθεομοιός¹² εκκινεί από την παραδοχή ότι «οι θεομοί μετρούν» με την έννοια ότι το αποτέλεσμα πολιτικών διεργασιών εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τους θεομούς εντός των οποίων εκτυλίσσονται, π.χ. από τους κανόνες λήψης αποφάσεων στην Ε.Ε., και αναδεικνύει τη σημασία των ιστορικών διαδρομών.¹³
- Ο ομοσπονδισμός και η «πολυεπίπεδη διακυβέρνηση»¹⁴ παρέχουν ένα ι-

ξανδρόπουλος, «Η οικονομική λογική της συλλογικής δράσης. Μεταθτικά επιχειρήματα σε έναν μη κτηκό κόσμο», *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, τχ. 7, Μάρτιος 1996, σ. 82-123.

11. Σε αυτόν αφιερώθηκε ειδικό τεύχος του *Journal of European Public Policy*. Οι επιμελητές έγραψαν και την εισαγωγή. Βλ., ειδικά, Th. Christiansen - E.J. Knud - W. Antje, «The social construction of Europe», *Journal of European Public Policy*, τχ. 6, 1999, σ. 528-544. Οι έννοιες-κλειδιά είναι «κοινωνικοποίηση», «κοινωνική μάθηση», «στοχασμός», «κοινωνική διάδραση» [social interaction], «ομαδική ταυτότητα» –συλλογικές διεργασίες, δηλαδή, στις οποίες άτομα επικοινωνούν και αλλάζουν προτιμήσεις. Βλ. επίσης J.T. Checkel, «Building new identities? Debating fundamental rights in European institutions», *Working Paper 00/12*, Arena/Universitetet i Oslo, Όσλο 2000.

12. Οι αναλύσεις θεομών δεν ακολουθούν ενιαίο πρόγραμμα με την έννοια ότι δεν εξετάζουν τις ίδιες «μεταβλητές», δεν θέτουν τα ίδια ερωτήματα ούτε, τέλος, υιοθετούν την ίδια μέθοδο. Προσπαθώντας να βάλουν κάποια τάξη στην ποικιλία των οπτικών οι Hall και Taylor πρότειναν την ταξινόμησή τους σε τρεις μεγάλες κατηγορίες (-ισμούς) του «νέου θεομοιού» στις οποίες έδωσαν τις ονομασίες: «ιστορικός θεομοιός», «κοινωνιολογικός θεομοιός» και «θεομοιός της δημόσιας επιλογής». Βλ. P. Hall - R. Taylor, «Political science and the three new institutionalisms», *Political Studies*, τόμ. 44, τχ. 4, 1996, σ. 936-957.

13. Για μια εφαρμογή, βλ. P. Pierson, «The path to European integration: A historical-institutionalist analysis», στο W. Sandholz - A. Stone Sweet (επιμ.), *European Integration and Supranational Governance*, Oxford University Press, Οξφόρδη 1998, σ. 27-58. Ο ίδιος τόμος περιλαμβάνει και άλλα κείμενα στο ίδιο πνεύμα. Με κάποια προσπάθεια θα μπορούσαμε να εντάξουμε στο πρόγραμμα του ιστορικού θεομοιού την ιστορική ανάλυση του A. Milward, *The European Rescue of the Nation-State*, Routledge, Λονδίνο 1992.

14. Για τον πρώτο, βλ. ανάμεσα σε πολλά άλλα, K. Nicolaidis - R. Howse, *The Federal Vision, Legitimacy and Levels of Governance in the United States and Europe*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2001. Για την πολυεπίπεδη διακυβέρνηση, βλ. M. Jachtenfuchs - B. Kohler-Koch, *Europäische Integration*, Leske-Budrich, Opladen 2003, και για μια εφαρμογή της, E. Kirchner, «The challenge of European Union security governance», *Journal of Common Market Studies*, τόμ. 44, αρ. 5, 2006, σ. 947-968.

διαίτερο φακό για να εξετάσουμε την κατανομή των εξουσιών ανάμεσα σε ευρωπαϊκούς θεσμούς, εθνικές κυβερνήσεις και περιφερειακές αρχές.¹⁵

• Η κριτική σχολή¹⁶ κ.ά.

Καμιά από τις προσεγγίσεις αυτές δεν μπορεί να διεκδικήσει ένα είδος εξηγητικού μονοπωλίου. Γενικά, η συνολική θεωρητική εξέλιξη στην έρευνα του ευρωπαϊκού φαινομένου εμφανίζει χαρακτηριστικά που συναντούμε σχεδόν παντού στις κοινωνικές επιστήμες: παλαιότερες προσεγγίσεις ανακτούν έδαφος αν και προσαρμόζονται στα δεδομένα που στο μεταξύ συσσωρεύθηκαν, ενώ εμφανίζονται νέες προσεγγίσεις που καθοδηγούν την έρευνα και, συχνά, συνδυάζονται στην πράξη.

Σύμφωνα με μιαν αποτίμηση οι προσεγγίσεις (καμιά φορά: «μεγάλες θεωρίες») που παρήγαγαν στο παρελθόν οι κοινωνικές επιστήμες ήταν συχνά «κάστρα στην άμμο»:¹⁷ εμφανίζαν μεθοδολογικές ανεπάρκειες, είχαν επισφαλή εμπειρική θεμελίωση κ.λπ. με αποτέλεσμα η πραγματικότητα να διαψεύδει τις προβλέψεις τους.

Βέβαια, και η ευρωπαϊκή έρευνα εμφανίζει τέτοια μεθοδολογικά ελλείμματα. Προσφεύγει συχνά σε υποθέσεις που δεν έχουν ελεγχθεί εμπειρικά ή δεν είναι δυνατόν να ελεγχθούν εμπειρικά. Τέτοια ελλείμματα οφείλονται όμως εν μέρει στην ιδιαιτερότητα της ευρωπαϊκής ενοποίησης και στη διαφορετικότητα των ιστορικών διαδικασιών των ευρωπαϊκών χωρών. Αρχικά, η θεωρία και, ειδικότερα, ο κυρίαρχος τότε νεοφονκτιοναλισμός έδιναν την εντύπωση ότι παρήγαγαν γενικεύσεις από μια απειριστικά μικρή εμπειρική βάση –την ίδια την ευρωπαϊκή ενοποίηση που ήταν *μία περίπτωση*. Πάντως,

15. D. Benson - A. Jordan, «Understanding task allocation in the European Union: exploring the value of federal theory», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 15, τχ. 1, Ιανουάριος 2008, σ. 78-97, 79. Η ομοσπονδιακή θεωρία ειδικότερα επιτρέπει συγκρίσεις με την ιστορική διαδικασία διαμόρφωσης ομοσπονδιακών κρατών, δηλαδή συνενώσεων, στις οποίες οι συνιστώσες διατηρούν ευρύτατη αυτονομία και ειδικές εξουσίες, ενώ υποβάλλονται στην πειθαρχία «κοινών διαδικασιών λήψης αποφάσεων». Βλ. D.J. Elazar, *Exploring Federalism*, University of Alabama Press, Tuscaloona AL., 1987, σ. 12.

16. D.J. Bailey, «Governance or the crisis of governmentality? Applying critical state theory at the European level», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 13, τχ. 1, Ιανουάριος 2006, σ. 16-33.

17. B. Geddes, *Paradigms and Sand Castles. Theory Building and Research Design in Comparative Politics*, The University of Michigan Press, Michigan 2006. Την άποψη ότι μερικές τουλάχιστον «θεωρίες» δεν προσφέρουν τίποτε το ουσιώδες στην εξήγηση και κατανόηση ειδικά της ευρωπαϊκής ενοποίησης διατύπωσε, αναφερόμενος συγκεκριμένα στον Moravcsik, ο Π. Κ. Ιωακείμίδης στην ημερίδα που οργάνωσε το Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής (Ε.Ε.ΠΕ) για την εξέλιξη και τα προβλήματα στην έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

ακόμη και τότε, πρόσφεραν κάποια αρχικά πρότυπα «δόμησης» των εμπειριών που επρόκειτο αργότερα να δοκιμασθούν.

Κατά τη γνώμη μου και χωρίς δογματισμούς, η εξέλιξη της ακαδημαϊκής έρευνας της ευρωπαϊκής ενοποίησης απέφερε μια χρήσιμη γενικά συσσωρευση θεωριών, προσεγγίσεων, μεθόδων και δεδομένων. Όπως θα δούμε, κάθε προσέγγιση υπέδειξε διαφορετικούς παράγοντες (ή τους στάθμισε διαφορετικά): τη δυναμική του εθνικού κράτους, τον ρόλο της κινητικότητας των κεφαλαίων σε συνθήκες ελευθερούμενων αγορών, τις εσωτερικές πολιτικές δομές, την οικονομική συγκυρία, τις ιδιαίτερες πεποιθήσεις και παραδόσεις σε κάθε χώρα (την «ιδιουσυγκρασία» της), την επιρροή των υπερεθνικών θεσμών, την ισχύ και τη κατανομή ισχύος στην Ένωση, τις στρατηγικές προκλήσεις, τη διάχυση ιδεών, τη φύση των ανθρώπινων κινήτρων κ.λπ. Πολλά από όσα συμβαίνουν σήμερα στην Ευρώπη δεν μπορούν να γίνουν κατανοητά από μία και μόνη θεωρητική οπτική. Περισσότερο από άλλοτε, όποιοι μελετά το ευρωπαϊκό φαινόμενο πρέπει να το προσεγγίζει από διαφορετικές οπτικές και να χρησιμοποιεί διαφορετικά εργαλεία. Διαφορετικές προσεγγίσεις φωτίζουν με διαφορετικό τρόπο διαφορετικές πτυχές της διαδικασίας ολοκλήρωσης (ή άλλων σύνθετων φαινομένων). Συνεπώς, δεν αλληλοαποκλείονται, όπως θα συνέβαινε στην περίπτωση κλειστών παραδειγμάτων.

Βεβαίως, δεν παίζουν όλες οι προσεγγίσεις ισοδύναμο ρόλο. Το ακαδημαϊκό ενδιαφέρον για αυτές εναλλάσσεται κατά καιρούς και πολλοί ισχυρίζονται ότι διακρίνουν διάφορες «καμπές» [turns] της έρευνας υπέρ της μίας ή της άλλης.¹⁸ Η μαρξιστική όμως δεν κατάφερε να έχει μια σταθερή θέση στην ακαδημαϊκή καθημερινότητα. Οι λόγοι είναι πολλοί, αλλά σημαντικό ρόλο έπαιξε και η αδυναμία πολλών αυτόκλητων μαρξιστών που, παραμένοντας σε ένα επίπεδο αφαίρεσης, προστάτευαν τα συμπεράσματά τους από κάθε αναγνωρισμένο κανόνα εμπειρικού ελέγχου των αποφάσεων. Όμως, η πρόσφατα ανανεούμενη κριτική θεωρία τείνει από τη φύση της σε ποιοτικές μάλλον παρά ποσοτικές αναλύσεις. Έχει ως αφετηρία ορισμένη παραδοχή

18. Για παράδειγμα, μερικοί εντόπισαν πρόσφατα μια στροφή [turn] στην ευρωπαϊκή έρευνα προς την ομοσπονδιακή θεωρία. Βλ. D. Benson - A. Jordan, «Understanding task allocation in the European Union: exploring the value of federal theory», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 15, τχ. 1, Ιανουάριος 2008, σ. 78-97. Άλλοι υποστήριξαν ότι σημειώθηκε αναγέννηση του νεολεϊτουργισμού στη δεκαετία του 1990. Βλ. J.M. Gabriel, «Die Renaissance des Funktionalismus», *Aussenwirtschaft*, 55ο έτος, τχ. 1, 2000, σ. 121-168. Οι Aspinwall και Schneider διέγνωναν αντίθετα μια στροφή προς τη θεσμική ανάλυση. Βλ. M. Aspinwall - G. Schneider, «Same menu, separate tables: The institutionalist turn in political science and the study of European integration», *European Journal of Political Research*, τχ. 38, 2000, σ. 1-36.

για τη φύση του κράτους το οποίο θεωρεί, σε συνθήκες καπιταλισμού, μέρος του προβλήματος και όχι πηγή λύσεων!¹⁹

Στην ερευνητική πράξη πολλές έρευνες ακολουθούν τον δρόμο που υποδεικνύει μία προσέγγιση και διερευνούν την εξηγητική ικανότητα των υποθέσεων που παράγονται στο πλαίσιο της για συγκεκριμένα φαινόμενα σε σύγκριση με άλλες. Ο νεοφονκτιοναλισμός εξακολουθεί να παίζει ρόλο στην εξήγηση ειδικότερων πτυχών της ευρωπαϊκής ενοποίησης ιδίως όταν εφαρμόζεται σε συγκεκριμένες περιοχές πολιτικής. Υποστηρίχθηκε, για παράδειγμα, ότι η νεολειτουργική ιδέα του *spillover* είναι χρήσιμη σε κάθε προσπάθεια για την εξήγηση της συνεργασίας στην κοινωνική πολιτική και στις πολιτικές αγορών εργασίας.²⁰ Ένα άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα επιλογής μιας οπτικής ή προσέγγισης είναι η διερεύνηση των ορίων της διαδικασίας ολοκλήρωσης και της «συνταγματικής» κρίσης στην Ε.Ε. με την προσφυγή σε ένα πολιτικοοικονομικό μοντέλο που χρησιμοποιεί τις έννοιες της ζήτησης και προσφοράς ολοκλήρωσης [*integration demand and supply*] κυβερνήσεων και πολιτών.²¹ Επίσης, οι Ackrill και Kay²² προσφεύγουν στην ιστορική-θεσμική προσέγγιση [*historical institutionalism*] για να εξηγήσουν την εξέλιξη των θεσμών που εμπλέκονται στις διαδικασίες του προϋπολογισμού της Ε.Ε.

Όμως, ένας εκλεκτικός συνδυασμός διαφορετικών προσεγγίσεων μπορεί να προσφέρει μια σφαιρικότερη εξήγηση του φαινομένου που διερευνάται –στην περίπτωση μας, της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης συνολικά ή κάποιου θεσμού της ή μιας διαδικασίας της. Πολλές έρευνες ακολουθούν ακριβώς

19. Βλ. D.J. Bailey, «Governance or the crisis of governmentality? Applying critical state theory at the European level», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 13, αρ. 1, Ιανουάριος 2006, σ. 16-33. Βλ., επίσης, παλαιότερο κείμενο του P. Cocks, «Προς μια μαρξιστική θεωρία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης», *Επιθεώρηση Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, τχ. 1, 1980, σ. 338-581, και W. Haack, «The selectivity of economic integration theories: A comparison of some traditional and marxist approaches», *Journal of Common Market Studies*, τόμ. 21, αρ. 4, Ιούνιος 1983, σ. 367-387. Στη (νεομαρξιστική ή) κριτική θεωρία του κράτους έχουν συμβάλει οι Νίκος Πουλαντζάς, Bob Jessop, Klaus Offe κ.ά.

20. C.S. Jensen, «Neofunctionalist theories and the development of European social and labour market policy», *Journal of Common Market Studies*, τόμ. 38, αρ. 1, Μάρτιος 2000, σ. 71-92.

21. J.A. Faina - A. Garcia-Lorenzo - J. Lopez-Rodriguez, «European constitutional political economy: Enlargement and the crisis of institutional system», *European Research Studies*, τόμ. V, αρ. 3-4, 2002, σ. 45-58.

22. R. Ackrill - A. Kay, «Historical-institutionalist perspectives on the development of the EU budget system», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 13, τχ. 1, Ιανουάριος 2006, σ. 113-133.

την οδό αυτή. Σε ένα παράδειγμα εκλεκτικισμού, ο David McKay συνδυάζει ομοσπονδιακή θεωρία, δημόσια επιλογή και συγκριτική πολιτική για να εξετάσει τις προτάσεις για αυστηρότερους κανόνες στο πλαίσιο του ΣΣΑ πριν από την τελευταία αναθεώρησή του το 2005. Το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει συνοψίζεται ως εξής:²³ οι συστάσεις οικονομολόγων για αυστηρότερη δημοσιονομική πειθαρχία (με συνεπακόλουθο την ενίσχυση του ρόλου των κεντρικών θεσμών της Ένωσης και μάλιστα χωρίς τα σαφή συνταγματικά όρια που τίθενται σε αυτή σε υπαρκτές ομοσπονδίες) έρχονται σε αντίθεση όχι μόνο με γενικότερες τάσεις προς την αντίθετη κατεύθυνση, αλλά και δεν οδηγούν σε πολιτικά βιώσιμες λύσεις. Κατά τη γνώμη του, μια νέα ή τροποποιημένη «συνταγματική» Συνθήκη θα έπρεπε να κατοχυρώνει την πρωτοκαθεδρία των εθνικών κυβερνήσεων σε ζητήματα δημοσιονομικής πολιτικής και συνεπώς να αλλάξει στην περιοχή αυτή πολιτικής την ισορροπία ανάμεσα σε κεντρικούς θεσμούς και εθνικές κυβερνήσεις προς όφελος των τελευταίων. Άλλωστε, η Ε.Ε. δεν εκπληρώνει δύο βασικές προϋποθέσεις για μια πολιτικά βιώσιμη ομοσπονδιακή δομή με ενισχυμένο κέντρο: δεν έχει κατάλληλους τρόπους αντιπροσώπευσης των κρατών στο κέντρο ούτε μία κομματική δομή που να μοιάζει με εκείνη ομοσπονδιακών χωρών. Με τα σημερινά δεδομένα, η ΟΝΕ αποτυγχάνει να δώσει επαρκή κίνητρα ώστε κυβερνήσεις και εθνικές ελίτ να συμμορφώνονται προς τους κανόνες μακροχρόνια. Στην Ε.Ε. –και σε αντίθεση προς συνήθεις ομοσπονδίες–, η ικανότητα των κυβερνήσεων, που στηρίζονται σε εθνικά κόμματα και συνασπισμούς συμφερόντων, να πείσουν τους («εγωιστές» ή «μυωπικούς») ψηφοφόρους ότι πρέπει να κάνουν θυσιές για το γενικό καλό της Ένωσης έχει όρια.

β. Η ιστορία επηρέασε τη θεωρία

Η εξέλιξη της έρευνας που σηματοδεύθηκε από τον πολλαπλασιασμό των θεωρητικών προσεγγίσεων επηρεάστηκε από την ιστορική πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης και, φυσικά, από την εσωτερική δυναμική της επιστήμης.

Η «ιστορία» έδωσε την πρώτη ύλη για τον εμπειρικό έλεγχο θεωριών και το έναυσμα για την παραγωγή ποικίλων άλλων. Ενδεικτικά μόνο σημειώνω ότι στη δεκαετία του 1950 και στις αρχές της δεκαετίας του 1960 ο νεολειτουργισμός αποτέλεσε την επικρατούσα προσέγγιση. Πρόσφερε ένα πλαίσιο

23. D. McKay, «Economic logic or political logic? Economic theory, federal theory and EMU», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 12, αρ. 3, Ιούνιος 2005, σ. 528-544.

για την ανάλυση του φαινομένου της ευρωπαϊκής ενοποίησης ως όλου που όχι μόνον υποδείκνυε πιθανές κατευθύνσεις της εμπειρικής έρευνας, αλλά και περιείχε μερικές πολύ συγκεκριμένες υποθέσεις (spillover κ.λπ.). Με τη σειρά τους, οι τελευταίες οδηγούσαν σε συγκεκριμένες προβλέψεις για την εξέλιξη της (τότε) ΕΟΚ. Στη συνέχεια, όμως, ο νεολειτουργισμός θεωρήθηκε αναξιόπιστος καθώς η ευρωπαϊκή ενοποίηση έδειχνε να μη ακολουθεί τον αυτοματισμό που πρόβλεπε η θεωρία, αλλά περιήλθε σε μια περίοδο παρατεταμένης στασιμότητας. Ο νεολειτουργισμός αδυνατούσε να εξηγήσει την κρίση που ξέσπασε το 1966 –για αυτόν ήταν ένας μεγάλος «γρίφος». Είχε τότε έλθει η ώρα για την εναλλακτική προσέγγιση του διακυβερνητισμού που, ούτως ή άλλως, προϋπήρχε ως ρεαλισμός στην έρευνα των διεθνών σχέσεων και άλλων οπτικών. Στη δεκαετία του 1990 ο νεολειτουργισμός ανακάμπτει υπό την επίδραση των εξελίξεων στην Ε.Ε.: αρχικά της συμφωνίας για ένα νέο στάδιο ολοκλήρωσης των αγορών με το πρόγραμμα της εσωτερικής αγοράς (1985) και, στη συνέχεια, με τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση (Μάαστριχτ 1991-92) που άνοιξε τον δρόμο για τη νομισματική ένωση, τη δημιουργία νέων υπερεθνικών θεσμών και τη δημοσιονομική πειθαρχία. Με άλλα λόγια, η ανανέωση της ευρωπαϊκής ενοποίησης έφερε και την αναγέννηση του νεολειτουργισμού.²⁴ Αυτό δεν σημαίνει ότι άλλες προσεγγίσεις που στο μεταξύ εμφανίσθηκαν αχρηστεύθηκαν μόνιμα ή συγκυριακά! Οι εξελίξεις στην Ε.Ε. μετά το 2000 –Συνθήκη της Νίκαιας (2000), διεύρυνση (2004), η αποτυχία του σχεδίου συνταγματικής συνθήκης (2005), η μεταρρύθμιση του ΣΣΑ (2005)– τροφοδοτούν τη θεωρητική εξέλιξη (και παράγουν τους δικούς τους «γρίφους»).

Ένα παράδειγμα ανάδειξης νέων προσεγγίσεων καθώς η ευρωπαϊκή ενοποίηση προχωρούσε –μερικές φορές με απρόβλεπτο τρόπο– είναι η έννοια της «πολυεπίπεδης διακυβέρνησης». Η εξέλιξη οδήγησε πολλούς αναλυτές να υποστηρίξουν ότι η Ε.Ε. δεν μπορεί να τοποθετηθεί στο συνεχές που σχηματίζεται από τον χαλαρό διακυβερνητισμό ως την τυπική ομοιοπονδία (κράτος), ότι οι πραγματικές εξελίξεις επέβαλλαν την επινόηση νέων τρόπων προσέγγισης: μια τέτοια επινόηση ήταν η «πολυεπίπεδη διακυβέρνηση» με την οποία επιδιώχθηκε να κατανοηθούν ζητήματα αβεβαιότητας, δημιουργίας πολλαπλών θεσμικών διαρρυθμίσεων, κατανομής της εξουσίας και πολυπλοκότητας στην Ε.Ε.²⁵ Συναφώς, οι ομοιότητες της πολυεπίπεδης διακυ-

24. Βλ. J.M. Gabriel, «Die Renaissance des Funktionalismus», *ό.π.*

25. B. Rosamond, *Theories of European Integration*, *ό.π.*, σ. 111.

βέρνησης με ομοσπονδιακές δομές ενδυνάμωσαν το ενδιαφέρον για την ομοσπονδιακή θεωρία.

Ο δεύτερος παράγοντας που επηρέασε την εξέλιξη της θεωρίας είναι, όπως αναφέρθηκε ωρύτερα, η εσωτερική δυναμική της επιστήμης. Στα πρώτα στάδια, η ευρωπαϊκή ενοποίηση γίνεται αντιληπτή ως ένα ιδιαίτερο, *sui generis* φαινόμενο. Το αποτέλεσμα ήταν να αποκοπεί η έρευνά της από την υπόλοιπη πολιτική επιστήμη. Δεν συνέβη το ίδιο ή, έστω, όχι στον ίδιο βαθμό στην ιστορική, νομική και οικονομική έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης.²⁶

Αλλά, καθώς έγιναν βαθμιαία εμφανή τα όρια γενικεύσεων από μια (ιδιαίτερη) περίπτωση, άρχισαν να αναζητούνται ομοιότητες των πολιτικών διαδικασιών και θεσμών που χαρακτήριζαν την ευρωπαϊκή ενοποίηση με άλλες διαδικασίες και θεσμούς που ήδη αποτελούσαν αντικείμενο της πολιτικής επιστήμης. Με άλλα λόγια, αναγνωρίζεται ολοένα και περισσότερο ότι η Ε.Ε. είναι ένα πεδίο στο οποίο οι πολιτικές διαδικασίες έχουν ομοιότητα με τις εθνικές πολιτικές διαδικασίες. Συνεπώς, θεωρητικές προσεγγίσεις που έχουν αναπτυχθεί στην πολιτική επιστήμη, στη νέα πολιτική οικονομία, στην πολιτική ψυχολογία και αλλού θα μπορούσαν να μεταμοσχευθούν τρόπον τινά στο ευρωπαϊκό πεδίο για να εξηγήσουν τις τάσεις, τους θεσμούς και τις πολιτικές διαδικασίες σε αυτό. Εκτός τούτου, η ίδια η ευρωπαϊκή ενοποίηση εμφανίζει ομοιότητες με τις διαδικασίες δημιουργίας εθνικών κρατών. Με τον τρόπο αυτόν η *συγκριτική πολιτική* έκανε την είσοδό της στην έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Το αποτέλεσμα ήταν, όπως σημειώσαμε ήδη, να αντληθούν διάφορα θεωρητικά εργαλεία και εννοιολογικά πλαίσια από τη συγκριτική πολιτική (και από άλλες πειθαρχίες) για την ανάλυση του ευρωπαϊκού φαινομένου και να διευρυνθεί η εμπειρική βάση (για να ξεπερασθεί το πρόβλημα $n=1$). Τυπικό παράδειγμα είναι η θεώρηση της Ε.Ε. ως ενός «ρυθμιστικού καθεστώτος» συγκρίσιμου με άλλα (G. Majone)²⁷ και η εξέταση της διαδικασίας ενοποίησης συνολικά ως μιας (μακροχρόνιας) διαδικασίας σχηματισμού ομοσπονδίας.²⁸

Τέλος, η «εισαγωγή» στην Ευρώπη νέων θεσμών που έχουν δοκιμασθεί αλλού επιβάλλει συχνά την «εισαγωγή» και του σχετικού θεωρητικού διαλό-

26. Ως προς την οικονομική έρευνα, η αιτία πρέπει να αναζητηθεί στην κυριαρχία ενός παραδείγματος –της νεοκλασικής θεωρίας– που εφαρμόζεται και στην περίπτωση της ευρωπαϊκής οικονομίας.

27. G. Majone, *Dilemmas of European integration: The Ambiguities and Pitfalls of Integration by Stealth*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2005.

28. M. Burgess, *Federalism and European Union*, Routledge, Λονδίνο 2000.

γου που έχει αναπτυχθεί στην ευρύτερη πολιτική επιστήμη. Για να δείξω την έκταση του φαινομένου παραθέτω ένα ακόμη τυπικό παράδειγμα – την αλλαγή του ρυθμιστικού καθεστώτος, με τις ιδιωτικοποιήσεις τομέων τους οποίους άλλοτε μονοπωλούσε το κράτος, και τη δημιουργία ανεξαρτήτων αρχών για τη ρύθμισή τους στη θέση των εποπτευόντων υπουργείων. Η θεωρητική συζήτηση αφορά ανάμεσα σε άλλα το *rational* και τις σχέσεις αρχών, πολιτικής (κυβέρνησης) και αγορών (οικονομικών συμφερόντων). Εννοώ εδώ προφανώς την πολιτική-οικονομική θεωρία που εξετάζει τις σχέσεις εντολέα και εντολοδόχου, ζητήματα κινήτρων, ομηρίας [*capture*] κ.λπ. Έχουν, λόγω χάρη, λιγότερη επιρροή οι εποπτευόμενες επιχειρήσεις όταν η ρύθμιση και εμπορεία τους μεταφέρεται στο ευρωπαϊκό επίπεδο;²⁹

Κλείνοντας το θέμα αυτό, επαναλαμβάνω ότι η εξέλιξη της θεωρίας γύρω από την ευρωπαϊκή ενοποίηση οφείλεται σε ερεθίσματα της ιστορίας και στην εγγενή της επιστήμης περιέργεια και τάση να λύνει γρίφους (όπως τους εννοούσε ο Kuhn), δηλαδή να αναζητά λύσεις όταν διαπιστώνει φαινόμενα που δεν εξηγούνται μέσω των παραδεδεγμένων θεωριών ή και έρχονται απλά σε αντίθεση με ό,τι οι θεωρίες αυτές «προβλέπουν».

γ. Από «το όλον» στις επιμέρους διαδικασίες ενοποίησης

Όπως και σε άλλες πειθαρχίες, έτσι και στην έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης πρέπει να διακρίνουμε τις σχεδόν «ολικές» προσεγγίσεις από τις εστιασμένες σε συγκεκριμένες πτυχές. Στην αφετηρία, η τάση ήταν να σχεδιασθούν μεγάλα πλαίσια ανάλυσης μάλλον παρά να διατυπωθούν συγκεκριμένες υποθέσεις με επαρκή εμπειρική βάση.³⁰ Συναφώς, αντικείμενό τους ήταν το φαινόμενο της ευρωπαϊκής ενοποίησης ως όλον, επιχειρούσαν δηλαδή να συλλάβουν τη ενοποίηση ως συνολική διαδικασία. Η γοητεία του θέματος προέκυπτε από τη μοναδικότητά του, καθώς αποτελούσε μια θεσμική καινοτομία στις διεθνείς σχέσεις. Ήταν συνεπώς φυσικό να τεθεί το ερώτημα τι ακριβώς ξεχώριζε την (τότε) ΕΟΚ από άλλες μορφές διεθνούς οργάνωσης, ποιες ήταν οι προϋποτιθέμενες συνθήκες και οι κινητήριες δυνάμεις της ενοποίησης και ποιος ήταν ο τελικός σκοπός της. Ο νεοφονκτιοναλισμός αποτε-

29. Βλ. σχετικά το κλασικό πλέον έργο του S. Hix, *The Political System of the European Union*, MacMillan, Λονδίνο 1999.

30. Βλ. N. Nugent, *Πολιτική και διακυβέρνηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση*, μτφρ. Ι. Τσολακίδου - Α. Τριανταφύλλου, Σαββάλας, Αθήνα 2003, σ. 632 κ.ε. Ο Nugent και άλλοι χρησιμοποιούν τον όρο θεωρίες μεγάλης εμβέλειας ή μεγάλη θεωρία [*grand theory*].

λούσε ένα τέτοιο μεγαλοπρεπές σχέδιο. Το ίδιο και ο διακυβερνητισμός με τις βάσεις του στη ρεαλιστική θεωρία των διεθνών σχέσεων. Μια τελευταία πρόταση μεγάλης κλίμακας έκανε το 1995 ο Moravcsik με τον οποίο έκλεισε (προσωρινά;) η εποχή των μεγάλων «-ισμών».³¹

Βαθμιαία η έρευνα στράφηκε από την ευρωπαϊκή ενοποίηση ως όλον προς τις επιμέρους διαδικασίες που την προκαλούσαν ή τη χαρακτηρίζαν. Τέτοιες διαδικασίες είναι η υπερχείλιση [spillover], η κατανομή των εξουσιών σε συγκεκριμένες περιοχές πολιτικής ανάμεσα σε κεντρικούς θεσμούς και εθνικές αρχές, η προσαρμογή εθνικών πολιτικών στα νέα δεδομένα της ευρωπαϊκής ενοποίησης –που συζητήθηκε υπό τον τίτλο εξευρωπαϊσμός [Europeanization]–, οι ισορροπίες μεταξύ των ιδίων των κεντρικών θεσμών, η εξέλιξη συγκεκριμένων πολιτικών της Ε.Ε. (κοινωνική πολιτική, πολιτική περιβάλλοντος, νομισματική πολιτική) κ.λπ. Για την ανάλυση επιλέγεται, όπως σημειώσαμε, μια θεωρητική προσέγγιση ή ένας συνδυασμός τους. Έγινε, επίσης, σύντομα φανερό ότι κανένα από τα μεγάλα αρχικά πλαίσια ανάλυσης (προσεγγίσεις) δεν επαρκούσε για να εξηγήσει όλες τις επιμέρους διαδικασίες και να οδηγήσει, σε σχέση με αυτές, σε εμπειρικά ελέγξιμες ή έγκυρες υποθέσεις.

Μια τέτοια επιμέρους διαδικασία είναι ο μακροοικονομικός συντονισμός στην Ε.Ε. που εκτείνεται σε δημοσιονομική, νομισματική και συναλλαγματική πολιτική και εμπλέκει όχι μόνον τις κυβερνήσεις αλλά και τους κοινωνικούς εταίρους. Από θεσμική σκοπιά, ο συντονισμός πραγματοποιείται στις τακτικές συνεδριάσεις του Συμβουλίου υπουργών (ιδίως του Ecofin), της Επιτροπής και άλλων οργάνων. Περιλαμβάνει ανάμεσα σε άλλα την επεξεργασία γενικών κατευθύνσεων οικονομικής πολιτικής και την αμοιβαία εποπτεία. Η έρευνα επιχειρεί να εξηγήσει ό,τι συμβαίνει στους θεσμούς προτείνοντας υποθέσεις για τη σύγκλιση απόψεων στα όργανα της Ένωσης, τις δυσκολίες εφαρμογής των αποφάσεων, τις διαδικασίες μάθησης που προκαλεί ο συντονισμός και ούτω καθεξής. Επίσης, απέραντη είναι η φιλολογία που αναπτύχθηκε για το φαινόμενο της σύγκλισης (ή απόκλισης) πολιτικών. Ορισμένες έρευνες εξετάζουν την «απόσταση» των συγκρινόμενων εθνικών πολιτικών από ένα «μοντέλο», άλλες την «ταχύτητα» της σύγκλισης («beta-σύγκλι-

31. A. Moravcsik, *The Choice for Europe. Social Purpose and State Power from Messina to Maastricht*, UCL Press, Λονδίνο 1998. Την κριτική των πρώτων «-ισμών» του νεολειτουργισμού και διακυβερνητισμού συνοψίζει ο B. Rosamond, *Theories of European Integration*, ό.π., σ. 105 κ.ε. Το έργο εκδόθηκε πρόσφατα στα ελληνικά (πρόλ. Επ. Μαρίας, μτφρ. Α. Θεοδωρακάκου) ως *Θεωρίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης*, Μεταίχμιο, Αθήνα 2006.

ση»), άλλες τις αλλαγές στην απόσταση που χωρίζει χώρες [catch up] κ.λπ.³² Συναφώς, διερευνώνται οι παράγοντες που επηρεάζουν τη σύγκλιση των πολιτικών στις διάφορες περιοχές πολιτικής. Υποστηρίχθηκε, για παράδειγμα, ότι ο διεθνής ανταγωνισμός ήταν ένας σημαντικός παράγοντας που επηρέασε τη σύγκλιση των γεωργικών πολιτικών. Ο ανταγωνισμός για την προσέλκυση κεφαλαίων και το εμπόριο ευνόησαν την πολιτική ελευθέρωσης των αγορών. Συχνά, η μη σύγκλιση σε ορισμένες περιοχές πολιτικής αποδίδεται στα «φίλτρα» των εσωτερικών συσχετισμών.³³ Στις περιοχές πολιτικής που αναλύονται περιλαμβάνονται, ανάμεσα σε άλλες, η φορολογία, η πολιτική προστασίας περιβάλλοντος και η κοινωνική πολιτική όπου και βρίσκεται από καιρό σε εξέλιξη η συζήτηση για την τύχη των διαφορετικών κοινωνικών μοντέλων στην Ευρώπη.

3. ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΓΚΛΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΙΟΗΣΗΣ

α. Ο εμπειρικός προσανατολισμός

Η έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, είτε είχε ως αντικείμενο το όλον είτε εξέταζε επιμέρους διεργασίες, επηρεάστηκε γενικά από τις αντιλήψεις για την εμπειρική έρευνα που εμφανίσθηκαν στο ευρύτερο πεδίο των κοινωνικών επιστημών. Εντούτοις σε διάφορες χώρες για μεγάλο χρονικό διάστημα επέζησαν οι *θεσμικές-περιγραφικές* αναλύσεις που ήταν βαθιά επηρεασμένες από τη νομική επιστήμη και έναν υπόρρητο νορματιβισμό. Αυτό σημαίνει ότι ανέλυναν τα χαρακτηριστικά θεσμών, όπως η κυβέρνηση, η βουλή κ.λπ., κατά κανόνα σε στενή συνάφεια με τη νομική τους διάσταση και σε πολλές περιπτώσεις διερευνούσαν τις τάσεις μεταβολής τους. Δεν επιχειρούσαν να διατυπώσουν γενικεύσεις, υποθέσεις, θεωρίες ή μοντέλα με τη σημερινή έννοια. Τέτοιες θεσμικές περιγραφές χαρακτηρίζουν πολλές μελέτες που δημοσιεύθηκαν στην Ελλάδα για την ευρωπαϊκή ενοποίηση ή το ευρωπαϊκό «Σύνταγμα».³⁴

32. St. Heichel - J. Pape - Th. Sommerer, «Is there convergence in convergence research? An overview of empirical studies on policy convergence», *Journal of Public Policy*, τόμ. 12, αρ. 5, Οκτώβριος 2005, σ. 817-840.

33. Στο ίδιο, σ. 825 και αλλού.

34. Εργασίες του Κ. Στεφάνου είναι αντιπροσωπευτικά δείγματα θεσμικών-περιγραφικών

Η εμπειρική πολιτική θεωρία της ευρωπαϊκής ενοποίησης, ακολουθεί συνολικά τις συνήθεις μεθοδολογικές πρακτικές των κοινωνικών επιστημών, αναζητά κάποιες σταθερές σχέσεις ανάμεσα στα φαινόμενα διατυπώνοντας υποθέσεις εργασίας και νόμους και κατασκευάζει μοντέλα (υποδείγματα) για τον ίδιο λόγο. Προσπαθεί να πετύχει τον εκάστοτε στόχο της συγκεντρώνοντας, ταξινομώντας και επιλέγοντας τις αναγκαίες ή χρήσιμες πληροφορίες, προσφεύγοντας στη λογική, χρησιμοποιώντας μαθηματικά και στατιστικές αναλύσεις, κάνοντας πειράματα και ερμηνεύοντας γεγονότα.³⁵

Γενικά, ναι μεν έχουμε, όπως εκθέσαμε νωρίτερα, έναν πλουραλισμό των προσεγγίσεων ή θεωριών, αλλά ταυτόχρονα και μια *σύγκλιση τεχνικού μεθοδολογικού χαρακτήρα, μια κοινή κατανόηση βασικών κανόνων έρευνας!*

Ο εμπειρικός προσανατολισμός αποτελεί ουσιαστικό στοιχείο της καλής επιστήμης μαζί με την ανοιχτή στάση απέναντι στα αποτελέσματά του. Αυτό φυσικά δεν ισχύει για «ιδεολόγους», στρατευμένους και αγύρτες. Ακόμη και στο δύσβατο πεδίο των διεθνών σχέσεων αναζητήθηκαν πρότυπα συμπεριφοράς («νόμοι») μέσω της διερεύνησης μετρήσιμων μεγεθών και παρατηρήσιμων αντιδράσεων των εκάστοτε εξεταζόμενων οντοτήτων, π.χ. των κυβερνήσεων ή κρατών.³⁶ Στην έρευνα του ειδικότερου φαινομένου της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και συνεργασίας, οι αρχικές προσεγγίσεις μεγάλης κλίμακας, όπως και οι μεταγενέστερες αναλύσεις επιμέρους πτυχών της ενοποίησης, επηρεάσθηκαν αναμφίβολα από τις αρχές της εμπειρικής έρευνας ανεξάρτητα από τα μεθοδολογικά ελλείμματα που εντοπίσθηκαν κατά καιρούς. Ακόμη και ο κοντροκτιβισμός υπακούει γενικά τις μεθοδολογικές απαιτήσεις της εμπειρικής ανάλυσης. Πολλές σχετικές έρευνες προτείνουν υποθέσεις και τρόπους ποσοτικής μέτρησης των επιλεγόμενων μεταβλητών ώστε να είναι δυνατός ο εμπειρικός έλεγχός τους.³⁷

εκθέσεων. Βλ. ενδεικτικά, Κ. Στεφάνου, *Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση*, 6η έκδοση, Σάκκουλας, Αθήνα 2002.

35. Από τα προηγούμενα γίνεται φανερό η δική μου θέση στη διένεξη μεταξύ μοντέρνας και μεταμοντέρνας κοινωνικής θεωρίας. Η τελευταία αμφισβητεί, ανάμεσα σε άλλα, τη δυνατότητα αντικειμενικής μελέτης των κοινωνικών φαινομένων και τον εμπειρισμό. Για τη σχετική διένεξη, βλ. Ν. Μουζέλης, «Γέφυρες μεταξύ μοντέρνας και μεταμοντέρνας κοινωνικής θεωρίας», *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, τχ. 24, Νοέμβριος 2004, σ. 143-160.

36. Βλ. σχετικά, R. Jachson - G. Soerensen, *Θεωρία και μεθοδολογία των διεθνών σχέσεων. Η σύγχρονη συζήτηση*, Gutenberg, Αθήνα 2006, σ. 80 κ.ε.

37. Βλ., μεταξύ άλλων, J.T Checkel, «From meta- to substantive theory? Social constructivism and the study of Europe», *European Union Politics*, τόμ. 2, αρ. 2, 2002, σ. 219-226, ιδιαίτερα σ. 222 όπου και η σχετική βιβλιογραφία.

β. Εμπειρικές υποθέσεις και τυπικά υποδείγματα (μοντέλα)

Αλλά, όπως αναφέρθηκε ήδη, υπάρχουν διαφορετικοί τρόποι μέσω των οποίων φθάνει κανείς σε εμπειρικά ελέγξιμες προτάσεις ή, απλούστερα, σε προτάσεις (υποθέσεις) που είναι εφαρμόσιμες στον πραγματικό κόσμο. Σήμερα, εκτός από συνηθισμένες που ουσιαστικά έχουν ταξινομικό χαρακτήρα ή αποσαφηνίζουν τη «φύση» ενός φαινομένου, ξεχωρίζουμε

- τις ευθέως εμπειρικές αναλύσεις και υποθέσεις [«non formal models»] και
- τις a priori τυπικές-λογικές αναλύσεις [formal και rure formal] που όμως μπορεί να οδηγούν σε εμπειρικά ελέγξιμες υποθέσεις.³⁸

Πολλοί ερευνητές ακολουθούν τον συνήθη μεθοδολογικό δρόμο διατύπωσης και εμπειρικού ελέγχου υποθέσεων: αντιμετωπίζοντας κάποια δεδομένα, σκέφτονται και προτείνουν ορισμένες εξηγήσεις με τη μορφή υποθέσεων εργασίας (που υποβαστάζονται από ένα πλέγμα ερμηνειών, αρχικών ή προϋποτιθέμενων συνθηκών) και προχωρούν στον εμπειρικό έλεγχό τους. Οι ευθέως εμπειρικές έρευνες λειτουργούν μάλλον επαγωγικά στη βάση παρατηρήσεων, εφαρμόζουν όμως ολοένα και περισσότερο εκλεπτυσμένες στατιστικές μεθόδους και όχι πλέον τις απλές τεχνικές των μέσων όρων, των συντελεστών μεταβλητότητας και απλών παλινδρομήσεων κ.λπ.

Βέβαια, καμιά υπόθεση που αναδεικνύει τη σημασία μιας ή δύο μεταβλητών δεν προσφέρει μόνη της ικανοποιητική εξήγηση ενός φαινομένου. Πάντως, μέσω του εμπειρικού ελέγχου αποκτούμε μια ιδέα για το τι μετρά περισσότερο ή λιγότερο. Αλλά, έγκυρες εξηγήσεις δεν στηρίζονται σε μια μόνη αιτία. «Μια εξήγηση», γράφει ο Olson, «μπορεί να είναι πέρα για πέρα έγκυρη, εντούτοις να εξηγήει μόνο ένα μέρος (ακόμη και ένα μικρό μέρος) του υπό εξέταση φαινομένου».³⁹

Σήμερα είναι ισχυρότερη από άλλοτε η τάση για την κατασκευή τυπικών-λογικών μοντέλων για να απαντήσουμε σε διάφορα ερωτήματα. Συνολικά, η μέθοδος αυτή διαφέρει από όσα σημειώσαμε ως τώρα. Τα τυπικά-λογικά μοντέλα έχουν ως αφετηρία ρητά διατυπωμένες γενναίες παραδοχές [assumptions] που συχνά μας απομακρύνουν από την πραγματικότητα, αποτελούν δηλαδή «αφαιρέσεις» από αυτή, έχουν απαγωγικό χαρακτήρα, αφού τα συμπε-

38. Βλ. R. Morton, *Methods and Models. A Guide to the Empirical Analysis of Formal Models in Political Science*, Cambridge University Press, Cambridge 1999.

39. M. Olson, *The Rise and Decline of Nations*, Yale University Press, Harvard 1965 [ελλ. μτφρ., Παναζήσης, Αθήνα 2007]· του ίδιου, «The varieties of Euroclerosis: The rise and decline of nations since 1982», στο N. Crafts - G. Toniolo (επιμ.), *Economic Growth in Europe since 1945*, Cambridge University Press, Cambridge 1996.

ράσματα τους προκύπτουν από τις παραδοχές αυτές ή απλά εξαρτώνται από αυτές, διατυπώνονται συχνά με μαθηματικά σύμβολα και «λύνονται» επίσης με τη χρήση μαθηματικών, συχνά, αλλά όχι πάντοτε, έχουν ως στόχο να εξηγήσουν εμπειρικά δεδομένα ή να κάνουν προβλέψεις, να είναι δηλαδή εφαρμόσιμα στον πραγματικό κόσμο.⁴⁰ Σε πολλές περιπτώσεις όμως δεν επιδιώκουν τον εμπειρικό τους έλεγχο ούτε αναλύουν δεδομένα. Στην καθαρή αυτή μορφή [pure formal models], αποτελούν νομικά παιχνίδια ή πειράματα και οι κατασκευαστές τους ενδιαφέρονται να μη περιέχουν αντιφάσεις. Και οι δύο κατηγορίες «περιγράφουν» «φανταστικές καταστάσεις» που όμως «φωτίζουν» την πραγματικότητα. Ακόμη και τα καθαρά μοντέλα μπορεί να δίνουν το έναυσμα για εμπειρικές εφαρμογές.⁴¹

Τυπικό παράδειγμα απαγωγικής σκέψης είναι η *οικονομική θεωρία της πολιτικής* (ή θεωρία της δημόσιας επιλογής). Τα μεθοδολογικά της χαρακτηριστικά συνοψίζονται ως εξής: η θεωρία συνάγει από τα κίνητρα των ατόμων συλλογικά αποτελέσματα (μορφές συλλογικής δράσης). Δέχεται ότι τα άτομα κινούνται «ορθολογικά», δηλαδή καταρχάς, ότι επηρεάζονται από το κόστος και τα οφέλη που αναμένουν όταν αποφασίζουν να δράσουν ή να επιλέξουν ανάμεσα σε εναλλακτικά προσφερόμενες δυνατότητες. Με αφετηρία τις παραδοχές αυτές για την ατομική συμπεριφορά, η θεωρία της δημόσιας επιλογής καταλήγει να διατυπώνει υποθέσεις που εξηγούν εμπειρικά παρατηρήσιμα μακρο-φαινόμενα όπως είναι οι μαζικές επιφυλάξεις έναντι μεταρρυθμίσεων στην Ευρώπη και αλλού (A. Alesina),⁴² η «σκληρύνοση» των ευρωπαϊκών οικονομικών, δηλαδή η μη προσαρμογή των δομών τους σε μεταβαλλόμενες συνθήκες λόγω της δράσης πολλαπλασιαζόμενων οργανώσεων συμφερόντων,⁴³ η ad hoc εμπορική προστασία ή ενίσχυση επιχειρήσεων ή κλάδων ακόμη και στην εσωτερική αγορά της Ε.Ε. (Ch. Rowley), η αυτονόμηση και τα ιδιαίτερα συμφέροντα υπερεθνικών θεσμών όπως η Επιτροπή (θεωρία γραφειοκρατίας του Niskanen και θεωρία εντολέα-εντολοδόχου), ενδεχομένως η ομηρία της ως ρυθμιστικής αρχής ανταγωνισμού από αυτούς που αποπειύει (G. Stigler) κ.λπ.⁴⁴ Το γνωστότερο ίσως μοντέλο είναι του Downs⁴⁵

40. Βλ. ενδεικτικά το έργο του Γ. Τσεμπελί, *Εμφωλευμένα παίγνια*, ό.π., κεφ. 5-7.

41. R. Morton, *Methods and Models*, ό.π., σ. 47.

42. Βλ. A. Alesina - Fr. Giavazzi, *The Future of Europe. Reform or Decline*, The MIT Press, Cambridge 2006.

43. M. Olson, *The Rise and Decline of Nations*, ό.π., σ. 75 κ.ε. στην ελληνική μτφρ.

44. Σε πολλές από τις εφαρμογές αυτές παραπέμπει και ο S. Hix, *The Political System of the European Union*, ό.π.

45. A. Downs, *An Economic Theory of Democracy*, Harper and Row, N. Υόρκη 1957.

που μπορεί να εφαρμοσθεί για να εξηγηθεί το χαμηλό ποσοστό συμμετοχής των πολιτών στις εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, τη σύγκλιση των μεγάλων κομμάτων του προς το κέντρο κ.ά.

Στη συνέχεια εξετάζουμε παραδειγματικά μερικές εφαρμογές της δημόσιας επιλογής λόγω της αυξανόμενης σημασίας της στη σύγχρονη έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Οι βασικές παραδοχές της ρίχνουν, σε σύγκριση με άλλες προσεγγίσεις, διαφορετικό φως σε ευρωπαϊκούς θεσμούς και διαδικασίες.

γ. Παραδείγματα: η «πολιτική αγορά» της Ε.Ε. και η γραφειοκρατία της Επιτροπής

Από τη σκοπιά της δημόσιας επιλογής η Ε.Ε. εμφανίζεται ως μια μεγάλη πολιτική αγορά.⁴⁶ Στην αγορά αυτή, όπως και σε κάθε άλλη πολιτική αγορά, συμμετέχουν άτομα (ως ψηφοφόροι), κυβερνήσεις, κρατικές διοικήσεις, ευρωπαϊκοί θεσμοί (Επιτροπή, ΕΚΤ κ.ά.), οργανώσεις συμφερόντων και μη κυβερνητικοί οργανισμοί που συνολικά ασκούν τις κλασικές λειτουργίες της «ζήτησης» και «προσφοράς» πολιτικών και συμπεριφέρονται ορθολογικά. Η πολιτική είναι και εδώ μια διαδικασία ανταλλαγής και η ανταλλαγή «πρέπει να αξίζει τον κόπο». Οι παίκτες συμπεριφέρονται στην ευρωπαϊκή πολιτική αγορά όπως ακριβώς στις εθνικές. Τι σημαίνουν αυτά;

Για τους *ευρωπαίους ψηφοφόρους* σημαίνουν (ανάμεσα σε άλλα) ότι ενδιαφέρονται λιγότερο για τις εκλογές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου απ' όσο για τις εκλογές εθνικών κοινοβουλίων και κυβερνήσεων. Κάπως σχηματικά, τούτο συμβαίνει επειδή πιστεύουν ότι τόσο η ψήφος τους όσο και οι ευρωβουλευτές επηρεάζουν λιγότερο έως ελάχιστα τις πολιτικές αποφάσεις σε σύγκριση με την ψήφο και τον εθνικό βουλευτή τους (που άλλωστε μπορούν και να τιμωρήσουν). Η συνεχής μείωση της συμμετοχής στις ευρωεκλογές δείχνει να επιβεβαιώνει την υπόθεση Downs που συνοψίζεται στην εξίσωση

$$R = P \cdot B - C$$

όπου R είναι η καθαρή τωρινή αξία της συμμετοχής στις εκλογές, P η πιθανότητα της ατομικής ψήφου να είναι αποφασιστικής σημασίας, B η τωρινή αξία για τον ψηφοφόρο της διαφοράς ανάμεσα στη χρησιμότητα των υποψηφίων και C η τωρινή αξία του κόστους συμμετοχής. Τα άτομα θα πάνε να ψηφίσουν μόνον αν η τωρινή αξία της συμμετοχής είναι θετική αλλά αυτό

46. Διαφέρει όμως από τις εθνικές αγορές λόγω των ιδιότυπων σχέσεων ανάμεσα στους θεσμούς της, των αρμοδιοτήτων τους κ.λπ.

θα συμβεί μόνον αν είτε το P (η πιθανότητα της ατομικής ψήφου να είναι αποφασιστικής σημασίας) είτε το B (η τωρινή αξία για τον ψηφοφόρο της διαφοράς ανάμεσα στη χρησιμότητα των υποψηφίων) έχουν υψηλές τιμές. Αλλά, η πιθανότητα της ατομικής ψήφου να είναι αποφασιστικής σημασίας P προσεγγίζει το 1/αριθμό των καταγραμμένων ψηφοφόρων. Συνεπώς για μια Ευρώπη εκατοντάδων εκατομμυρίων ψηφοφόρων η πιθανότητα αυτή είναι εξαιρετικά χαμηλή. Αν προστεθεί τώρα και η τάση σύγκλισης των υποψηφίων προς το «κέντρο» (υπόθεση του διάμεσου ψηφοφόρου) τότε η συμπεριφορά των ευρωπαίων πολιτών να προσέρχονται σε μικρότερο ποσοστό στις εκλογές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γίνεται απολύτως λογική.

Φυσικά πρόκειται για μια πρώτη εξήγηση της ορθολογικής συμπεριφοράς των ευρωπαίων πολιτών,⁴⁷ είναι όμως χαρακτηριστική του είδους της ανάλυσης που εντάσσεται στο πρόγραμμα της δημόσιας επιλογής. Το τελευταίο προφανώς διαφέρει ως προς την τυπική του δόμηση και τις αξιωματικές παραδοχές από τις κανονιστικού τύπου προσεγγίσεις της *πολιτικής φιλοσοφίας* και της συνήθους εξέτασης του λεγομένου «δημοκρατικού ελλείμματος» σε υβριδικές νομικές-πολιτικές αναλύσεις.

Η *Ευρωπαϊκή Επιτροπή*, επίσης, συγκροτεί τον σπουδαιότερο γραφειοκρατικό μηχανισμό της Ε.Ε. Οι δραστηριότητές της δείχνουν να ανταποκρίνονται στις υποθέσεις της δημόσιας επιλογής: κάπως σχηματικά, η Επιτροπή τείνει να ακολουθεί δικούς της σκοπούς, διογκώνοντας το προσωπικό της, αυξάνοντας τον προϋπολογισμό της και επιζητώντας να διευρύνει τις εξουσίες της και τις ευρωπαϊκές πολιτικές.⁴⁸ Από την άλλη μεριά όμως, κάθε επίτροπος τείνει να προάγει τα ειδικότερα συμφέροντα της χώρας του και των ισχυρών συμφερόντων εντός αυτής. Υπάρχουν περιορισμοί που οφείλονται στη σχέση εντολέα-εντολοδόχου [principal-agent] την οποία έχει κάθε επίτροπος με την κυβέρνησή του και με ισχυρά συμφέροντα στη χώρα που τον πρότεινε.⁴⁹ Επίσης, λαμβάνοντας υπόψη ότι τα συμφέροντα οργανώνονται

47. Η εξίσωση μπορεί να εμπλουτισθεί με περαιτέρω μεταβλητές, π.χ. με τη θετική αξία της συμμετοχής, της απόκρισης στο δημοκρατικό καθήκον (D), $R = PB \cdot C + D$. Βλ. A. Downs, *An Economic Theory of Democracy*, ό.π.: W.H. Riker - P.C. Ordeshook, «A theory of the calculus of voting», *American Political Science Review*, τόμ. 62, αρ. 1, σ. 25-42.

48. Βλ. R. Vaubel, «The public choice analysis of European integration. A survey», *European Journal of Political Economy*, τόμ. 10, αρ. 1, 1994, σ. 227-249. Για μια πιο διαφοροποιημένη ανάλυση στο πλαίσιο πάντοτε της δημόσιας επιλογής, βλ. L. Hooghe, *The European Commission and the Integration of Europe, Images of Governance*, ό.π.

49. Άλλοι περιορισμοί προκύπτουν από τους συσχετισμούς ισχύος, πράγμα που συχνά υποβαθμίζουν οι αναλύσεις δημόσιας επιλογής αν και δεν βρίσκεται εκτός της λογικής τους!

και διεθνικά, η Επιτροπή συνιστά γόνιμο έδαφος για την άσκηση πάσης φύσης πιέσεων από αυτά. Με δεδομένη την ορθολογική συμπεριφορά, εμφανίζεται τότε το ενδεχόμενο να περιέλθει σε ομηρία από συμφέροντα τα οποία προοριζόταν να εποπτεύει, π.χ. σε ζητήματα ανταγωνισμού. Με άλλα λόγια, το φαινόμενο της ομηρίας μεταφέρεται από το εθνικό στο υπερεθνικό επίπεδο.⁵⁰ Τα προηγούμενα δεν συμβιβάζονται με παραδοσιακές, συχνά νομικές προέλευσης, περιγραφές της Επιτροπής που την παρουσιάζουν ως εγγυητή του «ευρωπαϊκού συμφέροντος» σε πλήρη αντίθεση με τις κυβερνήσεις.⁵¹

4. Η ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Η τάση της εμπειρικής-αναλυτικής έρευνας να αναζητά κανονικότητες δεν καλύπτει βεβαίως ολόκληρη την ανθρώπινη εμπειρία. Υπάρχουν ζητήματα αξιών ή αρχών που, από τη φύση τους, δεν μπορούν να απαντηθούν μέσω της παρατήρησης και, εν πολλοί, εμπίπτουν στο πεδίο της φιλοσοφίας. Έτσι δεν υπάρχει εμπειρικός τρόπος να απαντήσουμε στο ερώτημα τι είναι δικαιοσύνη ή σε ποια ισορροπία πρέπει να βρίσκεται ως προς άλλες αρχές όπως η ελευθερία. Τέτοιου τύπου ερωτήματα τίθενται και στις ευρωπαϊκές σπουδές. Η οικονομική επιστήμη δεν αφήνει αμφιβολία για τις δικές της αξιακές προτεραιότητες που ευνοούν περισσότερο ή λιγότερο την ελευθερία (των αγορών). Στην πολιτική επιστήμη ξεχωρίζουμε απαντήσεις που οργανώνονται γύρω από την έννοια της δημοκρατίας (και του «δημοκρατικού ελλείμματος») στην Ε.Ε. και του (νεο)ρεπουμπλικανισμού.⁵² Εδώ, το κεντρικό ζήτημα είναι αν και πώς η Ε.Ε. θα πρέπει να γίνει πραγματικά υπόλογη στους πολίτες της ή, όπως το διατυπώνει ο Larry Siedentop,

50. Βλ., ανάμεσα σε άλλα, S. Hix, *The Political System of the European Union*, ό.π., κεφ. 6.

51. Βλ. επίσης για το Συμβούλιο, J.C. Martin-Dias, *The European Monetary Union in a Public Choice Perspective*, Edward Elgar, Cheltenham 2002.

52. B. Brugger, *Republican Theory in Political Thought: Virtuous or Virtual?*, MacMillan, Λονδίνο 1999· R. Bellamy - D. Castiglione, «Democracy, sovereignty and the constitution of the European Union: The republican alternative to liberalism», στο Z. Bankowski - A. Scott (επιμ.), *The European Union and its Order*, Blackwell, Λονδίνο 2000· L. Siedentop, *Democracy in Europe*, Allen Lane/The Penguin Press, Λονδίνο 2000 [ελλ. μτφρ., Θεμέλιο, 2002]. Η κανονιστική σκέψη όμως διαπνέει και εργασίες με σαφέστερα «τεχνοκρατικές» αξιώσεις· Βλ. L. Tsoukalis, *What Kind of Europe?*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2003.

«αν η ευρωπαϊκή ενοποίηση πρέπει [...] να περάσει από μια περισσότερο ή λιγότερο δεσποτική φάση – μια φάση στην οποία, ανεξάρτητα από κάποια δείγματα αντιπροσωπευτικότητας και δημοκρατικού ελέγχου, οι ευρωπαϊκοί κανόνες και οι αποφάσεις θα λαμβάνονται από μια κεντρική γραφειοκρατία. Ο πολιτικός της έλεγχος θα γίνεται (αν γίνεται) από ένα ή δύο από τα ισχυρότερα κράτη».⁵³

Το ζήτημα επανήλθε στο κέντρο και της πολιτικής συζήτησης κατά τη διαδικασία εκπόνησης ενός Σχεδίου Συνταγματικής Συνθήκης (2000-2004) που κατέληξε στη Συνθήκη της Λισαβόνας (2007). Φυσικά, οι απαντήσεις διαφέρουν.

Η κανονιστική σκέψη, θέτει ένα θεμελιώδες ζήτημα:

«είτε οι προτεινόμενες ερμηνείες ή υποθέσεις επιδέχονται επαλήθευση, με την πλήρη έννοια μιας επαλήθευσης προσιτής στον καθένα και άρα η επαληθευμένη υπόθεση θα ενσωματωθεί σε μια επιστήμη [...] είτε δεν αποδεικνύονται, οπότε το ερώτημα είναι αν δικαιούμαστε να μιλήσουμε για γνώση».⁵⁴

Η απάντησή μας είναι ότι η κανονιστική σκέψη προσφέρει γνώση που όμως είναι άλλης τάξης, αρκεί να υπακούει στους κανόνες της λογικής. Θέτει ρητά ζητήματα «αρετής» στην καλύτερη παράδοση της αρχαίας φιλοσοφίας.

5. ΤΕΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η παραγωγή (και η μεταφορά από γειτονικές πειθαρχίες) ευρύχωρων «πλαίσιων ανάλυσης» («θεωρητικών οπτικών» ή «προσεγγίσεων») και εμπειρικά ελέγξιμων υποθέσεων είναι το κοινό σημείο των σύγχρονων πολιτικών ερευνών γύρω από την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στο πλαίσιο του επικρατούντος εμπειρικού-αναλυτικού παραδείγματος. Σε αυτή προστίθενται οι μέθοδοι της ιστορίας, που εξηγεί μεν γεγονότα και τάσεις αλλά δεν έχει ως πρωταρχικό στόχο τη γενίκευση,⁵⁵ της νομικής που είναι ένας «χωριστός κόσμος» και της

53. L. Siedentop, *Democracy in Europe*, ό.π., σ. 19 κ.ε.

54. J. Piaget, «Τα δύο κύρια προβλήματα της επιστημολογίας των επιστημών του ανθρώπου», στο Γ. Κουζέλης - Κ. Ψυχοπαίδης (επιμ.), *Επιστημολογία των κοινωνικών επιστημών-κείμενα*, εκδόσεις Νήσος, Αθήνα 1996, σ. 371-405, ιδιαίτερα σ. 376.

55. Η ιστορική επιστήμη όμως προσφεύγει σε «νομολογικού τύπου υποθέσεις» και, συνάφως δάνεια από τις εμπειρικές επιστήμες όταν επιζητεί να εξηγήσει τα φαινόμενα που διερευ-

πολιτικής φιλοσοφίας με τη χαρακτηριστική της αφετηρία σε αξιακές επιλογές.

Η εμπειρική-αναλυτική έρευνα, όπως εκθέσαμε στα προηγούμενα, περιγράφει και εξηγεί παρατηρούμενα ή συναγόμενα φαινόμενα, υπακούοντας στους κυρίαρχους κανόνες σχετικά με τους τρόπους με τους οποίους ασκείται το επιστημονικό έργο. Συνεπώς, βασικά στοιχεία των ευρωπαϊκών ερευνών της κατηγορίας αυτής είναι πλέον ο εμπειρικός έλεγχος των αποφάνσεων αλλά και η διατύπωσή τους με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να ελεγχθούν εμπειρικά. Τούτο δεν σημαίνει βεβαίως ότι χρησιμοποιούνται οι ίδιες τεχνικές εμπειρικού ελέγχου ούτε οι ίδιες λογικές στην παραγωγή υποθέσεων.

Αν και κατά διαστήματα η διένεξη σχετικά με τη μέθοδο που πρέπει να χρησιμοποιείται στις εμπειρικές επιστήμες είχε πάρει φονταμενταλιστικές διαστάσεις, σήμερα η επιστημονική έρευνα λύνει τα προβλήματα μάλλον αδογμάτιστα. Έχουν διαμορφωθεί διαφορετικές πρακτικές που όμως, επαναλαμβάνω, εντάσσονται στο πρόγραμμα της εμπειρικής επιστήμης. Αυτό φυσικά ισχύει και στην έρευνα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Οι *κανονιστικές προσεγγίσεις* που περιγράφουν το παρόν για να απαιτήσουν το καλύτερο συνιστούν ξεχωριστό μέρος της ακαδημαϊκής και πολιτικής συζήτησης για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση¹· διαφέρουν κατά κύριο λόγο ως προς τους στόχους από τις εμπειρικά-αναλυτικά προσανατολισμένες έρευνες. Ανήκουν στην περιοχή της πολιτικής ή κοινωνικής και οικονομικής φιλοσοφίας και θα απαιτούσαν ένα ιδιαίτερο κείμενο. Εδώ περιορισθήκαμε στις απολύτως αναγκαίες αναφορές.

Η έρευνα του ευρωπαϊκού φαινομένου άλλαξε με την πάροδο του χρόνου, αφού, όπως η επιστήμη γενικά, είναι ένας *μηχανισμός συσσώρευσης γνώσης* (M. Shertzer), που τροποποιεί, απορρίπτει, συμπληρώνει και εμπλουτίζει προηγούμενες γνώσεις. Σχολιάζοντας τη δική του συνεισφορά στη φυσική και κοσμολογία, ο A. Einstein περιέγραψε αυτόν τον προοδευτικό χαρακτήρα της επιστήμης ως εξής:

«Το να δημιουργείς μια καινούργια θεωρία δεν είναι σαν να γκρεμίζεις έναν παλιό στάβλο και να χτίζεις στη θέση του έναν ουρανοξύστη. Είναι μάλλον σαν να σκαρφαλώνεις σε ένα βουνό και να αποκτάς καινούρια και ευρύτερη θέα, να ανακαλύπτεις απρόσμενες σχέσεις μεταξύ του σημείου απ' όπου ξεκίνησες και του ποικιλόμορφου περιβάλλοντός του. Αλλά το

νά. Βλ. σχετικά Π. Καζάκος, *Εξηγώντας την κοινωνία: Μια εισαγωγή σε μεθόδους και τεχνικές*, εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα 2006, σ. 205-220.

σημείο εκκίνησης εξακολουθεί να υπάρχει και να είναι ορατό, αν και φαίνεται μικρότερο και αποτελεί ένα ελάχιστο μέρος της ευρύτερης εποπτείας που αποκτούμε ξεπερνώντας τα εμπόδια στον περιπετειώδη δρόμο μας προς τα πάνω». ⁵⁶

⁵⁶. Αναφέρεται στο M. Shermer, *Γιατί οι άνθρωποι πιστεύουν σε παράξενα πράγματα; Ψευδοεπιστήμη, προλήψεις και άλλες πλάνες του καιρού μας*, μτφρ. Μ. Παναγιωτάκης, Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2004, σ. 49.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΩΣ ΘΕΣΜΟΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

*Επαμεινώνδας Μαριάς**

Το άρθρο υποστηρίζει ότι η νεολειτουργική θεωρία, παρότι στις απαρχές της θεώρησε τόσο τα εθνικά όσο και τα υπερεθνικά πολιτικά κόμματα ως σημαντικούς παράγοντες ολοκλήρωσης, στην πορεία επικεντρώθηκε περισσότερο στον ρόλο των ομάδων συμφερόντων και της γραφειοκρατίας υποτιμώντας τον καθοριστικό ρόλο των εθνικών πολιτικών κομμάτων στην πορεία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Επανερχόμενοι ωστόσο στις θεμελιώδεις αφετηριακές έννοιες και αρχές της νεολειτουργικής θεωρίας παρατηρούμε ότι ο Ernst Haas αφιέρωσε μεγάλο μέρος της αρχικής του έρευνας για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στον ρόλο ακριβώς των εθνικών πολιτικών κομμάτων ως παραγόντων ολοκλήρωσης. Αναλύοντας τα βασικά χαρακτηριστικά μιας υπερεθνικής πολιτικής κοινότητας επισήμανε ότι το αίσθημα κοινότητας ενισχύεται όταν τα εθνικά πολιτικά κόμματα προκρίνουν την υπερεθνική έναντι της δράσης των εθνικών τους κυβερνήσεων.

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι θεωρίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και η συμβολή τους στο ενοποιητικό εγχείρημα φέρνουν στο προσκήνιο σειρά ερωτημάτων τα οποία επιχείρησε να απαντήσει η επιστημονική κοινότητα κυρίως στο εξωτερικό αν και, κατά τα τελευταία 15 χρόνια, έχει γίνει σημαντική ερευνητική προσπάθεια στο πεδίο της θεωρίας της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και στον ελληνικό ακαδημαϊκό χώρο.¹

Στο άρθρο αυτό εξετάζουμε τον τρόπο με τον οποίο προσέγγισε τον ρόλο

* Ο Επαμεινώνδας Μαριάς είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Θεσμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο τμήμα Οικονομικών Επιστημών της σχολής Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Κρήτης.

1. Για τη μελέτη της θεωρίας της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης στην Ελλάδα, βλ. Ε. Μαριάς, «Εισαγωγή της ελληνικής έκδοσης», στο Β. Rosamond, *Θεωρίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης*, Μεταίχμιο, Αθήνα, 2006, σ. xvi-xx.

που διαδραμάτισαν τα εθνικά πολιτικά κόμματα σε σχέση με το ευρωπαϊκό ενοποιητικό εγχείρημα μία από τις μεγάλες θεωρίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, η νεολειτουργική θεωρία.²

2. ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΝΕΟΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

α. Θεωρητικά προλεγόμενα

Ο Ernst Haas³ αρθρώνει τη νεολειτουργική του προσέγγιση θεωρώντας ως δεδομένο ότι η διαδικασία ολοκλήρωσης πλουραλιστικών κοινωνιών στο

2. Για τη νεολειτουργική θεωρία βλ., κυρίως, το έργο του E. Haas' μεταξύ άλλων: *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, Stanford University Press, Stanford California 1958' «International organization, The European and the universal process», στο E. Haas - D. Mitrany κ.ά., *Limits and Problems of European Integration*, Martinus Nijhoff, Χάγη 1963' *Beyond the Nation State: Functionalism and International Organization*, Stanford University Press, Stanford California 1964' «Uniting Europe and Uniting Latin America», *Journal of Common Market Studies*, τόμ. 5, 1966-67, και «Turbulent fields and the theory of regional integration», *International Organization*, τόμ. 30, αρ. 2, άνοιξη 1976. Για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση από πλευράς νεολειτουργιστών, βλ. και L. Linderberg, *The Political Dynamics of European Economic Integration*, Stanford University Press, Stanford California 1963' του ίδιου, «Decision making and integration in European Community», *International Organization*, τόμ. 20, 1966' C.P. Schmitter, «Three neo-functional hypotheses about regional integration», *International Organization*, τόμ. 23, αρ. 1, χειμώνας 1969' του ίδιου, «Further notes on operationalizing some variables related to regional organization», *International Organization*, τόμ. 23, αρ. 2, άνοιξη 1969' L. Linderberg, «Political integration as a multidimensional phenomenon requiring multivariate measurement», *International Organization*, τόμ. 24, 1970' L. Linderberg - S. Scheingold, *Europe's Would Be Polity*, Prentice Hall, Englewood Cliffs 1970, και S. Scheingold, «Domestic and international consequences of regional integration», *International Organization*, τόμ. 24, 1970.

3. Για τον E. Haas στην ελληνική βιβλιογραφία βλ. και Κ. Στεφάνου, *Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση*, εκδόσεις Αντ. Σάκκουλα, Αθήνα 1984, σ. 3' Π. Κ. Ιωακείμης, *Ευρωπαϊκή πολιτική ένωση*, Θεμέλιο, Αθήνα 1992, σ. 32' Μ. Τσινιοζέλης, «Θεωρία της διεθνούς και πολιτικής ενοποίησης», στο Ν. Μαραβέγιας - Μ. Τσινιοζέλης (επιμ.), *Η ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, Θεμέλιο, Αθήνα 1994, σ. 37' Π. Ήφραιτος, *Θεωρία διεθνούς και ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης*, εκδόσεις Ποιότητα, Αθήνα 1999, σ. 36 κ.ε.' Ν. Μαριάς, «Διαπραγματευόμενοι την ειρήνη: Η απόφαση του Ελσίνκι για την ευρωπαϊκή πολιτική της Τουρκίας υπό το φως θεωριών της ολοκλήρωσης», στο Π. Καζάκος - Π. Λιαργκόβας - Ν. Μαριάς - Κ. Μποποτσιού - Κ. Πολυχρονάκη, *Η Ελλάδα και το ευρωπαϊκό μέλλον της Τουρκίας*, εκδόσεις Ι. Σιδέρης, Αθήνα 2001, σ. 73 κ.ε.' Δ. Χρυσόχου, *Θεωρία της ευρωπαϊκής ενοποίησης*, εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 2003, σ. 113-123' Ε. Μαριάς, *Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και Ελληνοτουρκική προσέγγιση*, εκδόσεις Αντ. Σάκκουλα, Αθήνα 2005, σ. 131-147.

πλαίσιο της Δυτικής Ευρώπης δεν μπορούσε παρά να οδηγήσει στη δημιουργία μιας ευρύτερης πολιτικής κοινότητας σε υπερεθνικό επίπεδο με έντονα πλουραλιστικά στοιχεία στην οποία θα κυριαρχούσαν τα πολιτικά κόμματα και οι ομάδες συμφερόντων. Έτσι ο ρόλος των πολιτικών κομμάτων στο πλαίσιο της νεολειτουργικής θεωρίας θεωρήθηκε ιδιαίτερα σημαντικός. Η *πολιτική κοινότητα* κατά τον Haas συνιστά μία κατάσταση κατά την οποία συγκεκριμένες ομάδες και άτομα δείχνουν μεγαλύτερη *νομιμοφροσύνη/πίστη* στους κεντρικούς πολιτικούς θεσμούς απ' ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη εξουσία, σε έναν προσδιορισμένο γεωγραφικό χώρο και για συγκεκριμένη χρονική περίοδο.⁴ Όπως επισημαίνει:

«πολιτική κοινότητα είναι μία κατάσταση πραγμάτων κατά την οποία ομάδες συμφερόντων και μεμονωμένα άτομα δείχνουν νομιμοφροσύνη στους κεντρικούς πολιτικούς τους θεσμούς παρά σε οποιαδήποτε άλλη πολιτική εξουσία, σε μία συγκεκριμένη χρονική περίοδο και σε μία δεδομένη γεωγραφική περιοχή».⁵

Ο Haas αξιοποιεί ένα σχήμα στο οποίο αναγορεύει την ύπαρξη πολιτικών θεσμών ικανών να μετουσιώσουν τις ιδεολογίες σε δίκαιο σε λυδία λίθο αυτού καθεαυτού του συστήματος.

Η έννοια της *πολιτικής ολοκλήρωσης* δεν συνιστά συγκεκριμένη κατάσταση αλλά μάλλον μία

«διαδικασία κατά την οποία οι πολιτικοί δρώντες διαφόρων διακριτών εθνικών πλαισίων πείθονται να μεταποτίσουν τη νομιμοφροσύνη, τις προσδοκίες και τις πολιτικές τους δραστηριότητες προς ένα νέο κέντρο του οποίου οι θεσμοί διαθέτουν ή απαιτούν δικαιοδοσία επί των προ-υφισταμένων εθνικών κρατών. Το τελικό αποτέλεσμα της διαδικασίας πολιτικής ολοκλήρωσης είναι μια νέα πολιτική κοινότητα που επιβάλλεται στις προ-υφιστάμενες».⁶

Τελική κατάληξη της διαδικασίας πολιτικής ολοκλήρωσης είναι η δημι-

4. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 5.

5. Στο ίδιο. Στο σημείο αυτό ακολουθώ την απόδοση στα ελληνικά του παραπάνω ορισμού του Haas, που χρησιμοποιεί ο Μ. Τσινιολέλης, «Θεωρία της διεθνούς και πολιτικής εννοποίησης», ό.π., σ. 37.

6. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, 2η έκδοση, Stanford University Press, Stanford California, 1968, σ. 16, αλλά και B. Rosamond, *Θεωρίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης*, ό.π., σ. 18.

ουργία μιας νέας πολιτικής κοινότητας η οποία υπερτίθεται επί των προϋπαρχουσών πολιτικών κοινοτήτων. Η κατάσταση αυτή βεβαίως δεν προκύπτει δια μιας αλλά μέσα από μία βήμα προς βήμα πορεία στο πλαίσιο της οποίας συντελείται μια συνεχής διαδικασία *εκχείλισης λειτουργιών*.

Όπως είναι γνωστό, κεντρικό στοιχείο στη νεολειτουργική θεωρία είναι η έννοια της «εκχείλισης» [spill-over] η οποία κατά τον Lindberg συνιστά

«μια κατάσταση όπου μια δεδομένη δράση, συνδεδεμένη με έναν συγκεκριμένο σκοπό, δημιουργεί μια κατάσταση στην οποία ο αρχικός σκοπός μπορεί να διασφαλιστεί μόνο με ανάληψη περαιτέρω δράσης, η οποία με τη σειρά της δημιουργεί περαιτέρω προϋπόθεση και ανάγκη για επιπλέον δράση, κ.ο.κ.».⁷

Από την άλλη πλευρά, σύμφωνα με τον Philippe Schmitter, η «εκχείλιση» συνιστά:

«μία διαδικασία με βάση την οποία τα μέλη μιας προσπάθειας ολοκλήρωσης τα οποία συμφώνησαν σε κάποιους συλλογικούς στόχους βάσει ποικίλων κινήτρων και τα οποία είναι άμεσα ικανοποιημένα από την επίτευξη των στόχων αυτών, επιχειρούν να αντιμετωπίσουν τη δυσανεμία τους είτε προσφεύγοντας σε συνεργασία σε έναν άλλο συναφή τομέα (διαστέλλοντας το πεδίο των αμοιβαίων δεσμεύσεων) είτε εντατικοποιώντας τις δεσμεύσεις τους στον αρχικό τομέα (αυξάνοντας το επίπεδο των αμοιβαίων δεσμεύσεων) ή και τα δύο».⁸

Έτσι, στο πλαίσιο της μεταπολεμικής Ευρώπης «σύμφωνα με τη θεωρία των νεολειτουργιστών, αναμενόταν ότι η επιτυχία στο οικονομικό πεδίο θα οδηγούσε σε εκχείλιση της διαδικασίας ολοκλήρωσης και στο πολιτικό επίπεδο».⁹ Στην ουσία δηλαδή επρόκειτο για τη «διάχυση του “ενοποιητικού αποτελέσματος” από τους τομείς της χαμηλής πολιτικής ο’ αυτούς της υψηλής πολιτικής, στην επίτευξη δηλαδή της πολιτικής ενοποίησης κυρίως ως αποτέλεσμα της οικονομικής ενοποίησης»,¹⁰ μία «κίνηση κατά μήκος ενός άξονα

7. L. Lindberg, *The Political Dynamics of European Economic Integration*, ό.π., σ. 10 αλλά και B. Rosamond, *Θεωρίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης*, ό.π., σ. 89.

8. Βλ. P. Schmitter, «Three neo-functional hypotheses about European integration», ό.π., σ. 162, και B. Rosamond, *Θεωρίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης*, ό.π., σ. 94. Η απόδοση στα ελληνικά είναι του γράφοντος.

9. Βλ. Ε. Μαριάς, «Ο πολιτικός και ιδεολογικός ρόλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων», διδακτορική διατριβή, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Αθήνα 1992, σ. 466.

10. Π. Κ. Ιωακειμίδης, *Ευρωπαϊκή πολιτική ένωση*, ό.π., σ. 35.

που έχει αφετηρία τη συνεργασία σε θέματα χαμηλής πολιτικής και καταλήγει στη συνεργασία σε θέματα υψηλής πολιτικής (άμυνα, ασφάλεια)».¹¹

Το αποτέλεσμα της εκχείλισης μπορεί να εκφραστεί με τρεις διαφορετικές μορφές. Είτε λειτουργικά, δηλαδή μέσω της πίεσης για εξεύρεση τεχνικών λύσεων στα προβλήματα, είτε πολιτικά ως αποτέλεσμα υψηλού επιπέδου κοινωνικοποίησης των κυρίαρχων πολιτικών και οικονομικών ελίτ, είτε μέσω της λειτουργίας και του ρόλου μιας κεντρικής γραφειοκρατίας.¹²

Έτσι, κατά τον Haas, οι συνεχείς εκχειλίσεις θα είχαν ως αποτέλεσμα, αφενός, να οδηγήσουν σε σύζευξη τομείς πολιτικής που κατά το παρελθόν δεν είχαν άμεση διασύνδεση και, αφετέρου, να επιφέρουν αλλαγή τόσο στη συμπεριφορά όσο και στη λειτουργία και τη στάση των σχετικών ελίτ.¹³

Η προσέγγιση αυτή

«εκτιμά ότι οι πολίτες ή οι ομάδες συμφερόντων αναπτύσσουν τις αξίες νομιμοφροσύνης, υποστήριξης και προσδοκιών με βάση τις εκτιμήσεις που έχουν για την ευημερία (οικονομική, κοινωνική) και λιγότερο με αναφορά στις ιδεολογικές κατηγορίες».¹⁴

Η πολιτική επιστήμη έχει ήδη καταδείξει τον σημαντικό ρόλο που έχουν διαδραματίσει τα πολιτικά κόμματα στη διαμόρφωση εθνικής ταυτότητας και στις διαδικασίες εθνικής ολοκλήρωσης. Μάλιστα ορισμένοι υποστηρίζουν ότι τα πολιτικά κόμματα ανήκουν στις απαραίτητες δομές συγκρότησης εθνικής ταυτότητας¹⁵ ενώ, κατά τον Karl Deutsch, στις αναπτυσσόμενες χώρες οι εθνικιστές ήταν συνήθως πιο επιτυχείς στη δημιουργία πολιτικών κομμάτων παρά στρατών.¹⁶

Έτσι η νεολειτουργική θεωρία επικεντρώνεται στην ανταγωνιστική συμπεριφορά και δράση των πολιτικών κομμάτων και των ομάδων πίεσης ως φορέων διακεκριμένων ιδεολογιών και εκφραστών συγκεκριμένων συμφερότων.¹⁷

11. Μ. Τοινιοιζέλης, «Θεωρία της διεθνούς και πολιτικής ενοποίησης», *ό.π.*, σ. 37.

12. Βλ. D. Chrysochoou - M. Tsinizelis - S. Stavridis - K. Ifantis, *Theory and Reform in the European Union*, Manchester University Press, Μάντσεστερ - Ν. Υόρκη 1999, σ. 22.

13. Στο ίδιο, σ. 23.

14. Π. Κ. Ιωακείμης, *Ευρωπαϊκή Πολιτική Ένωση*, *ό.π.*

15. Βλ. S. Huntington, *Political Order in Changing Societies*, Yale University Press, New Haven 1968, κεφ. 7.

16. K. Deutsch, *Nationalism and Social Communication, An Inquiry into the Foundations of Nationality*, MIT and John Wiley & Sons Inc, Νέα Υόρκη 1953, σ. 166.

17. Στο ίδιο.

Στην πορεία όμως, οι αναλύσεις των νεολειτουργιστών επικεντρώθηκαν κυρίως στον ρόλο των ομάδων πίεσης, των ελίτ και της γραφειοκρατίας στη διαδικασία ολοκλήρωσης και το ερευνητικό τους ενδιαφέρον για τα πολιτικά κόμματα και τον δικό τους ρόλο ατόνησε οδηγώντας έτσι σε μία μονοσήμαντη και εν πολλοίς *α-πολιτική* προσέγγιση.

Επανερχόμενοι στις αφετηριακές αρχές της νεολειτουργικής θεωρίας παρατηρούμε ότι ο Haas αφιέρωσε εκτεταμένο μέρος της αρχικής του μελέτης για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στον ρόλο των εθνικών και υπερεθνικών πολιτικών κομμάτων.¹⁸

β. Το αίσθημα κοινότητας

Αναλύοντας τα προσδιοριστικά χαρακτηριστικά της πολιτικής κοινότητας σε υπερεθνικό επίπεδο, ο Haas παρατήρησε ότι το «αίσθημα κοινότητας» ενισχύεται όταν τα εθνικά πολιτικά κόμματα επιδοκιμάζουν την υπερεθνική δράση κατά προτίμηση της δράσης των εθνικών τους κυβερνήσεων.¹⁹ Ο Haas χρησιμοποιεί τον όρο «υπερεθνικό/η» προκειμένου να αναφερθεί σε δράσεις, θεσμικά όργανα και στην πίστη/νομιμοφροσύνη που εκφεύγουν των στενών ορίων του εθνικού κράτους.²⁰

Η ίδρυση της ΕΚΑΧ αποτέλεσε μια πρώτη μορφή υπερεθνικής δράσης με στόχο τη διατήρηση των καπιταλιστικών δομών παραγωγής στην Δυτική Ευρώπη και την οριστική διασφάλιση της ειρήνης στη γηραιά ήπειρο μέσω της συνεργασίας της Γαλλίας με την Ομοσπονδιακή Γερμανία ενώ η εν συνεχεία ίδρυση της ΕΟΚ θεωρήθηκε καθοριστική για την αποτελεσματική νομιμοποίηση του ευρωπαϊκού καπιταλιστικού συστήματος μέσω της εμβάθυνσης της οικονομικής συνεργασίας των κρατών-μελών, προϋπόθεση *sine qua non* για την οικονομική ανάπτυξη και ευημερία.

Στο πλαίσιο αυτό κατέστη σαφές ότι οι βασικές πολιτικές δυνάμεις στα διάφορα κράτη-μέλη άρχισαν να προσβλέπουν κυρίως στην υπερεθνική δράση σε επίπεδο Κοινότητας, είτε για να ενισχύσουν τον οικονομικό και κοινωνικό εκουγχρονισμό των χωρών τους είτε για να διασφαλίσουν την εμπέδωση της αστικής δημοκρατίας και την προστασία των δικαιωμάτων των μειονοτήτων είτε για να εντάξουν την ίδια τη Δυτική Ευρώπη σε ένα ασφα-

18. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 113-161 και 390-450, αντίστοιχα.

19. Στο ίδιο, σ. 9.

20. Στο ίδιο.

λές περιφερειακό περιβάλλον προκειμένου να αντιμετωπίσει τον κατά τη γνώμη τους επικείμενο «σοβιετικό κίνδυνο».

Για τον λόγο αυτόν προσπάθησαν να διασφαλίσουν αξιόπιστους θεσμικούς όρους και διαδικασίες υπερεθνικής δράσης που θα εγγυούνταν και θα καθοδηγούσαν το ενοποιητικό εγχείρημα.

Ήταν λοιπόν προφανές ότι τα διάφορα εθνικά πολιτικά κόμματα που στήριξαν τις διαδικασίες ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης θεωρούσαν ότι τα μεταπολεμικά προβλήματα ειρήνης, ανάπτυξης και ευημερίας στην γηραιά ήπειρο δεν μπορούσαν να αντιμετωπιστούν στα στενά όρια του εθνικού κράτους και για τον λόγο αυτόν επιδοκίμαζαν κυρίως την υπερεθνική δράση κατά προτίμηση της δράσης του εθνικού κράτους. Περαιτέρω επικρότησαν δράσεις εκ μέρους των θεσμικών οργάνων των Κοινοτήτων που διέφευγαν από τα στενά όρια του εθνικού κράτους.

Στο πλαίσιο λοιπόν αυτό ο ρόλος των εθνικών πολιτικών κομμάτων ήταν κρίσιμος για τη δημιουργία ενός αισθήματος του «εμείς» το οποίο ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για την οικοδόμηση μιας καπιταλιστικής πολιτικής κοινότητας στο πλαίσιο της Δυτικής Ευρώπης.

Επιπλέον, ο βαθμός οργάνωσης των πολιτικών κομμάτων σε υπερεθνικό επίπεδο προκειμένου να επηρεάσουν τη λήψη αποφάσεων είτε από την εθνική τους κυβέρνηση είτε από τους υπερεθνικούς θεσμούς αποτελεί καθοριστική παράμετρο οικοδόμησης του «αισθήματος κοινότητας» ανάμεσα στις κοινωνίες δύο ή περισσότερων εθνικών κρατών.²¹ Τα εθνικά πολιτικά κόμματα στην προσπάθειά τους να αρθρώσουν πολιτικό λόγο και να αναλάβουν δράση σε υπερεθνικό επίπεδο συνασπίζονται στη βάση μιας κοινής ιδεολογίας η οποία υπερφαλαγγίζει τις υπάρχουσες σε εθνικό επίπεδο.²²

Με τον όρο ιδεολογία ο Haas εννοούσε θεωρίες και δόγματα που προσιδιάζουν σε μία ομάδα, ενώ αντιλήψεις κοινές μεταξύ των κατά τα άλλα ανταγωνιστικών ομάδων ή πολιτικών κομμάτων χαρακτηρίζονται ως εθνικισμός.²³

Τέλος, βασική παράμετρο αποδοχής της λογικής της υπερεθνικής προσέγγισης αποτελεί το κατά πόσον τα εθνικά πολιτικά κόμματα αποδέχονται και υποστηρίζουν τις αποφάσεις που λαμβάνονται από τα υπερεθνικά όργανα ή εναντιώνονται σ' αυτές και εμποδίζουν την εφαρμογή τους.²⁴

Επομένως ο προσδιορισμός της πολιτικής κοινότητας κατά τη νεολειτουργ-

21. Στο *ίδιο*, σ. 10.

22. Στο *ίδιο*.

23. Στο *ίδιο*, σ. 6.

24. Στο *ίδιο*, σ. 10.

γική θεωρία δεν στηρίζεται τόσο σε αντικειμενικά κριτήρια όσο σε μία αξιολόγηση της συμπεριφοράς των πολιτικών κομμάτων, των ομάδων συμφερόντων, των κυβερνήσεων και της γραφειοκρατίας.²⁵ Το ίδιο ισχύει και για τον προσδιορισμό της έννοιας της πολιτικής ολοκλήρωσης, η οποία συνιστά μια διαδικασία που συναρτάται άμεσα με την αίσθηση των συμφερόντων και των αξιών που έχουν οι ίδιοι οι «παίκτες» που λαμβάνουν μέρος σ' αυτή.

γ. Μετατόπιση πίστης/νομιμοφροσύνης

Η κατά τον παραπάνω τρόπο λειτουργία των εθνικών πολιτικών κομμάτων διαμόρφωσε σταδιακά την πεποίθηση ότι και στο πλαίσιο της Κοινότητας οι διαφορές μπορούν να επιλυθούν με διαδικασίες θεσμοποιημένων ειρηνικών μέσων, ενώ τα κοινά κοινωνικά προβλήματα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν με τη λειτουργική συνεργασία που οδηγεί τα διάφορα εθνικά πολιτικά κόμματα αλλά και τους πολίτες των κρατών-μελών της Κοινότητας σε μια κατάσταση αμοιβαίας συμπάθειας, αλληλοκατανόησης, εμπιστοσύνης και μερικής ταύτισης με όρους ιδιοτελών πολιτικών συμφερόντων, ούτως ώστε να μπορούν σταδιακά να μετατοπίσουν πίστη/νομιμοφροσύνη σε θεσμούς που προωθούν την ολοκλήρωση σε μια συγκεκριμένη ιστορική στιγμή.

Η εκ μέρους των εθνικών πολιτικών κομμάτων μετατόπιση πίστης/νομιμοφροσύνης από τους βασικούς πολιτικούς θεσμούς του εθνικού κράτους στους υπερεθνικούς θεσμούς είναι άμεσα συνάρτηση δύο παραγόντων. Ο πρώτος συνίσταται στη διαμόρφωση της πεποίθησης ότι τα κοινωνικά προβλήματα μπορούν κατά βάση να επιλυθούν αποτελεσματικότερα και ταχύτερα σε υπερεθνικό επίπεδο. Ταυτόχρονα λαμβάνεται ιδιαίτερα υπόψη η παράμετρος της *διατηρησιμότητας των λύσεων* που επιτυγχάνονται σε υπερεθνικό επίπεδο σε σχέση με τις ενδεχόμενες που θα μπορούσαν να επιτευχθούν σε εθνικό επίπεδο. Η πεποίθηση λοιπόν των διαφόρων κομματικών δυνάμεων ότι η κοινοτικοποίηση των βασικών οικονομικών και κοινωνικών επιλογών μπορεί να οδηγήσει σε μόνιμες, βιώσιμες και λειτουργικές λύσεις βρίσκειται αναμφισβήτητη στην αφετηρία της διαδικασίας μετατόπισης πίστης/νομιμοφροσύνης από το εθνικό στο υποερεθνικό/κοινοτικό επίπεδο.

Η ενεργοποίηση όμως μιας τέτοιας διαδικασίας είναι ιδιαίτερα σημαντική αν ιδωθεί μέσα από την οπτική γωνία της νεολειτουργικής θεωρίας η οποία, όπως έχουμε επισημάνει και παλαιότερα, υποστηρίζει

25. Στο ίδιο, σ. 11.

«ότι η διασφάλιση κοινωνικών δικαιωμάτων εκ μέρους των διεθνών οργανισμών έχει ως αποτέλεσμα την εκτροπή της αφοσίωσης των πολιτών από το εθνικό κράτος στους εν λόγω οργανισμούς και επομένως τη δημιουργία μιας νέας βάσης υπερ-εθνικής κυριαρχίας [sovereignty]».²⁶

Ο δεύτερος παράγοντας έχει σχέση με τον βαθμό αποδοχής και υποστήριξης των υπερεθνικών λύσεων. Είναι προφανές ότι, σε σχέση με το Μάαστριχτ αλλά και το Άμστερνταμ, ο βαθμός αποδοχής του συμβιβασμού εκ μέρους των διαφόρων εθνικών πολιτικών κομμάτων ήταν ιδιαίτερα εκτεταμένος. Έτσι, σε κάθε κράτος-μέλος της Ένωσης το βασικό φιλοενωσιακό μπλοκ που συγκροτούσαν κυρίως οι χριστιανοδημοκράτες, οι φιλελεύθεροι και οι σοσιαλδημοκράτες εκδήλωσε την πλήρη υποστήριξή του στις αποφάσεις του Μάαστριχτ και του Άμστερνταμ και στο βασικό πλαίσιο συμβιβασμού που διαμορφώθηκε σε υπερεθνικό επίπεδο. Από την άλλη πλευρά, όσα εθνικά πολιτικά κόμματα τάχθηκαν κατά του Μάαστριχτ και του Άμστερνταμ δεν εξέφρασαν μόνο την αντίθεσή τους στις εν λόγω Συνθήκες αλλά ανέλαβαν συγκεκριμένη δράση σε εθνικό επίπεδο για την ανατροπή τους.

Κρίνοντας βάσει του συσχετισμού δυνάμεων που εξέφραζαν τότε τα διάφορα εθνικά πολιτικά κόμματα στα διάφορα κράτη-μέλη θα μπορούσαμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο βαθμός πίστης/νομιμοφροσύνης προς τις αποφάσεις του Μάαστριχτ και του Άμστερνταμ έκλινε σε πρώτη φάση υπέρ της αποδοχής της συγκεκριμένης δράσης που ανέλαβαν οι υπερεθνικοί θεσμοί.

Πέρα την ποιοτική υπεροχή των τάσεων πίστης/νομιμοφροσύνης προς το Μάαστριχτ εντούτοις θα πρέπει να επισημανθεί ότι αυτές ποίκιλλαν σε ένταση. Έτσι καθοριστικό ρόλο για τα εθνικά πολιτικά κόμματα διαδραμάτισε όχι μόνο η αντίληψη των διαφόρων πολιτικών δυνάμεων για το Μάαστριχτ και το Άμστερνταμ αλλά και ο τρόπος με τον οποίο τοποθετούνταν απέναντι στο ευρύτερο ερώτημα αναφορικά με τη *finalité politique* του ίδιου του ευρωπαϊκού ενοποιητικού εγχειρήματος.

δ. Το ζήτημα της ορθολογικής επιλογής

Κοινή υπόθεση στην πολιτική επιστήμη συνιστά το γεγονός ότι οι *πολιτικοί παίκτες* ενεργούν ορθολογικά.²⁷ Αυτό σημαίνει ότι διαθέτουν σαφέστατη ει-

26. Βλ. Ε. Μαρίας, «Ο πολιτικός και ιδεολογικός ρόλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων», ό.π., σ. 443.

27. Βλ. P. Dunlavy, *Democracy, Bureaucracy and Public Choice: Economic Explanations*

κόνα των επιδιώξεών τους στο πλαίσιο της πολιτικής διαδικασίας.

Ως γνωστό στόχος των πολιτικών κομμάτων είναι η κατάληψη ή η διατήρηση της εξουσίας και η αύξηση της πολιτικής τους επιρροής. Επομένως οι *πολιτικοί παίκτες* δρουν προκειμένου να επιτύχουν αυτές τις προτιμήσεις τους με ένα ορθολογικό τρόπο,²⁸ πράγμα το οποίο σημαίνει ότι επιδιώκουν εκείνη τη στρατηγική που έχει τις περισσότερες πιθανότητες να οδηγήσει στο επιθυμητό αποτέλεσμα.²⁹ Κατά τον Haas, η διαδικασία ολοκλήρωσης λαμβάνει χώρα όταν τα πολιτικά κόμματα –και οι άλλοι παίκτες που συμμετέχουν σ' αυτή– θεωρήσουν ότι τα συμφέρόντά τους εμπίπτουν σε ένα συγκεκριμένο πρότυπο/σχέδιο.³⁰ Για τον λόγο αυτόν η αίσθηση της πραγμάτωσης των συμφερόντων εκ μέρους των παικτών είναι καθοριστικός παράγοντας για τη διαδικασία ολοκλήρωσης.³¹ Όμως οι πολιτικοί παίκτες δεν επιλέγουν τη στρατηγική τους απομονωμένα, αλλά πάντοτε σε σχέση με τα συμφέροντα των άλλων παικτών και την ενδεχόμενη στρατηγική εκείνων.³² Έτσι, οι θεωρίες της ορθολογικής επιλογής [*rational choice*] θεωρούν ότι οι παίκτες διαθέτουν πληροφόρηση για τις επιδιώξεις των άλλων παικτών και ως εκ τούτου μπορούν να προβλέψουν το αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης πολιτικής επιλογής.³³ Πάντως, σε κάθε περίπτωση εκτιμάται ότι το τελικό αποτέλεσμα θα προκύψει ως μία *στρατηγική αλληλοδιάδραση* μεταξύ των ανταγωνιζόμενων *πολιτικών παικτών*.

ε. Πολιτική πλατφόρμα και ρόλος του γκέπ

Κατά τη νεολεειτουργική θεωρία είναι κρίσιμο να αναζητούνται κάθε φορά οι θέσεις που λαμβάνουν τα πολιτικά κόμματα απέναντι στην ίδια τη διαδικασία ολοκλήρωσης. Η προσεκτική επομένως παρακολούθηση και η ανάλυση των

in *Political Science*, Harvester Wheatsheaf, Λονδίνο 1990· G. Tsebelis, *Nested Games: Rational Choice in Comparative Politics*, University of California Press, Berkeley 1990· S. Hix, *The Political System of the European Union*, The European Union Series, MacMillan Press Ltd, Λονδίνο 1999, σ. 12.

28. S. Hix, *The Political System of the European Union*, ό.π., σ. 12.

29. Στο ίδιο.

30. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 11.

31. Στο ίδιο.

32. S. Hix, *The Political System of the European Union*, ό.π., σ. 12.

33. Στο ίδιο.

θέσεων τους συνιστά ιδιαίτερα κείμενο γεγονός.³⁴ Στο πλαίσιο αυτό εξετάζεται πάντοτε το κατά πόσον οι αρχικές τους θέσεις παραμένουν σταθερές, προσαρμόζονται ή τροποποιούνται αφού έτσι, σε μεγάλο βαθμό, μπορεί να ερμηνευθεί και να αξιολογηθεί η θετική ή η αρνητική εξέλιξη της διαδικασίας ολοκλήρωσης. Η εξέταση των θέσεων των πολιτικών κομμάτων και η ενδεχόμενη προσαρμογή τους πρέπει να λαμβάνει υπόψη τη δομή των κομμάτων, την κομματική πειθαρχία και τον βαθμό πολιτικής-ιδεολογικής τους συνοχής.³⁵ Ο ρόλος του ηγέτη του κόμματος και η συνοχή της κομματικής ελίτ είναι επίσης καθοριστικοί παράγοντες διατήρησης ή αλλαγής της στάσης των πολιτικών κομμάτων έναντι της διαδικασίας ολοκλήρωσης.

Οι παράμετροι αυτές αποδείχθηκαν ιδιαίτερα κρίσιμες για τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασαν στη διαδικασία ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης τα δύο βασικά πολιτικά κόμματα της Ο.Δ. Γερμανίας, το χριστιανοδημοκρατικό [CDU] και το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα [SPD].³⁶ Η ύπαρξη εσωτερικής κομματικής ελίτ, όχι απαραίτητα πολυάριθμης, μπορεί να συμβάλει στην υιοθέτηση ή άρνηση αντιλήψεων για τη διαδικασία ολοκλήρωσης.³⁷ Έτσι, ένας ιδιαίτερα στενός κομματικός πυρήνας γύρω από τον Αντενάουερ διαμόρφωσε τη θετική στάση της CDU απέναντι στις προτάσεις του Ρομπέρ Σουμάν για τη γαλλογερμανική προσέγγιση.³⁸

Από την άλλη πλευρά, η ύπαρξη σε ένα πολιτικό κόμμα ενός αδιαμφισβήτητου ηγέτη, που διαθέτει ιδεολογική υπεροχή, πολιτική καταξίωση και αποδοχή από την κομματική βάση, διαδραματίζει επίσης καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση των θέσεων και της στάσης του κόμματος για τις διαδικασίες ολοκλήρωσης. Τέτοια ήταν η περίπτωση του Karl Schumacher, του πλέον αδιαμφισβήτητου ηγέτη της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας μετά τον Μπέμπελ³⁹ ο οποίος αντιτάχθηκε σφοδρά στο σχέδιο Σουμάν.⁴⁰

34. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 113.

35. Στο ίδιο.

36. Βλ. K. Deutsch - L. Edinger, *Germany Rejoins the Power*, Stanford University Press, Stanford California 1959, σ. 62-64.

37. Στο ίδιο, σ. 67.

38. Στο ίδιο. Για τον Αντενάουερ ειδικότερα, βλ. R. Hiscocks, *The Adenauer Era*, J.B. Lippincott Company, Φιλαδέλφεια-Ν. Υόρκη 1966.

39. Βλ. W. Peterson, *The SPD and European Integration*, Lexington Books, Saxon House 1974, σ. 11. Για τον Schumacher ειδικότερα, βλ. L.J. Edinger, *Kurt Schumacher, A Study in Personality and Political Behavior*, Stanford University Press, Stanford California 1965.

40. Βλ. W. Peterson, *The SPD and European Integration*, ό.π. σ. 55 κ.ε.

Σε αντίθεση με τον Haas, η γεωγραφική καταγωγή των κομματικών ηγετικών κύκλων αποτέλεσε αντικείμενο ειδικού ενδιαφέροντος για τον Karl Deutsch καθώς θεωρήθηκε ότι μπορεί να επηρεάσει σημαντικά τις επιλογές τους.⁴¹ Κλασική περίπτωση εν προκειμένω αποτελεί αυτή του Ρομπέρ Σουμάν και το ιδιαίτερο ενδιαφέρον του για τη γαλλογερμανική προσέγγιση το οποίο θα πρέπει να συνδυαστεί με το γεγονός της καταγωγής του από το Metz, γαλλική πόλη κοντά στα γαλλογερμανικά σύνορα η οποία την περίοδο 1867-1918 ανήκε στη γερμανική επικράτεια. Πέραν τούτου θα πρέπει να επισημανθεί ότι ο Σουμάν ήταν γερμανός υπήκοος μέχρι μεγάλης ηλικίας και υπήρξε αξιωματικός στον στρατό του Κάιζερ απ' όπου αυτομόλησε το 1916 στους Γάλλους. Επίσης δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι ο Αντεναούερ είχε αναπτύξει τη βασική του πολιτική σταδιοδρομία στην περιοχή της Κολωνίας η οποία είναι γεωγραφικά εγγύτερα στη Γαλλία απ' ό,τι το Βερολίνο και οι άλλες πόλεις της Πρωσίας που αποτελούσαν κομματικό προπύργιο του SPD πριν από την επικράτηση του Χίτλερ.⁴² Οι Σουμάν και Αντεναούερ είχαν έτσι μεγαλύτερη αίσθηση της αλληλεξάρτησης των δύο χωρών τους.⁴³

στ. Κομματική ιδεολογία ή ξεπέραςμα των διαχωριστικών γραμμών;

Εξετάζοντας τον ρόλο των εθνικών πολιτικών κομμάτων στη διαδικασία ολοκλήρωσης ο Haas προσπάθησε να ανιχνεύσει τον ρόλο της ιδεολογίας τους σε σχέση με τα ισχύοντα εθνικά δόγματα.⁴⁴ Στον βαθμό λοιπόν που δεν υπάρχουν έντονα στοιχεία εθνικής συνοχής μεταξύ των πολιτικών κομμάτων στο πλαίσιο του εθνικού κράτους, αναμφισβήτητα προκύπτουν αρκετά ενδιαφέροντα στοιχεία για διερεύνηση ενδεχόμενης σταδιακής συγκρότησης υπερεθνικής ιδεολογίας.⁴⁵ Το κρίσιμο εν προκειμένω είναι κατά πόσο και υπό ποιες προϋποθέσεις μπορεί να δημιουργηθεί στο πλαίσιο του εθνικού

41. K. Deutsch - L. Edinger, *Germany Rejoins the Power*, ό.π., σ. 61.

42. Για το SPD, βλ. K. Deutsch - L. Edinger, *Germany Rejoins the Power*, ό.π., σ. 73-74. Για το SPD ειδικότερα, βλ. επίσης D.H. Chalmers, *The Social Democratic Party of Germany From Working-class Movement to Modern Political Party*, Yale University Press, New Haven και Λονδίνο 1964.

43. Βλ. R. Schuman, *Pour l' Europe*, 2η έκδοον, Les éditions Nagel, Παρίσι και Vie 1964, σ. 43.

44. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 114.

45. Στο ίδιο.

κράτους μία συγκεκριμένη πολιτική πλειοψηφία που να υποστηρίζει τη διαδικασία ολοκλήρωσης. Η εμπειρία της διαδικασίας ολοκλήρωσης Γαλλίας-Γερμανίας έδειξε ότι κόμματα με διαφορετική ιδεολογία συμπορεύτηκαν από κοινού σε εθνικό επίπεδο. Έτσι, στη Γαλλία το Γκωλικό κόμμα, RPF [Rassemblement du Peuple Français] έδωσε την πολιτική μάχη κατά του σχεδίου Σουμάν μαζί με το γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα.⁴⁶

Στο πλαίσιο αυτό κρίσιμο στοιχείο αποδείχθηκε ότι δεν είναι η στενή κομματική ιδεολογία αλλά το κατά πόσον τα εθνικά πολιτικά κόμματα αρθρώνουν τη πολιτική τους βάσει αντιλήψεων για τον καθοριστικό ή μη ρόλο του εθνικού κράτους στην όλη πολιτική διαδικασία. Στον βαθμό που τα πολιτικά κόμματα θεωρούν ως προνομιακό χώρο κοινωνικών διεκδικήσεων και άσκησης πολιτικής το πλαίσιο του εθνικού κράτους, είναι σαφές ότι θα ανταποκριθούν έντονα στις διαδικασίες ολοκλήρωσης μια και δεν επιθυμούν να διακυβεύσουν την πολιτική τους δράση εντασσόμενα σε άλλα πολιτικά πεδία που θα μπορούσαν να έχουν αρνητικές επιπτώσεις στις πολιτικές τους επιδιώξεις. Έτσι, το SPD κατά την περίοδο 1949-1957 ήταν αντίθετο στη διαδικασία ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, διότι θεωρούσε ότι το Σχέδιο Σουμάν μπορούσε να διακυβεύσει τόσο την επανένωση της Γερμανίας⁴⁷ όσο και τη σοσιαλιστική προοπτική στη Γερμανία και στην Ευρώπη.⁴⁸ Η εκτίμηση ότι η σοσιαλιστική προοπτική θα μπορούσε να συρρικνωθεί και στη Βρετανία ήταν ένας από τους βασικούς λόγους που οδήγησε το Εργατικό Κόμμα στην έκδοση του γνωστού κομματικού φυλλαδίου *European Unity* τον Μάιο-Ιούνιο του 1950 με το οποίο αντιτάχθηκε στο Σχέδιο Σουμάν.⁴⁹ Αντίθετα, στη Γαλλία, παρότι το γαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα (SFIO) είχε ήδη θεωρήσει με δηλώσεις του Guy Mollet ότι το Σχέδιο Σουμάν αποτελούσε κοινό σχέδιο για «τη διάσωση του γερμανικού και του γαλλικού καπιταλισμού και την υπονόμευση του Βρετανικού Εργατικού Κόμματος» που βρισκόταν στην κυβέρνηση, τελικά το στήριξε⁵⁰ όπως έκανε και μερίδα των βέλγων σοσιαλιστών.⁵¹

46. Για το ζήτημα αυτό βλ. αναλυτικά και E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 114-117.

47. W. Peterson, *The SPD and European Integration*, ό.π., σ. 131, αλλά και E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 131.

48. W. Peterson, *The SPD and European Integration*, ό.π., σ. 52.

49. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 159.

50. Στο ίδιο, σ. 116.

51. Στο ίδιο, σ. 144.

ζ. Συμμετοχή σε υπερεθνικά πολιτικά κόμματα

Οι διεθνείς σχέσεις των εθνικών πολιτικών κομμάτων και η συμμετοχή τους σε διεθνείς κομματικές διαδικασίες, σε ομοσπονδίες ή συνομοσπονδίες συγγενών ιδεολογικά κομμάτων, σε υπερεθνικούς κοινοβουλευτικούς σχηματισμούς ή σε υπερεθνικά πολιτικά κόμματα, επηρεάζουν σημαντικά τη διαμόρφωση των κομματικών προτιμήσεων και επιλογών έναντι των διαδικασιών ολοκλήρωσης και οδηγούν σε αμοιβαία προσαρμογή των αρχικών τους θέσεων. Έτσι, ήδη από το 1953 και στο πλαίσιο της κίνησης για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, τα σοσιαλιστικά κόμματα της «Ευρώπης των έξι» άρχισαν σταδιακά να προσαρμόζουν τις θέσεις τους υπέρ της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.⁵²

Η εξέλιξη αυτή μπορεί να ερμηνευθεί με την εφαρμογή της *βασικής εξίσωσης της πολιτικής των Hinich-Murger*.⁵³

$$\begin{aligned} & \text{προτιμήσεις} \times \text{θεσμοί} = \text{αποτελέσματα} \\ & [\text{preferences} \times \text{institutions} = \text{outcomes}] \end{aligned}$$

Σύμφωνα με τη ανάλυση των Hinich-Murger *προτιμήσεις* είναι οι επιθυμίες και οι προσωπικές επιδιώξεις των παικτών, ενώ *θεσμοί* το σύνολο των τυπικών και άτυπων κανόνων που προσδιορίζουν τον τρόπο με τον οποίο λαμβάνονται οι αποφάσεις.⁵⁴ Τα αποτελέσματα που μπορεί να συνίστανται είτε σε πολιτικές είτε σε νέες θεσμικές μορφές είναι συνέπεια της αλληλοδράσης προτιμήσεων και θεσμών. Ως εκ τούτου, εάν αλλάξουν οι προτιμήσεις, τα αποτελέσματα θα αλλάξουν επίσης ακόμη και εάν οι θεσμοί παραμείνουν σταθεροί. Και αντίστροφα: εάν αλλάξουν οι θεσμοί, τα αποτελέσματα θα αλλάξουν και αυτά ακόμη και αν οι προτιμήσεις παραμείνουν σταθερές.⁵⁵ Η συμμετοχή των εθνικών πολιτικών κομμάτων σε διακομματικές διαδικασίες ή σε θεομοθετημένα διακομματικά σχήματα, όπως είναι τα υπερεθνικά πολιτικά κόμματα ή οι υπερεθνικές κοινοβουλευτικές πολιτικές ομάδες, οδηγούν σε διαφορετικά αποτελέσματα κομματικής πολιτικής ακόμη και αν οι προτιμήσεις των εθνικών πολιτικών κομμάτων παραμείνουν σταθερές. Για τον λόγο αυτόν, στην περίπτωση των διαδικασιών ολοκλήρωσης, ο βαθμός

52. Στο *ίδιο*, σ. 392.

53. H.J. Hinich - M.C. Munger, *Analytical Politics*, Cambridge University Press, Cambridge 1997, σ. 17.

54. S. Hix, *The Political System of the European Union*, ό.π., σ. 13.

55. Στο *ίδιο*.

διασύνδεσης και συμμετοχής των εθνικών πολιτικών κομμάτων σε υπερεθνικά πολιτικά κόμματα είναι κρίσιμος.

Στο πλαίσιο αυτό ήταν ιδιαίτερα εμφανής, από την πρώτη στιγμή της λειτουργίας των πολιτικών ομάδων της Συνέλευσης της ΕΚΑΧ, ο τρόπος με τον οποίο επηρεάστηκαν και μεταρρυθμίστηκαν σταδιακά οι πολιτικές θέσεις ιδιαίτερα του SPD υπέρ της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Το SPD άρχισε τη σταδιακή προσαρμογή της στάσης του από τον Ιούνιο του 1955 όταν, μαζί με τα υπόλοιπα κόμματα της σοσιαλιστικής ομάδας της Συνέλευσης της ΕΚΑΧ, υποστήριξε το νέο *ξεκίνημα* της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης που σηματοδότησε η Διάσκεψη της Μεσσίνας⁵⁶ και την ολοκλήρωσε τυπικά σε λιγότερο από μία διετία με την υπερψήφιση του Μνημονίου για την αναγέννηση της Ευρωπαϊκής Ιδέας, τον Φεβρουάριο του 1957.⁵⁷ Καθώς η διαδικασία ολοκλήρωσης αποκτά το ανάλογο βάθος, τα συμφέροντα των πολιτικών κομμάτων επαναπροσδιορίζονται σε περιφερειακό επίπεδο αποκτώντας υπερεθνική διάσταση στη θέση των καθαρά εθνικών προσανατολισμών, με αποτέλεσμα η στενά εθνική κομματική τους ιδεολογία να υπερκαλύπτεται σταδιακά με νέα και γεωγραφικά διευρυμένα πιστεύω.⁵⁸ Στον βαθμό, λοιπόν, που οι επιδιώξεις και τα πιστεύω των εθνικών πολιτικών κομμάτων προσαρμόζονται προκειμένου να μπορέσουν να συνεργαστούν με τα υπόλοιπα συγγενή εθνικά πολιτικά κόμματα στο πλαίσιο των υπερεθνικών πολιτικών ομάδων ή κομμάτων, επέρχεται ανάλογη ώσμωση και σταδιακή προσαρμογή αξιών και δογμάτων δημιουργώντας έτσι σταθερές βάσεις πολιτικής σύμπλευσης.⁵⁹ Κατά την έννοια αυτή αρχίζει να μετατοπίζεται η πίστη/νομιμοφροσύνη των εθνικών πολιτικών κομμάτων προς τους κεντρικούς υπερεθνικούς οργανισμούς.⁶⁰

Σε διαφορετική περίπτωση, τα εθνικά πολιτικά κόμματα κινδυνεύουν να απομονωθούν από τα συγγενή πολιτικά κόμματα και να περιθωριοποιηθούν. Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση του SPD το οποίο, ακολουθώντας εχθρική πολιτική κατά της ΕΚΑΧ, υπέβαλε στο πλαίσιο της Συνέλευσης της ΕΚΑΧ

56. Βλ. εν προκειμένω, G. van Oudenhove, *The Political Parties in the European Parliament*, A.W. Sijthoff, Leyden 1965, σ. 109.

57. Βλ. εν προκειμένω *CA Proceedings*, αρ. 16, 13 Φεβρουαρίου 1957, σ. 286-287, και G. van Oudenhove, *The Political Parties in the European Parliament*, ό.π., σ. 109.

58. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 13-14.

59. Στο ίδιο, σ. 14.

60. Στο ίδιο.

σχετικό ψήφισμα⁶¹ κατά την ψηφοφορία του οποίου τα υπόλοιπα μέλη της σοσιαλιστικής ομάδας απείχαν.⁶²

Στη νέα αυτή φάση, επομένως, απαιτείται η σύγκριση των αρχικών θέσεων των εθνικών πολιτικών κομμάτων με τις αντίστοιχες που έχουν λάβει κατά τη φάση της *προσαρμογής* τους στα νέα *θεσμικά δεδομένα*. Επιπλέον απαιτείται η διερεύνηση των μορφών συμφωνίας, προσαρμογής, σύγκλισης και αντιπολίτευσης προς το νέο υπερεθνικό περιβάλλον.⁶³ Εν προκειμένω μπορεί ορισμένα εθνικά πολιτικά κόμματα να συμφωνούν με τον βασικό σκοπό της ολοκλήρωσης πλην όμως στη βάση διαφορετικών αξιών και συμφερόντων.⁶⁴ Αντίστροφα, τα εθνικά πολιτικά κόμματα είναι δυνατό να αντιπαρατίθενται στη διαδικασία ολοκλήρωσης είτε για πανομοιότυπους είτε για αποκλίνοντες λόγους και αιτίες. Η συνεχής σύγκριση των αρχικών θέσεων των εθνικών πολιτικών κομμάτων με αυτές που προκύπτουν ως αποτέλεσμα προσαρμογών κάθε φορά, οδηγεί σε ασφαλή συμπεράσματα για την πορεία της ολοκλήρωσης η οποία, σύμφωνα με τα παραπάνω, είναι κάθε φορά συυφασμένη και με τον ρόλο και με τη δράση των πολιτικών κομμάτων.⁶⁵

Η εμπειρία έχει δείξει ότι αρκετές φορές υφίσταται διάσταση απόψεων ανάμεσα στις κομματικές ελίτ και στα απλά μέλη των εθνικών πολιτικών κομμάτων αναφορικά με την εμπάθυση των διαδικασιών ολοκλήρωσης. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σε κρίση ταυτότητας αρκετά εθνικά πολιτικά κόμματα, αν και οι διάφορες μελέτες πολιτικών επιστημόνων έχουν καταδείξει ότι η ταύτιση με συγκεκριμένο πολιτικό κόμμα συνήθως ενσταλάζεται μέσα από τους οικογενειακούς πολιτικούς προσανατολισμούς και συνεχίζει σε μεγάλο βαθμό να παραμένει σταθερή καθ' όλη τη διάρκεια του βίου.⁶⁶

Έχει πάντως υποστηριχθεί η άποψη ότι συγκεκριμένες μορφές εθνικών πολιτικών κομμάτων είναι περισσότερο θετικές προς τις διαδικασίες ολοκλήρωσης απ' ό,τι άλλες.⁶⁷ Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τα κόμματα μαζών τα οποία

61. Βλ. *CA Proceedings*, αρ. 4, 23 Ιουνίου 1953, σ. 204.

62. Βλ. G. van Oudenhove, *The Political Parties in the European Parliament*, ό.π., σ. 47.

63. E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces*, ό.π., σ. 15.

64. Στο ίδιο.

65. Στο ίδιο.

66. Βλ. R. Inglehart, «Public opinion and regional integration» στο L. Lindberg - S. Scheingold (επιμ.), *Regional Integration, Theory and Research*, Harvard University Press, Cambridge MA 1971, σ. 188 όπου και σχετική βιβλιογραφία.

67. Βλ. F.M. Hayward, «Continuities and discontinuities between studies of national and international political integration: Some implications for future research», στο L. Lindberg - S. Scheingold (επιμ.), *Regional Integration, Theory and Research*, ό.π., σ. 331.

έχουν αποδειχθεί περισσότερο ανοιχτά στις διαδικασίες ολοκλήρωσης⁶⁸ υπό τον όρο ότι δεν διαθέτουν μια ισχυρή και καλά δομημένη κομματική ελίτ. Η παρατήρηση αυτή επιβεβαιώνεται και από τον Karl Deutsch ο οποίος επισήμανε ότι τα πολυσυλλεκτικά κόμματα είναι συνήθως πιο θετικά στις διαδικασίες ολοκλήρωσης, όπως ήταν η περίπτωση της CDU,⁶⁹ αντίθετα με το SPD το οποίο, αφενός, δεν διέθετε χαρακτηριστικά πολυσυλλεκτικού κόμματος⁷⁰ και, αφετέρου, στηριζόταν σε μια πανίσχυρη κομματική ελίτ.

3. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

1. Η προσέγγιση του Ernst Haas για τον ρόλο των εθνικών πολιτικών κομμάτων στη διαδικασία ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης αντιμετωπίστηκε με ιδιαίτερη κριτική διάθεση γιατί δεν είχε λάβει σοβαρά υπόψη της την εσωτερική πολιτική σκηνή κάθε κράτους μέλους της ΕΚΑΧ. Η κριτική επικεντρώθηκε στο γεγονός ότι ο Haas ανέλυσε τις θέσεις και τη δράση των πολιτικών κομμάτων των έξι αποκλειστικά υπό το φως της διαδικασίας ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.⁷¹ Έτσι απέτυχε να λάβει υπόψη την εσωτερική πολιτική διάσταση των επιλογών ορισμένων εθνικών πολιτικών κομμάτων και ιδίως του SPD. Μια τέτοια παράλειψη μπορεί να οδηγήσει αρκετές φορές σε λανθασμένα ή ελλιπή συμπεράσματα, αφού είναι δεδομένο ότι λόγοι εσωτερικής πολιτικής συχνά επηρεάζουν τις θέσεις των πολιτικών κομμάτων για τις διαδικασίες ολοκλήρωσης. Αυτό μπορεί να συμβεί είτε επειδή υπάρχουν συγκεκριμένα εθνικά ζητήματα, όπως ήταν η περίπτωση της επανένωσης της Γερμανίας, είτε επειδή υπεισέρχονται παράγοντες αναφορικά με τον ρόλο και το εύρος του κοινωνικού κράτους, όπως συνέβη με τη στάση του Εργατικού Κόμματος της Βρετανίας έναντι του Σχεδίου Σουμάν,⁷² είτε καθαρά για λόγους εκλογικής τακτικής.

2. Ο Leon Lindberg ακολουθώντας μάλλον την επικοινωνιακή προσέγγιση του Karl Deutsch αναφορικά με τον ρόλο των εθνικών πολιτικών κομμάτων επισήμανε ότι τα δεδομένα αναφορικά με τη συμπεριφορά, την αλλαγή

68. Στο ίδιο.

69. Βλ. K. Deutsch - L. Edinger, *Germany Rejoins the Power*, ό.π.

70. Στο ίδιο, σ. 70.

71. Βλ. W. Peterson, *The SPD and European Integration*, ό.π., σ. IX.

72. Για το ζήτημα αυτό, βλ. και E. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces, 1950-1957*, ό.π., σ. 159.

των θέσεων, την ευαισθησία και τη δράση των εθνικών πολιτικών κομμάτων έναντι των προκλήσεων της ολοκλήρωσης, αποτελούν σημαντικά εργαλεία για τη μελέτη του ρόλου των εθνικών πολιτικών κομμάτων ως λειτουργικών θεσμών της διαδικασίας ολοκλήρωσης.⁷³

3. Ο Philippe Schmitter, από την πλευρά του, διαμόρφωσε ένα μοντέλο ολοκλήρωσης στο οποίο η συγκρότηση περιφερειακών πολιτικών κομμάτων είναι αποτέλεσμα συγχώνευσης διαφόρων μη κυβερνητικών οργανώσεων που επιδιώκουν ενιαία έκφραση σε υπερεθνικό επίπεδο προκειμένου να μπορέσουν να προωθήσουν τα ειδικότερα συμφέροντά τους.⁷⁴ Με τον τρόπο αυτόν, δημιουργούνται, κατά τον Schmitter, οι θεσμικές προϋποθέσεις διάχυσης της πίστης/νομιμοφροσύνης σε περιφερειακό επίπεδο και διαμορφώνονται δίαυλοι έκφρασης των πολιτών σε υπερεθνικό επίπεδο, παρατήρηση ιδιαίτερα σημαντική στη σύγχρονη εποχή της κοινωνίας των πολιτών.⁷⁵

Έτσι, όπως έχουμε ήδη επισημάνει, στη σύγχρονη εποχή

«υπερεθνικά κινήματα πολιτών, ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα με οργανωμένα μέλη στα διάφορα κράτη μέλη της Ένωσης και δίκτυα πολιτών της Ε.Ε. είναι βέβαιο ότι θα αρχίσουν να κάνουν αισθητή την πολιτική τους παρουσία κατά τα επόμενα χρόνια».⁷⁶

4. Κατά τον Haas, η εκχέλιση από τους τομείς χαμηλής πολιτικής σε άλλους τομείς χαμηλής πολιτικής και στη συνέχεια σε τομείς υψηλής πολιτικής συνιστά διαδικασία που δεν είναι αυτοτροφοδοτούμενη, αλλά εξαρτάται από την πλήρωση συγκεκριμένων όρων και προϋποθέσεων καθώς τα διάφορα λειτουργικά σχήματα συνήθως διατηρούν την αυτονομία τους.⁷⁷ Επομένως, οφείλουμε κάθε φορά να επικεντρώνουμε την ανάλυσή μας στο κατά πόσον υπάρχει πράγματι η επιθυμία των πολιτικών κομμάτων στις χώρες-μέλη να αξιολογήσουν τα ενδεχόμενα θετικά αποτελέσματα που θα προκύψουν από την εφαρμογή στην πράξη των διαδικασιών ολοκλήρωσης στους τομείς χαμηλής πολιτικής στους οποίους έχουν ήδη εμπλακεί τα μέλη της Κοινότητας.

73. Βλ. L. Linberg, «Political integration as a multidimensional phenomenon», στο L. Lindberg - S. Scheingold (επιμ.), *Regional Integration, Theory and Research*, ό.π., σ. 107.

74. Βλ. P. Schmitter, «A revised theory of regional integration», στο L. Lindberg - S. Scheingold (επιμ.), *Regional Integration, Theory and Research*, ό.π., σ. 263.

75. Βλ. και Ν. Μαρίας, *Για μια Ευρωπαϊκή Ένωση των πολιτών και της αλληλεγγύης*, Εκδόσεις Τυπωθήτω-Γιώργος Δαρδανός, Αθήνα 1997 & 2004.

76. Στο ίδιο, σ. 159-160.

77. E. Haas, *Beyond the Nation State: Functionalism and International Organization*, ό.π. σ. 48.

Αυτό όμως προϋποθέτει σαφήνεια επιδιώξεων και σκοπών⁷⁸ αλλά και οικοδόμηση διαδικαστικής συναίνεσης.

5. Ταυτόχρονα η επιθυμητή εκχείλιση και σε άλλους τομείς χαμηλής πολιτικής θα μπορούσε να επέλθει ως αποτέλεσμα γενίκευσης της ίδιας της διαδικασίας εκμάθησης η οποία, ως γνωστόν, προϋποθέτει ενουνειδητη απόφαση και επιθυμία των διαφόρων «παικτών» –συμπεριλαμβανομένων και των πολιτικών κομμάτων– να αξιοποιήσουν και ενδεχόμενα να προσαρμόσουν και σε νέες καταστάσεις τα διδάγματα και τις εμπειρίες που ήδη απέκτησαν από κοινού, αφού έχουν ήδη σταθμίσει τον τρόπο με τον οποίο τα ιδιοτελή τους συμφέροντα θα μπορούσαν να εξυπηρετηθούν καλύτερα.⁷⁹

Δεδομένου δε ότι μόνο συγκεκριμένα λειτουργικά προγράμματα και προσεγγίσεις έχουν τη δυνατότητα εκχείλισης και συμβολής στη μεγιστοποίηση τόσο της ευημερίας των πληθυσμών όσο και της ίδιας της διαδικασίας ολοκλήρωσης,⁸⁰ είναι προφανές ότι τα πολιτικά κόμματα θα στρέψουν στους τομείς αυτούς το ενδιαφέρον τους, όπως συνέβη ήδη με συγκεκριμένους τομείς που αποτέλεσαν αντικείμενο συμφωνιών χαμηλής πολιτικής, π.χ. η Κοινή Γεωργική Πολιτική.

6. Τέλος δεν θα πρέπει να μας διαφεύγουν οι αυτοκριτικές παρατηρήσεις του Ernst Haas ότι τα πραγματιστικά συμφέροντα, ακριβώς επειδή είναι πραγματιστικά και δεν ενισχύονται από βαθιές ιδεολογικές και φιλοσοφικές δεσμεύσεις, είναι εφήμερα.⁸¹ Αντίθετα αποφάσεις που βασίζονται στην υψηλή πολιτική και σε θεμελιώδεις δεσμεύσεις είναι αναμφίβολα πιο στέρεες από δεσμεύσεις που στηρίζονται σε πραγματιστικές προσδοκίες.⁸²

Για τον λόγο αυτόν ο ρόλος των εθνικών πολιτικών κομμάτων μπορεί να αποβεί καθοριστικός στη διαδικασία ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης αφού τα κόμματα συγκροτούνται και λειτουργούν στη βάση ιδεολογικών και πολιτικών δεσμεύσεων. Άλλωστε, όπως επισήμανε και ο Haas, «η ολοκλήρωση και η απο-ολοκλήρωση είναι δύο διαδικασίες που αναπτύσσονται ταυτόχρονα».⁸³

78. Στο ίδιο.

79. Στο ίδιο

80. Στο ίδιο, σ. 47.

81. E.B. Haas, «Uniting Europe and Uniting Latin America», *ό.π.*, σ. 327-328, αλλά και Π. Ήφαιστος, *Θεωρίες διεθνούς και ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης*, *ό.π.*, σ. 181.

82. Στο ίδιο

83. E.B. Haas, «Uniting Europe and Uniting Latin America», *ό.π.*, σ. 315, και Π. Ήφαιστος, *Θεωρίες διεθνούς και ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης*, *ό.π.*, σ. 180.

ΚΟΝΣΤΡΟΥΚΤΙΒΙΣΜΟΣ, ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Ιωάννης Φ. Γαλαριώτης*

Η κονστρουκτιβιστική στροφή στη θεωρία των διεθνών σχέσεων και στις ευρωπαϊκές σπουδές μπορεί να θεωρηθεί ως το άμεσο αποτέλεσμα της «αποτυχίας» των ορθολογικών θεωρητικών προσεγγίσεων να εξηγήσουν και να κατανοήσουν τις δομικές αλλαγές που έγιναν εμφανείς στο σύγχρονο παγκόσμιο σύστημα των κρατών κατά τη διάρκεια καθώς και μετά τον τερματισμό του Ψυχρού Πολέμου. Ο στόχος αυτού του άρθρου είναι να τονίσει τις θεωρητικές και μεθοδολογικές πτυχές του κονστρουκτιβιστικού διεθνολογικού ερευνητικού προγράμματος δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Σε ποιο βαθμό οι νόρμες και οι κανόνες που κοινωνικοποιούνται μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η κοινωνική κατασκευή της ευρωπαϊκής ταυτότητας καθώς και τα πλαίσια του «λόγου» που διαμορφώνονται μέσα στα ιδιαίτερα κοινωνικά περιβάλλοντα της Ε.Ε. επηρεάζουν τη μετασχηματιστική λογική και την εξελικτική ανάπτυξη της διαδικασίας της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης;

1. ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΚΟΝΣΤΡΟΥΚΤΙΒΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

α. Λόγοι εμφάνισης του κονστρουκτιβισμού

Η επίδραση των θεωρητικών παραδοχών και των μεθοδολογικών εργαλείων της κοινωνιολογικής επιστήμης γίνεται όλο και περισσότερο πρόδηλη στη μελέτη των θεωριών των διεθνών σχέσεων και των φαινομένων της παγκόσμιας πολιτικής. Η «φτώχεια» της ακαδημαϊκής συζήτησης μεταξύ νεορεαλισμού [neorealism] και νεοφιλελεύθερης θεσμικής προσέγγισης [neoliberal institutionalism], που απορρέει από το θεωρητικό και μεθοδολογικό υπόβαθρο του ορθολογισμού στο οποίο στηρίζονται και οι δύο θεωρητικές προ-

* Ο Ιωάννης Φ. Γαλαριώτης είναι υποψήφιος Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών, Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης.

σεγγίσεις, κατέστησε απροσδιόριστα στους ακαδημαϊκούς κόλπους των νεο-ωφελιμιστών θιασωτών ποικίλα και σύνθετα προβλήματα του διεθνούς συστήματος των κρατών.¹ Γι' αυτόν τον λόγο, η ορθολογική (μικροοικονομική) μελέτη των σύγχρονων πολιτικών φαινομένων έπρεπε να εμβαθύνει και να εμπλουτιστεί με στοιχεία από τις κοινωνιολογικές, ιστορικές και φιλοσοφικές θεωρίες της πολιτικής επιστήμης.² Η κοινωνιολογική αυτή στροφή σηματοδύτηκε έντονα από την ανάπτυξη μιας νέας ερμηνευτικής προσέγγισης, τον ονομαζόμενο (κοινωνικό) κονστρουκτιβισμό που μαρτυρεί έκδηλα, όπως θα δούμε παρακάτω, τις φιλοσοφικές του αποστάσεις από τα νεο-ωφελιμιστικά μοντέλα ανάλυσης και δικαιολογεί το γεγονός ότι κάποιος μπορεί πλέον να κάνει λόγο για κονστρουκτιβιστική παρά για κοινωνιολογική στροφή στη θεωρία των διεθνών σχέσεων και των ευρωπαϊκών σπουδών.³

Ο καθηγητής Stefano Guzzini⁴ αιτιολογεί την ανάπτυξη της κοινωνιολογικής στροφής στον ακαδημαϊκό τομέα των διεθνών σχέσεων και των ευρωπαϊκών σπουδών καθώς και τη διεπιστημονική εξέλιξη του κονστρουκτιβισμού με δύο βασικά ιστορικά φαινόμενα που επηρέασαν και επηρεάζουν την επιστημονική σκέψη των ερευνητών. Το πρώτο έχει άμεση σχέση με την έννοια της ανακλαστικής νεωτερικότητας [reflexive modernity] που αποδίδεται στη θεωρητική σκέψη του Ulrich Beck. Σύμφωνα με τον Beck, όπως εξηγεί ο Guzzini, η ανθρώπινη κοινωνία θα πρέπει στη σκέψη της να ξεδιαλύνει την εσφαλμένη συγχώνευση της παράλληλης εξέλιξης της νεωτερικότητας και της βιομηχανικής κοινωνίας που τόσα πολλά δεινά έχει προσφέρει στον ανθρώπινο πολιτισμό παρά τη συνεχή τεχνολογική και κοινωνική της ανάπτυξη. Αν ο τεχνολογικός και ορθολογικός τρόπος εξέλιξης μιας κοινωνίας

1. J.G. Ruggie, *Constructing the World Polity. Essays on International Institutionalism*, Routledge, Λονδίνο 1998.

2. Η κυριαρχία των ωφελιμιστικών θεωριών αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός στους κόλπους των ακαδημαϊκών συζητήσεων των διεθνών σχέσεων και των ευρωπαϊκών σπουδών· ισοχυροποιήθηκε δε με την επικράτηση των μικροοικονομικών μεθόδων ανάλυσης και με την ανάπτυξη των μοντέλων της θεωρίας παιγνίων [game theory] στην πολιτική επιστήμη. Ο ίδιος ο Kenneth Waltz εφαρμόζει τη μικροοικονομική ανάλυση στις νεορεαλιστικές του αναζητήσεις· βλ. K. Waltz, *Theory of International Politics*, Addison-Wesley, Ρέντινγκ 1979, και D. Snidal, «The game theory of international politics», *World Politics*, τόμ. 38, τχ. 1, 1985, σ. 25-57.

3. Επικαλούμαστε εδώ το γνωστό άρθρο του J. Checkel, «The constructivist turn in international relations theory», *World Politics*, τόμ. 50, 1998, σ. 324-348.

4. S. Guzzini, «A reconstruction of constructivism in international relations», *European Journal of International Relations*, τόμ. 6, τχ. 2, 2000, σ. 147-182.

αντιμετωπίζει αναπόφευκτα έμφυτα σημάδια κόπωσης, τότε χρειάζεται η ανάδυσση μιας μετανεωτερικής κοινωνιολογικής σκέψης που θα μπορέσει να αντιμετωπίσει τις σύγχρονες ανθρώπινες προκλήσεις. Όπως ισχυρίζεται ο Guzzini, μόνο μέσα σ' αυτό το πλαίσιο της ανακλαστικής νεωτερικότητας που αυτοπροσδιορίζεται και είναι απομονωμένη από τις δεισιδαιμονίες του βιομηχανικού έθνους-κράτους, θα μπορέσει ο κονστρουκτιβισμός να γίνει κατανοητός από την επιστημονική κοινότητα.⁵

Το δεύτερο ιστορικό φαινόμενο συνδέεται με το τέλος του Ψυχρού Πολέμου. Αυτή η σημαντικότερη ιστορική αλλαγή μπορεί να θεωρηθεί ότι αμφισβήτησε σε μεγάλο βαθμό την εγκυρότητα των αναλύσεων και των εκτιμήσεων της ορθολογικής σκέψης σε σχέση με τα φαινόμενα της διεθνούς πολιτικής δίνοντας, με αυτό τον τρόπο, νέα πνοή στις ερμηνευτικές διαδικασίες της πολυποίκιλης θεματολογίας των διεθνών σχέσεων και της παγκόσμιας πολιτικής. Ο Guzzini τονίζει πολύ εύστοχα πως

«το τέλος του Ψυχρού Πολέμου έδειξε ότι ο κόσμος των διεθνών σχέσεων δεν είναι κατασκευασμένος όπως ο φυσικός κόσμος, ένας κόσμος που υπάρχει ανεξάρτητα από την ανθρώπινη δράση και νόση (συμπεριλαμβανομένων των κοινωνικών φαινομένων της γλώσσας και της επικοινωνίας)»,

αλλά υπόκειται σε διυποκειμενικούς κανόνες που δίνουν νόημα στις διεθνείς πρακτικές μεταξύ κοινωνιών και ουδεμία σχέση έχουν με τις αμετάβλητες αλήθειες της ανθρώπινης φύσης του Hobbes και της διεθνούς αναρχίας του Waltz.⁶

β. Τα φιλοσοφικά και κοινωνιολογικά θεμέλια του κονστρουκτιβισμού

Αν προσπαθούσε κάποιος να δημιουργήσει μια εμπεριστατωμένη γενεαλογία των απαρχών της κονστρουκτιβιστικής θεωρητικής προσέγγισης, είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα σκόναφτε στους ερμηνευτικούς σκοπέλους της μακροχρόνιας φιλοσοφικής και κοινωνιολογικής επιστημονικής ανάπτυξης. Το μόνο βέβαιο είναι ότι οι θεωρητικές αρχές και τα ερμηνευτικά εργαλεία του κονστρουκτιβισμού απορρέουν από έναν ευρύ κατάλογο θεωριών και διανοητικών αναζητήσεων που καλύπτουν μια μεγάλη ιστορική διαδρομή πνευματικής και φιλοσοφικής τριβής με τα σημαντικότερα κοινωνικά ζητήματα της κάθε εποχής. Οι Jackson και Sorensen τοποθετούν χρονικά την ανάπτυξη

5. Στο ίδιο.

6. Στο ίδιο, σ. 155.

του κονστρουκτιβισμού στα φιλοσοφικά γραπτά του ιταλού στοχαστή Giambattista Vico, τον 18ο αιώνα.⁷ Σύμφωνα με τον Vico, ο Θεός έπλασε τον φυσικό κόσμο, αλλά ο ιστορικός κόσμος είναι το αποτέλεσμα των πράξεων του ανθρώπου. Η ιστορία δεν αποτελεί κάτι που παράγεται εξωγενώς από την ανθρώπινη ύπαρξη αλλά γεννιέται και καθορίζεται από τις ανθρώπινες κοινωνικές δράσεις. Το ίδιο συμβαίνει και με το κράτος που αποτελεί μια ιστορική «κατασκευή» των ανθρωπίνων πράξεων και οφείλει την ύπαρξή του στην ίδια την ανθρώπινη ύπαρξη.⁸

Ένα φιλόδοξο ερευνητικό βήμα για την αποκατάσταση του προβλήματος της εύρεσης των φιλοσοφικών ριζών του κονστρουκτιβισμού έχει επιχειρηθεί από τον Emanuel Adler.⁹ Μπλεγμένος στην τερατώδη εξέλιξη της κοινωνιολογικής και φιλοσοφικής επιστήμης, ο Adler στηρίζεται σε τέσσερα ρεύματα σκέψης για να ανιχνεύσει τις φιλοσοφικές απαρχές του κονστρουκτιβισμού. Το πρώτο ρεύμα προέρχεται από την καντιανή φιλοσοφία και τους νεοκαντιανούς στοχαστές του 19ου και 20ού αιώνα, που προσπάθησαν να διαχωρίσουν τις ανθρώπινες (κοινωνικές) επιστήμες από τις φυσικές επιστήμες δίνοντας έμφαση στην εξήγηση των κοινωνικών νοημάτων, στα κίνητρα που κατευθύνουν τις πράξεις των ανθρώπων και στη σημασία της διυποκειμενικής φύσης της καθημερινής γνώσης. Το δεύτερο ρεύμα συμπίπτει με τη δημιουργία ενός ριζοσπαστικού, συμπαγούς, ερευνητικού γλωσσολογικού προγράμματος [linguistics] από τους Martin Heidegger και Ludwig Wittgenstein για να ανιχνεύσουν τα όρια και τη λογική της συναίσθησης του ανθρώπινου πνεύματος. Αυτός ο αντι-θετικισμός επεκτάθηκε σημαντικά από τις ερευνητικές δραστηριότητες του John Austin¹⁰ και του μαθητή του, John Searle,¹¹ οι οποίοι υιοθετώντας την έννοια της κατασκευής της κοινωνικής πραγματικότητας έθεσαν τις επιστήμες για πάντα δέσμιες του κοινωνικού τους περιβάλλοντος.¹² Η

7. Ο Giambattista Vico (1668-1744) διετέλεσε καθηγητής ρητορικής στο πανεπιστήμιο της Νάπολης. Είναι κυρίως γνωστός για την αρχή της *verum factum* που ανέπτυξε και η οποία προβλέπει ότι η αλήθεια επαληθεύεται μέσα από τη δημιουργία ή την επινόηση και όχι την παρατήρηση.

8. R. Jackson - G. Sorensen, *Introduction to International Relations: Theories and Approaches*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2003.

9. E. Adler, «Constructivism and international relations», στο W. Carlsnaes - T. Risse - B.A. Simmons (επιμ.), *Handbook of International Relations*, Sage, Λονδίνο 2002, σ. 95-118.

10. J. Austin, *Sense and Sensibilia*, Clarendon Press, Οξφόρδη 1962.

11. J. Searle, *The Construction of Social Reality*, The Free Press, Νέα Υόρκη 1995.

12. G. Delanty, *Social Science: Beyond Constructivism and Realism*, University of Minnesota Press, Μινεάπολη 1997, σ. 53.

πλήρης όμως ριζοσπαστικοποίηση των κοινωνικών επιστημών επιτεύχθηκε από τα διάφορα κύματα μεταστρουκτουραλιστών, όπως ο Jacques Derrida, και μετανωτεριστών, όπως ο Michel Foucault, που αμφισβήτησαν έντονα ακόμη και τις ίδιες τις έννοιες της επιστήμης και της νεωτερικότητας, δίνοντας τον πιο ακραίο τόνο στο κριτικό γλωσσολογικό ερευνητικό πρόγραμμα.

Μέσα στο ίδιο ριζοσπαστικό ιδεολογικό κύμα, η κριτική θεωρία της Σχολής της Φρανκφούρτης και η θεωρητική σκέψη του Jürgen Habermas αποτελούν το τρίτο ρεύμα σκέψης στο οποίο ο κονστρουκτιβισμός οφείλει τις φιλοσοφικές του παραδόσεις. Γεννημένη μέσα στα σπλάχνα του Ινστιτούτου Κοινωνικής Έρευνας [Institut für Sozialforschung] στη Φρανκφούρτη και σαφώς επηρεασμένη από τη διαλεκτική φιλοσοφία των Hegel και Marx, η κριτική θεωρία των Max Horkheimer και Theodor Adorno άντλησε στοιχεία από τα πεδία της ψυχανάλυσης, της γερμανικής κοινωνιολογίας, της ανθρωπολογίας και της φιλοσοφικής παράδοσης των Nietzsche και Schopenhauer για να προσεγγίσει με πιο ριζοσπαστικό τρόπο την κοινωνική θεωρία και να αμφισβητήσει έντονα

«την τότε διαδεδομένη και ευρέως αποδεκτή παραδοχή, σύμφωνα με την οποία η μόνη έγκυρη ερμηνεία του κόσμου και όσων συνέβαιναν σε αυτόν ήταν η εμπειρική προσέγγιση των φυσικών επιστημών».¹³

Το τέταρτο ρεύμα σκέψης στέκεται ανάμεσα στις συμπληγάδες των συμβατικών και ακραίων ριζοσπαστικών τάσεων της φιλοσοφικής και κοινωνιολογικής σκέψης και εντάσσεται στο ερευνητικό πρόγραμμα του αμερικανικού, κατά βάση, πραγματισμού [pragmatism].¹⁴ Έχοντας ως θεωρητική αρχή τους ότι η φιλοσοφία πρέπει να βρει τον δρόμο της μέσα από την καθημερινή ζωή και να είναι στενά συνδεδεμένη μαζί της, οι αμερικανοί πραγματιστές υπογραμμίζουν τον ρόλο της επιλογής, της σκέψης, της κρίσης και της εξήγησης για την κατανόηση της κοινωνικής επιστήμης και της υιοθέτησης διαφορετικών τύπων ορθολογικής πίστης.¹⁵

13. J.G. Finlayson, *Χάμπερμας*, Ελληνικά Γράμματα (ειδική έκδοση για *Το Βήμα*), Αθήνα 2006, σ. 3.

14. Για τον αμερικανικό πραγματισμό, βλ. W. James, *Pragmatism: A New Name for Some Old Ways of Thinking*, Harvard University Press, Cambridge 1975.

15. E. Adler, «Constructivism and international relations», ό.π., και J.G. Finlayson, *Χάμπερμας*, ό.π.

γ. Οι πολιτικές ρίζες του κοινοτροικτισμού

Πέρα από τις επιδράσεις των φιλοσοφικών και κοινωνιολογικών επιστημονικών παραδόσεων αλλά και τη γενικότερη αντίληψη ότι η στροφή προς την κοινοτροικτιστική θεωρητική προσέγγιση ήταν το αποτέλεσμα του τέλους του Ψυχρού Πολέμου και της επακόλουθης αμφισβήτησης του νεορεαλιστικού διεθνολογικού υποδείγματος ή της «Τρίτης Συζήτησης» του Lapid,¹⁶ μπορεί να υποστηριχθεί η άποψη ότι οι θεωρητικές παραδοχές της κοινοτροικτιστικής προσέγγισης είναι βαθιά ριζωμένες στην πρωτοποριακή σκέψη των πολιτικών επιστημόνων του 21ου αιώνα. Ο μεγαλοπράγμων πολιτικός επιστήμονας Karl Deutsch έθεσε τα θεμέλια της κοινωνιολογικής έρευνας μέσα στους κόλπους της ευρύτερης πολιτικής ανάλυσης έχοντας ως πρωταρχική του επιθυμία να δημιουργήσει ένα πλουραλιστικό, εμπειρικό ερευνητικό πρόγραμμα.¹⁷ Η μεθοδολογική του προσέγγιση, γνωστή ως συναλλακτικότητα [transactionalism], θεμελίωσε τη θεωρητική βάση του φιλόδοξου αυτού προγράμματος που είχε ως κύριο σκοπό τη δυνατότητα αντιμετώπισης του πολέμου μεταξύ των κρατών με ειρηνικά μέσα. Η επίτευξη της «κατάρτησης» του πολέμου θα προκαλούνταν μέσα από τη δημιουργία κοινοτήτων ασφάλειας [security communities] τις οποίες θα έχριζαν μεταξύ τους τα κράτη. Η κύρια μέριμνα του Deutsch ήταν να ερευνησει εκείνες τις διαδικασίες και εκείνες τις πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που θα είχαν ως αποτέλεσμα τη διεθνή ολοκλήρωση. Για να επιτύχει αυτόν τον σκοπό, εστίασε την προσοχή του στο είδος και το εύρος της ανέγερσης δικτύων κοινών συναλλαγών μεταξύ των κρατών, που θα αποτελούσαν την πύρρειο δύναμη ανάπτυξης αμοιβαίας εμπιστοσύνης και βαθύτερης ολοκλήρωσης της διεθνούς κοινότητας [Gemeinschaft] των κρατών.

Ένα παρόμοιο βελνεκούς ερευνητικό πρόγραμμα που επηρέασε σε τε-

16. Η νέα γενιά των πολιτικών επιστημόνων που έδειξε αυξανόμενο ενδιαφέρον για πιο κριτικές (αναστοχαστικές) θεωρητικές προσεγγίσεις στον ακαδημαϊκό χώρο των διεθνών σχέσεων αποτέλεσε το αντικείμενο της «Τρίτης Συζήτησης» [Third Debate] των διεθνών σχέσεων, όπως χαρακτηρίστηκε από τον καθηγητή Yosef Lapid. Βλ. Y. Lapid, «The third debate: On the prospects of international theory in a post-positivist era», *International Studies Quarterly*, τόμ. 33, τχ. 3, 1989, σ. 235-254, καθώς και την κριτική από τον Thomas Biersteker, «Critical reflections on post-positivism in international relations», *International Studies Quarterly*, τόμ. 33, τχ. 3, 1989, σ. 263-267.

17. E. Adler, «Constructivism and international relations», *ό.π.*, B. Rosamond, *Theories of European Integration*, Palgrave, Νέα Υόρκη 2000, και K. Deutsch κ.ά., *Political Community and the North Atlantic Area*, Princeton University Press, Princeton 1957.

ράστιο βαθμό την επιστημονική σκέψη της ακαδημαϊκής κοινότητας των δεκαετιών του 1950 και 1960 δίνοντας έναν διεπιστημονικό τόνο στην ανάλυση των φαινομένων της διεθνούς πολιτικής, αναπτύχθηκε από τον Ernst Haas και τη θεωρία του που έμεινε γνωστή ως «νεολειτουργισμός» [neofunctionalism].¹⁸ Προσπαθώντας να θεωρητικοποιήσει τις στρατηγικές κινήσεις των πρωτεργατών της ευρωπαϊκής περιφερειακής ολοκλήρωσης, ο Haas αναθεώρησε πολλές από τις θεωρητικές παραδοχές της λειτουργικής κυρίως προσέγγισης [functionalism] και ανέπτυξε ένα ιδιόμορφο μοντέλο ανάλυσης δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στους πολιτικούς δρώντες [political actors], τα εγωκεντρικά τους συμφέροντα [self-interests] και τη διαδικασία της μεταξύ τους αλληλεπίδρασης [process of interaction]. Σύμφωνα με τη νεολειτουργική επιχειρηματολογία, η ενοποίηση κρίσιμων τομέων της οικονομίας μιας περιφερειακής ομάδας κρατών, όταν ισχυροποιηθεί, μπορεί να οδηγήσει σε υψηλότερα επίπεδα πολιτικής ολοκλήρωσης. Σημαντικό ρόλο στη διαδικασία αυτή παίζουν οι νεολειτουργικές έννοιες της εκχείλισης [spillover] και της μεταφοράς νομιμοφροσύνης [transfer of loyalties] από τους τομείς «χαμηλής πολιτικής» [low politics] της οικονομίας στους τομείς «υψηλής πολιτικής» [high politics] της πολιτικής ένωσης. Επίσης, σύμφωνα με τον Haas, υψηλό επίπεδο ολοκλήρωσης δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί χωρίς να δημιουργηθούν υπερεθνικοί θεομοί [supranational institutions] που θα διέπονται από ένα πνεύμα τεχνοκρατίας [technocracy] και εγχώριας πολιτικής συνείδησης.

Σημαντική επίσης επίδραση στις μεθοδολογικές παραδοχές του κονστρουκτιβισμού έχουν και οι θεωρητικές αρχές της Αγγλικής Σχολής των Διεθνών Σχέσεων [English School of International Relations]. Λαμβάνοντας υπόψη τις φιλοσοφικές, ιστορικές και νομικές διαστάσεις των φαινομένων της παγκόσμιας τάξης, οι θιασώτες της Αγγλικής Σχολής επιχειρηματολόγησαν υπέρ του σχηματισμού μιας διεθνούς κοινωνίας μεταξύ των κρατών. Οι θεωρητικοί αυτοί συμφωνούν με τις ρεαλιστικές παραδοχές ότι οι διεθνείς σχέσεις διέπονται από την έννοια της ισχύος και του εθνικού συμφέροντος, αλλά παράλληλα συμμαρτίζονται την ύπαρξη των διεθνών νομών [international norms] και του νόμου στις διακρατικές σχέσεις του παγκόσμιου συστήματος. Επιπλέον, παρόλο που δεν υποβαθμίζουν τη σημαντικότητα των κρατών ως βασικών δρώντων στις διεθνείς σχέσεις, δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στο δρών άτομο [individual] για τον ρόλο και τον σκοπό του στην παγκό-

18. E.B. Haas, *The Uniting of Europe: Political, Social and Economic Forces 1950-1957*, Stanford University Press, Stanford 1958.

σμία πολιτική σκηνή. Αυτή η ολιστική αντίληψη της Αγγλικής Σχολής των Διεθνών Σχέσεων ουσιαστικά δεν προσπαθεί να εξηγήσει τις διεθνείς σχέσεις επιστημονικά, δημιουργώντας και ελέγχοντας υποθέσεις με τον στόχο να κατασκευάσει επιστημονικούς νόμους αλλά, αντιθέτως, κύριο μέλημά της αποτελεί η κατανόηση και η εξήγηση των διεθνών σχέσεων [to understand and to explain].¹⁹

2. ΟΙ ΘΕΩΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΧΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΝΣΤΡΟΥΚΤΙΒΙΣΜΟΥ

α. Ορισμός του κονστρουκτιβισμού

Τρεις από τους πιο φημισμένους ακαδημαϊκούς της αμερικανικής διεθνολογικής επιστημονικής κοινότητας, οι Peter Katzenstein, Robert Keohane και Stephen Krasner, έχουν εμφανώς επιχειρηματολογήσει υπέρ της σημαντικότητας και της διεύδυσης της προσέγγισης του κονστρουκτιβισμού σε όλο το μήκος και πλάτος της ευρύτερης κοινωνικής θεωρίας και έχουν αναφερθεί σαφέστατα στην εμφάνιση μιας νέας μεγάλης συζήτησης στον τομέα των διεθνών σχέσεων μεταξύ ορθολογικών και κονστρουκτιβιστικών προσεγγίσεων.²⁰ Το ιδιαίτερο έναυσμα για την κονστρουκτιβιστική στροφή στη θεωρία των διεθνών σχέσεων δόθηκε από ένα γόνιμο άρθρο των Kratochwil και Ruggie που είχε ως κύριο στόχο να διασαφηνίσει τις έμφυτες αντιφάσεις μεταξύ της οντολογίας και της επιστημολογίας στην ανάλυση της θεωρίας των καθεστώτων [regime analysis].²¹ Συγκεκριμένα, οι Kratochwil και Ruggie αναρωτήθηκαν πώς είναι δυνατόν η οντολογία των καθεστώτων να είναι δο-

19. Για μια πλήρη παρουσίαση της θέσης της κατανόησης και εξήγησης [to understand and to explain] των διεθνών σχέσεων, βλ. Martin Hollis - Steve Smith, *Explaining and Understanding International Relations*, Clarendon Press, Οξφόρδη 1990. Βλ., επίσης, R. Jackson - G. Sorensen, *Introduction to International Relations: Theories and Approaches*, ό.π., σ. 55.

20. P. Katzenstein - R. Keohane - S. Krasner, «International organization and the study of world politics», *International Organization*, τόμ. 52, τχ. 4, 1998, σ. 645-685. Ιδιαίτερα σημαντική, σε αυτή τη συζήτηση, είναι η κριτική που έχει ασκήσει ο Steve Smith στους Peter Katzenstein, Robert Keohane και Stephen Krasner - βλ. S. Smith, «The discipline of international relations: Still an American Social Science?», *British Journal of Politics and International Relations*, τόμ. 2, τχ. 3, 2000, σ. 374-402.

21. F. Kratochwil - J.G. Ruggie, «International organization: A state of the art on the art of the state», *International Organization*, τόμ. 40, φθινόπωρο 1986, σ. 753-775.

μημένη με βάση το ισχυρό στοιχείο της έννοιας της διυποκειμενικότητας, όπου «τα διεθνή καθεστώτα είναι κοινώς οριζόμενα ως κοινωνικοί θεομοί» και βασίζονται σε κοινές αρχές και αμοιβαία αποδεκτές αντιλήψεις των επιθυμητών και αποδεκτών τρόπων της κοινωνικής συμπεριφοράς ενώ, αντιθέτως, η επικρατούσα επιστημολογία να είναι ολοκληρωτικά θετικιστική στον προσανατολισμό της. Βασιζόμενοι σε αυτόν τον προβληματισμό, κατέληξαν στο ότι, ουσιαστικά, «η επιστημολογία αντικρούει θεμελιωτικά την οντολογία».²² Η μελέτη των Kratochwil και Ruggie αποκάλυψε αποκάλυπτα τα όρια της θετικιστικής επιστημολογίας σε σχέση με τη διυποκειμενική οντολογία, όχι μόνο για τη θεωρία των καθεστώτων, αλλά για τα γενικότερα θέματα της θεωρίας των διεθνών σχέσεων και τα ερευνητικά ζητήματα των ευρωπαϊκών σπουδών.

Το εύρος και η κατανόηση της επιχειρηματολογίας των Kratochwil και Ruggie απαιτεί μια ολοκληρωμένη ανάλυση των θεωρητικών υποθέσεων και ερμηνευτικών παραδοχών του κονστρουκτιβισμού, για να καταφανεί η διαφοροποίησή του από τα ορθολογικά και μετανεωτερικά μοντέλα ανάλυσης. Όπως προαναφέραμε, οι ρίζες του κονστρουκτιβισμού απλώνονται σε έναν τεράστιο θεωρητικό χώρο της φιλοσοφικής, κοινωνιολογικής, ιστορικής και πολιτικής επιστήμης και, γι' αυτόν τον λόγο, αποτελεί πολύ δύσκολο εγχείρημα η σαφής και ολοκληρωμένη καταγραφή όλων των θεωρητικών παραδοχών αυτής της ερμηνευτικής προσέγγισης. Παρόλα αυτά, υπάρχουν πολλά κοινά σημεία μεταξύ των θιασωτών του κονστρουκτιβισμού τα οποία δίνουν το ιδιαίτερο στίγμα αυτής της προσέγγισης σε σχέση με άλλες προσεγγίσεις στην κοινωνική θεωρία. Γι' αυτό, αν και αποτελεί τολμηρό εγχείρημα να δώσει κάποιος έναν συνοπτικό και εμπεριστατωμένο ορισμό για τη θεωρητική προσέγγιση του κονστρουκτιβισμού, θα ήταν χρήσιμο να γίνει μια τέτοια προσπάθεια έτσι ώστε να οριοθετηθούν οι θεωρητικές παραδοχές της συγκεκριμένης προσέγγισης.

Ο John Gerard Ruggie έχει αποτολμήσει να παραθέσει ένα γενικό ορισμό για τον κονστρουκτιβισμό. Συγκεκριμένα προεββεί ότι:

«Ο κονστρουκτιβισμός αφορά το θέμα της ανθρώπινης συναίσθησης: τον ρόλο που αυτή παίζει στις διεθνείς σχέσεις και τις συνέπειες για τη λογική και τις μεθόδους της κοινωνικής έρευνας που επιφέρει όταν λαμβάνεται σοβαρά υπόψη. Οι κονστρουκτιβιστές υπερασπίζονται την άποψη ότι οι οικοδομικοί λίθοι της διεθνούς πραγματικότητας είναι ιδεατοί όπως επι-

22. Στο ίδιο, σ. 764.

σης και υλικού, ότι οι ιδεατοί παράγοντες έχουν κανονιστικές όπως επίσης και οργανικές διαστάσεις, ότι αυτοί εκφράζουν όχι μόνο ατομική αλλά και συλλογική σκοπιμότητα, ότι το νόημα και η σημαντικότητα των ιδεατών παραγόντων δεν είναι ανεξάρτητα από τον χρόνο και τον τόπο».²³

Ομοίως, ο Emanuel Adler ισχυρίζεται ότι

«ο κονστρουκτιβισμός είναι η άποψη ότι ο τρόπος μέσα από τον οποίο ο υλικός κόσμος διαμορφώνει και διαμορφώνεται από την ανθρώπινη δράση και αλληλεπίδραση εξαρτάται από δυναμικές κανονιστικές και επιστημονικές εξηγήσεις του υλικού κόσμου».²⁴

Σύμφωνα με αυτούς τους ορισμούς, οι οποίοι παρόλα αυτά δεν αποτελούν ούτε αναμφισβήτητες αλήθειες ούτε αδιάσειστες θεωρητικές βάσεις, είναι ιδιαίτερα σημαντικό σε αυτό το σημείο να επισημανθεί εξαρχής, ότι η θεωρητική προσέγγιση του κονστρουκτιβισμού δεν αποτελεί θεωρία, όπως για παράδειγμα ο ρεαλισμός για τη θεωρία των διεθνών σχέσεων ή ο νεολεϊτουργισμός για τη θεωρία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, αλλά μια συγκεκριμένη κατεύθυνση της φιλοσοφίας των κοινωνικών επιστημών.²⁵ Όπως πολύ εύστοχα έχει επισημάνει ο Adler, «ο κονστρουκτιβισμός δεν είναι μια θεωρία της πολιτικής αυτής καθαυτής», αλλά «μια κοινωνική θεωρία πάνω στην οποία οι κονστρουκτιβιστικές θεωρίες των διεθνών σχέσεων –για παράδειγμα, σχετικά με τον πόλεμο, τη συνεργασία, και τη διεθνή κοινότητα– βασίζονται».²⁶

β. Οι κανονιστικοί παράγοντες της κοινωνικής πραγματικότητας και η έννοια της διυποκειμενικότητας

Η κύρια θεωρητική παραδοχή του κονστρουκτιβισμού αφορά την οντολογία και βασίζεται στην άποψη ότι οι δομές της κοινωνικής ζωής που σε μεγάλο βαθμό επηρεάζουν τη συμπεριφορά των κοινωνικών και πολιτικών δρώντων

23. J.G. Ruggie, *Constructing the World Polity. Essays on International Institutionalism*, ό.π., σ. 33.

24. E. Adler, «Seizing the Middle Ground: Constructivism in world politics», *European Journal of International Relations*, τόμ. 3, τχ. 3, 1997, σ. 322.

25. J.G. Ruggie, *Constructing the World Polity. Essays on International Institutionalism*, ό.π., σ. 34, και T. Christiansen - K. Jorgensen - A. Wiener, «The social construction of Europe», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 6, τχ. 4, 1999, σ. 530.

26. E. Adler, «Seizing the middle ground: Constructivism in world politics», ό.π., σ. 323.

(ατόμων ή κρατών), δεν είναι μόνο το αποτέλεσμα των υλικών παραγόντων αυτών των δομών αλλά επηρεάζονται και από ιδεατούς [ideational] ή κανονιστικούς [normative] παράγοντες. Είναι ιδιαίτερα εμφανής η φιλοσοφική διαφοροποίηση του κονστρουκτιβιστικού πλαισίου ανάλυσης σε σχέση με την υλιστική φιλοσοφία των κοινωνικών επιστημών του θετικισμού, αφού ουσιαστικά οι κονστρουκτιβιστές υπερασπίζονται τον βασικό ρόλο των ιδεών και των αντιλήψεων στις ανθρώπινες σχέσεις χωρίς όμως να υποβαθμίζουν τον ρόλο των υλικών συνθηκών και δυνάμεων. Ουσιωδώς, η θεωρητική προσέγγιση του κονστρουκτιβισμού θεμελιώνει μια πραγματικότητα του κοινωνικού κόσμου ο οποίος είναι κατασκευασμένος όχι σαν κάτι που βρίσκεται «εκεί έξω» [out there], μακριά από τις σκέψεις και τις ιδέες των ανθρώπινων οργανισμών που τον συνθέτουν, αλλά σαν το κατασκεύασμα της ανθρώπινης λογικής και συναίσθησης.²⁷

Η επιχειρηματολογία των Jackson και Sorensen υποδηλώνει άμεσα ότι το κύριο ερμηνευτικό στοιχείο του κονστρουκτιβισμού είναι να θέτει την προσοχή του σε διυποκειμενικές ιδέες και αντιλήψεις οι οποίες είναι ευρύτερα αποδεκτές μεταξύ των ανθρώπων. Ενώ οι νεορεαλιστές δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στην υλική δομή της ισορροπίας της στρατιωτικής ισχύος και οι μαρξιστές στην υλική δομή της καπιταλιστικής παγκόσμιας οικονομίας, οι κονστρουκτιβιστές υπογραμμίζουν τα συστήματα των κοινά αποδεκτών ιδεών, αντιλήψεων και αξιών που έχουν δομικά χαρακτηριστικά καθώς επηρεάζουν τις κοινωνικές και πολιτικές δράσεις και συμπεριφορές των δρώντων. Η έννοια της διυποκειμενικότητας αποτελεί το κεντρικό στοιχείο πάνω στο οποίο βασίζεται όλη η θεωρητική και μεθοδολογική εφαρμογή της κονστρουκτιβιστικής σκέψης. Είναι, κατά συνέπεια, αντιληπτό ότι αυτό που παίζει πρωταρχικό ρόλο στη διυποκειμενική αντίληψη της πραγματικότητας είναι το κοινωνικό περιβάλλον που περικλείει τις υλικές, πολιτικές και οικονομικές δομές μιας κοινωνίας. Για παράδειγμα, αναλογιζόμαστε τα πυρηνικά όπλα, που αποτελούν την υπέρτατη υλική ικανότητα. Οι κονστρουκτιβιστές δεν ενδιαφέρονται για αυτά καθαυτά τα πυρηνικά όπλα που υπάρχουν ως ανεξάρτητες οντότητες μέσα στο διεθνές σύστημα, αλλά για το κοινωνικό διεθνές περιβάλλον μέσα στο οποίο περικλείονται. Δηλαδή, οι Ηνωμένες Πολιτείες πολύ λίγο θα ανησυχούσαν αν η Βρετανία αποκτήσει μεγάλο αριθμό πυρηνικών όπλων διότι, προφανώς, είναι σύμμαχός τους και δεν φοβούνται την

27. R. Jackson - G. Sorensen, *Introduction to International Relations: Theories and Approaches*, ό.π.

πιθανότητα αντιποίνων ή πυρηνικού πολέμου· αντιθέτως, θα ανπουχούσαν ιδιαίτερος αν η Βόρεια Κορέα αποκτούσε έστω και ένα πυρηνικό όπλο, διότι τότε θα υπήρχε η πιθανότητα έκρηξης πυρηνικού πολέμου εξαιτίας των εχθρικών διαθέσεων των δύο χωρών που διαμορφώνονται μέσα από το ιστορικό-κοινωνικό τους περιβάλλον.²⁸

γ. Οι ταυτότητες και τα συμφέροντα των δρώντων

Το φλέγον ζήτημα της διαφοράς μεταξύ κονστρουκτιβιστικών και ορθολογικών θεωρητικών προσεγγίσεων αποτελεί ο καθορισμός των ταυτοτήτων και των συμφερόντων των δρώντων του παγκόσμιου πολιτικού συστήματος. Ενώ, ο νεορεαλισμός του Kenneth Waltz και η νεοφιλελεύθερη θεομική προσέγγιση του Robert Keohane θεωρούν τις ταυτότητες και τα συμφέροντα των δρώντων ως δεδομένα και εξωγενώς οριζόμενα, ο κονστρουκτιβισμός αντικρούει αυτή τη θεωρητική παραδοχή και διατυμπανίζει, αντιθέτως, ότι οι ταυτότητες των δρώντων είναι ενδογενώς παραγόμενες, δηλαδή κοινωνικά κατασκευασμένες μέσα από την αλληλεπίδραση των δρώντων στο διεθνές σύστημα ή σε εθνικό επίπεδο. Φωτεινό παράδειγμα αυτής της κοινωνιολογικής πτυχής στην αντιμετώπιση των πολύπλοκων προβλημάτων του μετανεωτερικού διεθνούς συστήματος των κρατών θεωρείται ο συλλογικός τόμος του Katzenstein και άλλων ακαδημαϊκών για το εξαιρετικά ευαίσθητο θέμα της εθνικής ασφάλειας των κρατών.²⁹ Σε αυτή την έρευνα, οι συγκεκριμένοι μελετητές προσπαθούν να αντιμετωπίσουν το ζήτημα της εθνικής ασφάλειας των κρατών μέσα από μια πιο κοινωνιολογική θεωρητική προσέγγιση που ως βάση της έχει την ακόλουθη θεωρητική υπόθεση:

«Οι διεθνείς και εθνικές κοινωνίες μέσα στις οποίες τα κράτη είναι εμπεδωμένα διαμορφώνουν τις δικές τους ταυτότητες με δυναμικούς τρόπους. Το κράτος είναι μία κοινωνική οντότητα. Είναι εμπεδωμένο μέσα σε κοινωνικούς κανόνες και συμφωνίες αρχών που καθορίζουν την ταυτό-

28. Το παράδειγμα αυτό θέλει απλώς να διασαφηνίσει το ρόλο των διυποκειμενικών νοημάτων μέσα σε ένα κοινωνικό περιβάλλον και ουδεμία σχέση έχει με το εάν πραγματικά οι Βορειοκορεάτες ή οι Βρετανοί θα χρησιμοποιούσαν ποτέ πυρηνικά όπλα εναντίον των Αμερικανών· βλ., J. Checkel, «The constructivist turn in international relations theory», *ό.π.*, σ. 326.

29. Βλ. την εξαιρετική συλλογή μελετών στον τόμο P. Katzenstein (επιμ.), *The Culture of National Security: Norms and Identity in World Politics*, Columbia University Press, Νέα Υόρκη 1996.

ητά του και τους λόγους για τα συμφέροντα που παρακινούν τους δρώντες».³⁰

Πάνω σε αυτή τη βάση, δικαιολογημένα υποστηρίζουν ότι οι ταυτότητες θεμελιωδώς παράγουν και διαμορφώνουν τα συμφέροντα των κρατών και πολύ εύστοχα φέρουν ως παράδειγμα το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, όπου η αλλαγή της αμερικανικής και της σοβιετικής ταυτότητας μετασχημάτισε και τα συγκεκριμένα συμφέροντα αυτών των κρατών.³¹

Η κατασκευή των κοινά αποδεκτών ιδεών, αξιών και αντιλήψεων μιας κοινωνίας αποτελεί τη βασικότερη δομή για τη διαμόρφωση συλλογικών ταυτοτήτων και κατ' επέκταση κοινών συμφερόντων τα οποία έτσι καθίσταται «κοινωνικά οικοδομημένα» [socially constructed] σύμφωνα με την εννοιολογική σημειολογία των κονστρουκτιβιστών θεωρητικών.³² Μέσα σε έναν κόσμο που χαρακτηρίζεται από αυξανόμενες πολυπλοκότητες και συνθήκες χάους, η ύπαρξη διυποκειμενικών ταυτοτήτων αποτελεί πολύ σημαντική συνιστώσα για την επαρκώς σταθερή εξασφάλιση προβλέψιμων μορφών συμπεριφοράς μεταξύ των κρατών. Ο Hopf μας πληροφορεί ότι η έννοια της ταυτότητας εκπληρώνει τρεις βασικές λειτουργίες σε μια κοινωνία: πρώτον, μας υποδεικνύει ποιο είμαστε συμβάλλοντας στην αναγνώριση του ίδιου μας του εαυτού· δεύτερον, φανερώνει την ταυτότητά μας σε σχέση με τους άλλους· και τρίτον, μας εξηγεί ποιοί είναι οι άλλοι. Γι' αυτόν τον λόγο, ο κονστρουκτιβισμός αντιμετωπίζει την έννοια της ταυτότητας ως πρωταγωνίστρια μεταβλητή που καθορίζεται μέσα από ιστορικά, πολιτισμικά, πολιτικά και κοινωνικά περιβάλλοντα και σε καμία περίπτωση δεν θεωρείται δεδομένη ή προκατασκευασμένη, όπως προεβούσαν οι νεοωφελμιστικές θεωρητικές προσεγγίσεις.³³ Εξάλλου, αν κάποιος θεωρεί ότι οι ταυτότητες είναι δεδομένες μέσα σε ένα κοινωνικό περιβάλλον, τότε έμμεσα υπονοεί ότι οι ταυτότη-

30. P. Katzenstein, «Introduction: Alternative perspectives on national security», στο του ίδιου (επιμ.), *The Culture of National Security: Norms and Identity in World Politics*, ό.π., σ. 23.

31. R. Jepperson - A. Wendt - P. Katzenstein, «Norms, identity and culture in national security», στο P. Katzenstein (επιμ.), *The Culture of National Security: Norms and Identity in World Politics*, ό.π., σ. 60-62.

32. A. Wendt, «Anarchy is what states make of it: The social construction of power politics», *International Organization*, τόμ. 46, άνοιξη 1992, σ. 391-426, και A. Wendt, *Social Theory of International Politics*, Cambridge University Press, Cambridge 1999.

33. T. Hopf, «The promise of constructivism in international relations theory», *International Security*, τόμ. 23, τχ. 1, 1998, σ. 171-200.

τες αυτές είναι και αμετάβλητες, αφού μια ενδεχόμενη παρούσα ή μελλοντική αλλαγή τους καθίσταται αδύνατη μέσα στον χώρο και τον χρόνο του περιβάλλοντος αυτού.

δ. Νόρμες

Η κεντρική παρουσία της έννοιας της διυποκειμενικότητας στο κονστρουκτιβιστικό μοντέλο ανάλυσης εισάγει άμεσα τον ουσιώδη ρόλο που παίζουν οι νόρμες ως συλλογικές προσδοκίες σωστής συμπεριφοράς των δρώντων με δεδομένες και κοινές ταυτότητες.³⁴ Οι νόρμες αποτελούν το κυριότερο εμπειρικό ερμηνευτικό εργαλείο των θεωρητικών που καταπιάνονται με ζητήματα κατασκευής ταυτοτήτων καθώς και ανάλυσης ιδεών, κανονιστικών παραγόντων και αντιλήψεων στη θεωρία της διεθνούς πολιτικής. Οι νόρμες αυτές είτε έχουν διεθνικό χαρακτήρα, δηλαδή προέρχονται από το διεθνές σύστημα των κρατών, είτε προέρχονται από το εθνικό επίπεδο μιας κοινωνίας. Και στις δύο περιπτώσεις, το αποτέλεσμα της κοινωνικοποίησής τους αποτελεί τη γενεσιουργό αιτία για την απόκτηση των συλλογικών ταυτοτήτων και τη διαμόρφωση των συγκεκριμένων συμπεριφορών των δρώντων.³⁵ Σύμφωνα με τον Katzenstein, οι νόρμες έχουν διττή ιδιότητα: άλλες φορές, λειτουργούν σαν κανόνες και ορίζουν την ταυτότητα ενός δρώντα, συνεπώς έχουν «δομικά αποτελέσματα» στη διαμόρφωση συγκεκριμένων ταυτοτήτων και, άλλοτε, έχουν «ρυθμιστικά αποτελέσματα» καθορίζοντας τη σωστή συμπεριφορά μιας προϋπάρχουσας ταυτότητας.³⁶ Έτσι, οι νόρμες «ορίζουν (ή καθορίζουν) ταυτότητες ή υπαγορεύουν (ή ρυθμίζουν) συμπεριφορά ή κάνουν και τα δύο».³⁷ Αυτή η επιχειρηματολογία σχετικά με τα «δομικά αποτελέσματα» των νορμών διαχέεται ευρύτατα στις ερμηνείες των θιαστών του κονστρουκτιβισμού και αντικρούει τις ορθολογικές νεοωφελμιστικές θεωρίες που στερούνται κάθε σκέψης περί «δομικών κανόνων» στη θεματολογία τους.³⁸ Ουσιαστικά, όπως μας πληροφορεί ο Ruggie, οι ρυθμιστικοί κανόνες

34. R. Jepperson - A. Wendt - P. Katzenstein, «Norms, identity and culture in national security», *ό.π.*, σ. 54.

35. M. Finnemore, «Norms, culture, and world politics: Insights from sociology's institutionalism», *International Organization*, τόμ. 52, τχ. 4, 1996, σ. 325-347.

36. P. Katzenstein (επιμ.), *The Culture of National Security: Norms and Identity in World Politics*, *ό.π.*

37. Στο *ίδιο*, σ. 5, και R. Jepperson - A. Wendt - P. Katzenstein, «Norms, identity and culture in national security», *ό.π.*, σ. 54.

38. N. Onuf, *A World of Our Making: Rules and Rule in Social Theory and International*

είναι προορισμένοι να έχουν αιτιολογικά αποτελέσματα, ενώ οι δομικοί κανόνες ορίζουν το σύνολο των πρακτικών που διακανονίζουν κάθε συγκεκριμένη οργανωμένη κοινωνική δραστηριότητα.³⁹

ε. Σχέση δομής-δρώντα

Η συζήτηση περί δομής-δρώντα [structure-agency debate] τοποθετείται στην καρδιά της θεωρητικής προσέγγισης του κονστρουκτιβισμού, αλλά και γενικότερα στις θεωρητικές διαμάχες των προσεγγίσεων της διεθνολογικής θεωρίας. Είναι αλήθεια ότι το πρόβλημα δομής-δρώντα έχει απασχολήσει σε τεράστιο βαθμό και εξακολουθεί εξίσου να απασχολεί τους φιλοσόφους –και όχι μόνον– των κοινωνικών επιστημών. Η κύρια συζήτηση περί δομής και δρώντα αφορά τη φύση της διεθνούς πραγματικότητας και, πιο συγκεκριμένα, εστιάζεται στο κατά πόσον οι δομές του διεθνούς συστήματος περιορίζουν ή ενδυναμώνουν τις πράξεις των δρώντων, κατά πόσον οι δρώντες αποκλίνουν από αυτές τις δομές και σε ποιο βαθμό αυτοί επηρεάζουν τις ίδιες τις δομές μέσα στις οποίες δρουν και αντιδρούν.⁴⁰ Στην πραγματικότητα, υπάρχει μια αμφίδρομη σχέση αλληλεπίδρασης μεταξύ δομής και δρώντα και το βασικό χαρακτηριστικό αυτής της συζήτησης είναι ότι οι θεωρητικοί του κονστρουκτιβισμού συνηγορούν υπέρ της κοινής δόμησης των κοινωνικών δρώντων και δομών παρά τον αυτοπροσδιορισμό τους. Με άλλα λόγια, οι κονστρουκτιβιστές δίνουν έμφαση στη διαδικασία αλληλεπίδρασης μεταξύ δομών και δρώντων και προκρίνουν μια οντολογία η οποία βασίζεται στην κοινή δόμηση αυτών, όπου καμία μονάδα της ανάλυσης (δομή ή δρών) δεν υποβαθμίζεται σε σχέση με την άλλη. Σύμφωνα με τον Checkel, η κοινή δόμηση δομών-δρώντων αποτελεί το θεωρητικό και μεθοδολογικό κλειδί για το

Relations, University of South Carolina Press, Κολούμπια 1989· F.V. Kratochwil, *Rules, Norms, and Decisions. On the Conditions of Practical and Legal Reasoning in International Relations and Domestic Affairs*, Cambridge University Press, Cambridge 1989· και J.G. Ruggie, *Constructing the World Polity. Essays on International Institutionalism*, ό.π.

39. J.G. Ruggie, *Constructing the World Polity. Essays on International Institutionalism*, ό.π.

40. A. Wendt, «The agent-structure problem in international relations theory», *International Organization*, τόμ. 41, τχ. 3, 1987, σ. 335-370· D. Dessler, «What's at stake in the agent-structure debate?», *International Organization*, τόμ. 43, τχ. 3, 1989, σ. 441-473· E. Adler, «Seizing the Middle Ground: Constructivism in world politics», ό.π.· T. Hopf, «The promise of constructivism in international relations theory», ό.π.

άνοιγμα του «μαύρου κουτιού» του σχηματισμού ταυτοτήτων και συμπεριφορών που τόσο πολύ απασχολεί τη θεωρητική προσέγγιση του κονστρουκτιβισμού.⁴¹

στ. Θεωρία της αλλαγής

Η θεωρία της αλλαγής [change] αποτελεί το σημαντικότερο προβληματικό σημείο της αναλυτικής ικανότητας της προσέγγισης του κονστρουκτιβισμού· εύκολα δε θα μπορούσε κάποιος να θεωρήσει ότι, σε γενικές γραμμές, ο κονστρουκτιβισμός δεν μπορεί να αναπτύξει μια θεμελιώδη θεωρία αλλαγής για τις συμπεριφορές των δρώντων των διαφόρων κοινωνικών συστημάτων. Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες πολλών κονστρουκτιβιστών θεωρητικών να αναδείξουν μια θεωρία αλλαγής η οποία θα διαχωρίζεται ευδιάκριτα από τα ορθολογικά υποδείγματα, η κονστρουκτιβιστική ανάλυση μόνο γενικές υποθέσεις έχει να προσφέρει και όχι ένα ουσιαστικό θεωρητικό υπόβαθρο.⁴² Σε αντίθεση, ωστόσο, με αυτή την άποψη, ο Adler τονίζει την προοπτική ότι αποκλειστικά μέρη του κονστρουκτιβισμού είναι η θεωρία της αλλαγής⁴³ και αντικρούει επιχειρήματα περί πλήρους άγνοιας του κονστρουκτιβιστικού μοντέλου ανάλυσης ως προς το ζήτημα αυτό. Η βασική του διαπίστωση έγκειται στο ότι η θεωρία της αλλαγής δεν πρέπει να εκληφθεί ως ένα φαινόμενο μεταλλαγών υλικών καταστάσεων και πραγμάτων, αλλά θα πρέπει να διασαφηνιστούν οι νέες δομές αλλαγής λόγω της ανάδυσης νέων κανονιστικών κανόνων, λόγω της εξέλιξης και του μετασχηματισμού νέων κοινωνικών δομών και λόγω των ριζών του προβλήματος και της ταυτόχρονης σχέσης μεταξύ δομής και δρώντα των διαφόρων κοινωνικών διαδικασιών.⁴⁴

41. J. Checkel, «The constructivist turn in international relations theory», *ό.π.*

42. J.G. Ruggie, *Constructing the World Polity. Essays on International Institutionalism*, *ό.π.*, και T. Hopf, «The promise of constructivism in international relations theory», *ό.π.*

43. Χαρακτηριστικά σημειώνει ότι εάν ο κονστρουκτιβισμός ασχολείται με κάτι, τότε αυτό είναι η αλλαγή· βλ. E. Adler, «Constructivism and international relations», *ό.π.*, σ. 102.

44. Η ανάδυση των νέων κανονιστικών κανόνων περιγράφεται εύστοχα στο J.G. Ruggie, *Constructing the World Polity. Essays on International Institutionalism*, *ό.π.*· η εξέλιξη και ο μετασχηματισμός νέων κοινωνικών δομών αναλύονται στα D. Dessler, «What's at stake in the agent-structure debate?», *ό.π.*, και R. Koslowski - F. Kratochwil, «Understanding change in international politics: The Soviet Empire's demise and the international system», *International Organization*, τόμ. 48, τχ. 2, 1994, σ. 215-247.

ζ. Η έννοια της δύναμης

Η έννοια της δύναμης [power] επίσης παίζει σημαντικό ρόλο στην προσέγγιση του κοινοστρουκτιβισμού και αποτελεί βασικό θεωρητικό στοιχείο που διαφοροποιεί τις κριτικές ερμηνευτικές μεθόδους ανάλυσης από τα ορθολογικά υποδείγματα. Είναι κοινότοπο στη θεωρία των διεθνών σχέσεων να διαφωτίζεται πάντοτε η υλική μόνο πλευρά της έννοιας της δύναμης, κυρίως δηλαδή η οικονομική και η στρατιωτική όψη της, και να παραβλέπονται σε υπέρμετρο βαθμό πολλές άλλες πτυχές της που επηρεάζουν τις αποφάσεις και τις δράσεις των δρώντων του παγκόσμιου συστήματος.⁴⁵ Ο κοινοστρουκτιβισμός ενδιαφέρεται να εξετάσει τη διυποκειμενική διάσταση της έννοιας της δύναμης δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην ταυτόχρονη αλληλεπίδραση της υλικής και της «γλωσσικής» δύναμης.⁴⁶ Με άλλα λόγια, ο κοινοστρουκτιβισμός προσβύει ότι η δύναμη δεν είναι μόνο βίαιη και κτηνώδης, αλλά περιλαμβάνει και τη διάσταση της δύναμης της γνώσης, των ιδεών, του πολιτισμού, της ιδεολογίας, της γλώσσας, των νορμών και γενικώς των κοινών κατασκευών της κοινωνικής πραγματικότητας.⁴⁷

3. ΚΟΝΣΤΡΟΥΚΤΙΒΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ: «Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ»

Τα τελευταία δέκα χρόνια, η θεωρία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης καθώς και τα περισσότερα από τα ερευνητικά προγράμματα που ασχολούνται με τη μελέτη και την ανάλυση των ευρωπαϊκών πολιτικών φαινομένων και διαδικασιών έχουν επηρεαστεί σε μεγάλο βαθμό από τις θεωρητικές πτυχές και τα μεθοδολογικά εργαλεία ανάλυσης της προσέγγισης του κοινοστρουκτιβισμού. Η απαρχί της συμβολής του κοινοστρουκτιβισμού στις ευρωπαϊκές σπουδές έλα-

45. M. Barnett - R. Duvall, «Power in international politics», *International Organization*, τόμ. 59, χειμώνας 2005, σ. 39-75.

46. T. Hopf, «The promise of constructivism in international relations theory», *ό.π.*, και S. Guzzini, «The concept of power: a constructivist analysis», *Millennium: Journal of International Studies*, τόμ. 33, τχ. 3, 2005, σ. 495-521.

47. Η σχέση δύναμης-γνώσης του Michel Foucault, η θεωρία της ιδεολογικής ηγεμονίας του Antonio Gramsci, η βεμπεριανή διαφοροποίηση του εξαναγκασμού [coercion] από την εξουσία [authority], καθώς και η πιο πρόσφατη «δομική» δύναμη [structural power] της Susan Strange και η «ήπια» ισχύς [soft power] του Joseph Nye αποτελούν τους προπομπούς της χρήσης της έννοιας της δύναμης στην κοινοστρουκτιβιστική ανάλυση.

βε σάρκα και οστά με τη δημοσίευση του άρθρου των Thomas Christiansen, Knud Eric Jorgensen και Antje Wiener υπό τον χαρακτηριστικό τίτλο «Η κοινωνική κατασκευή της Ευρώπης» στο ειδικό τεύχος του *Journal of European Public Policy*, το φθινόπωρο του 1999.⁴⁸ Σε αυτό, οι τρεις συγγραφείς προσπαθούν να τονίσουν την επιρροή της «διυποκειμενικότητας» και του «κοινωνικού πλαισίου» στη συνεχή διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης έτσι ώστε να απαντήσουν στο θεμελιακό ερώτημα γιατί και πώς η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση έχει φτάσει σε αυτή τη φάση της σημερινής πολιτικής και οικονομικής ενοποίησης. Η βασική τους διαπίστωση, μέσα από εμπειρική έρευνα, στηρίζεται στο γεγονός ότι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση έχει έναν μετασχηματιστικό αντίκτυπο στο ευρωπαϊκό σύστημα κρατών καθώς και στις μονάδες που το αποτελούν, κυρίως δηλαδή στα κράτη και στους ευρωπαίους πολίτες.

Η προσέγγιση του κοινοτροκιβισμού κατανοεί την ολοκλήρωση της Ε.Ε. ως μια διαδικασία [process] και συγκεντρώνει τις προσπάθειές της να εξηγήσει τη φύση της αλλαγής αυτής της διαδικασίας. Οι Christiansen, Jorgensen και Wiener σημειώνουν χαρακτηριστικά ότι το κοινοτροκιβιστικό ερευνητικό πρόγραμμα έχει την ικανότητα να εξετάζει από μια κριτική οπτική τις μετασχηματιστικές διαδικασίες της ολοκλήρωσης σε αντίθεση με την ορθολογική συζήτηση μεταξύ των θεωρητικών του διακυβερνητισμού (που σιωπηρά υποθέτουν ότι δεν υπάρχει καμία θεμελιακή αλλαγή) και των θεωρητικών της συγκριτικής πολιτικής (που σιωπηρά υποθέτουν ότι η θεμελιακή αλλαγή έχει ήδη συντελεστεί).⁴⁹ Το κύριο όμως πρόβλημα που εμφανίζεται είναι ότι, μέχρι σήμερα, δεν έχει επιτευχθεί η οικοδόμηση ενός συστηματικού ερευνητικού προγράμματος που να βασίζεται στις θεωρητικές παραδοχές και στα αναλυτικά-μεθοδολογικά εργαλεία της προσέγγισης του κοινοτροκιβισμού έτσι ώστε να δίνει τη δυνατότητα της ερμηνείας και της κατανόησης, με αυστηρό επιστημονικό τρόπο, των πολύπλοκων φαινομένων και των πολυμερών διαδικασιών της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Οι προσπάθειες οικοδόμησης ενός συμπαγούς κοινοτροκιβιστικού ερευνητικού προγράμματος για τη μελέτη της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης ουσιαστικά περιστρέφονται γύρω από το βασικό ερώτημα σε ποιο βαθμό και με ποιους τρόπους (γιατί και πώς) διαμορφώνεται ένας νέος πολιτικός οργανισμός, ένας νέος τύπος πολιτικής οργάνωσης, μια νέα «πολιτεία» στην Ευρώπη. Οι απαντήσεις που δίνουν οι κοινοτροκιβιστές προέρχονται κυρίως από τρία ερμηνευτικά εργαλεία ανάλυσης: α) τις νόρμες και τους κανόνες που

48. T. Christiansen - K. Jorgensen - A. Wiener, «The social construction of Europe», *ό.π.*

49. Στο ίδιο, σ. 537.

διαχέονται και κοινωνικοποιούνται μέσα από το πολιτικό, κοινωνικό και κοινωνικό πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης· β) τις ιδιαίτερες ταυτότητες που σχηματίζονται με τη συνεχή διαδικασία ολοκλήρωσης της Ε.Ε.· και, γ) τις «γλωσσικές» κατασκευές που οικοδομούνται μέσα από αυτή την ακατάπαυστη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

• Οι νόρμες που επηρεάζουν τη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης έχουν, κατά κύριο λόγο, νομικές, ηθικές και ευρύτερα κοινωνικές διαστάσεις. Σύμφωνα με την κονστρουκτιβιστική επιχειρηματολογία και βιβλιογραφία, οι νόρμες αυτές επιδρούν με τρεις σημαντικούς τρόπους στη διαδικασία εξέλιξης και μετασχηματισμού της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Πρώτον, όλοι οι δρώντες που δραστηριοποιούνται μέσα στην Ε.Ε. συμμορφώνουν και εναρμονίζουν τη συμπεριφορά τους με τις κάθε είδους νόρμες και κανόνες που θεσμοποιούνται από την Ένωση συντελώντας μ' αυτόν τον τρόπο στην ονομαζόμενη «ολοκλήρωση μέσω νόμου».⁵⁰ Δεύτερον, η ολοκλήρωση μπορεί να επέλθει μέσω των ευρύτερων νορμών που διαχέονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Τέτοιες νόρμες θεωρούνται, κατά κύριο λόγο, οι δημοκρατικές νόρμες που προωθεί η Ε.Ε., οι νόρμες που εγείρονται από την πολιτική των ανθρώπων δικαιωμάτων καθώς και οι νόρμες που διαμορφώνονται μέσα από τις διαδικασίες της ελεύθερης αγοράς. Τρίτον, η ολοκλήρωση επηρεάζεται από τις ιδιαίτερες νόρμες που σχηματίζονται και κοινωνικοποιούνται μέσα από τοπικές κοινωνίες ή ομάδες ανθρώπων (μη κυβερνητικές οργανώσεις, ομάδες συμφερόντων ή εθνικών αντιπροσωπειών στους υπερεθνικούς θεσμούς της Ε.Ε. κ.λπ.). Οι νόρμες αυτές έχουν «δομικά αποτελέσματα» για τις ταυτότητες των συγκεκριμένων κοινωνιών και ομάδων προωθώντας είτε με θετικό είτε με αρνητικό τρόπο τη διαδικασία εξέλιξης και μετασχηματισμού της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

• Η διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης δέχεται επίσης επιδράσεις και από τις ιδιαίτερες ταυτότητες που έχουν αναπτυχθεί ή αναπτύσσονται μέσα στον γεωγραφικό χώρο που ονομάζεται Ευρώπη. Οι ταυτότητες αυτές περιγράφουν «τον τρόπο με τον οποίο άτομα και ομάδες ανθρώπων ορίζουν τους εαυτούς τους και ορίζονται από άλλους στη βάση του γένους, της εθνικότητας, της θρησκείας, της γλώσσας και του πολιτισμού».⁵¹ Η αναδόμηση των εθνικών ταυτοτήτων εξαιτίας της διαδικασίας της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης καθώς και, αντιστρόφως, ο μετασχηματισμός της κοινής ευρωπαϊκής

50. Στο ίδιο.

51. M.A. Hogg - D. Abrams, *Social Identifications: A Social Psychology of Intergroup Relations and Group Processes*, Routledge, Λονδίνο 1988.

ταυτότητας από τις ιδιαίτερες επιδράσεις των ταυτοτήτων κάθε κράτους-μέλους και κάθε εθνικής ομάδας, άλλοτε έχουν την τάση να δημιουργούν μια πλουραλιστική ευρωπαϊκή πολιτική ταυτότητα που συμπεριλαμβάνει, εν ολίγοις, τον συγκερασμό όλων αυτών των στοιχείων των διαφορετικών ταυτοτήτων προωθώντας θετικά τη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και άλλοτε δημιουργούν εθνικιστικές εξάρσεις και πατριωτικά σύνδρομα πυροδοτώντας την επιστροφή στην πλήρη ανεξαρτησία και κυριαρχία του κάθε έθνους-κράτους έτσι ώστε να διασφαλιστούν τα συστατικά στοιχεία κάθε ιδιαίτερης κοινωνικής ταυτότητας. Επειδή η κατασκευή ταυτοτήτων αποτελεί επίσης μια διαδικασία η οποία σαφώς έχει σχέση με τις «κατασκευασμένες» και εξελισσόμενες απεικονίσεις του «εγώ» προς τον «άλλο» (και αντιστρόφως)⁵² διαδραματίζει ουσιαστικό ρόλο στην πορεία εξέλιξης της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης αφού προσδιορίζει την αποδοχή ή τον αποκλεισμό της ταυτότητας του «άλλου» σε σχέση με την ταυτότητα του «εγώ» και αντιστρόφως. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του επιχειρήματος αποτελεί η ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας μέσα στο πλαίσιο της διαδικασίας της διεύρυνσης της Ε.Ε. προς την Ανατολή. Αποδέχεται η Ευρωπαϊκή Ένωση την ιδιαίτερη ταυτότητα της Τουρκίας; Πώς κατασκευάζεται και κατανοείται αυτή η τουρκική ταυτότητα από τους Ευρωπαίους; Αποτελεί η Τουρκία μια χώρα με ευρωπαϊκή ταυτότητα ή όχι;

• Τέλος, ο ρόλος της γλώσσας και του λόγου [discourse] κατέχει περίοπτη θέση στη διαδικασία διαμόρφωσης της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Το βασικό επιχείρημα αυτής της προσέγγισης βασίζεται στις προσπάθειες να ερμηνεύσουμε τη φύση της Ευρωπαϊκής Ένωσης γλωσσικά, οι οποίες δεν είναι πολιτικά αθώες αλλά ουσιοδώς διαμορφώνουν και μετασχηματίζουν την ίδια τη φύση της Ε.Ε.⁵³ Ο Diez μας προτρέπει να εξετάσουμε τρία ερευνητικά προγράμματα ανάλυσης του λόγου που παρέχουν τις αναλυτικές και επεξηγηματικές ικανότητες για να κατανοήσουμε σε βάθος τις γλωσσικές επιδράσεις και τις επιδράσεις του λόγου στην ίδια την κατασκευή της Ε.Ε. Το πρώτο ερευνητικό πρόγραμμα προέρχεται από τη θεωρία των δράσεων του λόγου των Austin και Searle⁵⁴ οι οποίοι, μέσα από τις μελέτες τους, προσπάθη-

52. P. Katzenstein (επιμ.), *The Culture of National Security: Norms and Identity in World Politics*, ό.π.

53. T. Diez, «Speaking “Europe”: The Politics of Integration Discourse», *Journal of European Public Policy*, τόμ. 6, τχ. 4 (ειδικό), 1999, σ. 598-613.

54. J. Austin, *Sense and Sensibilia*, ό.π., και J. Searle, *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*, Cambridge University Press, Cambridge 1969.

σαν να εξετάσουν πώς οι λέξεις διαμορφώνουν τις δράσεις των δρώντων και πώς μέσα από συγκεκριμένα γλωσσικά πλαίσια διαμορφώνονται πολιτικές καταστάσεις. Ολόκληρη η ιστορία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης μπορεί να κατανοηθεί ως μια ιστορία των δράσεων του λόγου ενός ιδιαίτερου συστήματος διακυβέρνησης. Το δεύτερο ερευνητικό πρόγραμμα ταυτίζεται με τη ριζοσπαστική θεωρητική σκέψη του Michel Foucault ο οποίος ισχυριζόταν ότι, αν και είμαστε «εμείς» που δίνουμε νόημα στις πράξεις μας, ουσιαστικά δεν δρούμε ως ανεξάρτητοι δρώντες αλλά σαφώς επηρεαζόμαστε από μια «υποκειμενική θέση» που έχει κατασκευαστεί μέσα σε ένα συγκεκριμένο γλωσσικό περιβάλλον στο οποίο τοποθετούμαστε και δρούμε.⁵⁵ Αυτό συνεπάγεται ότι η πολιτική συμπεριφορά διαμορφώνεται και κατευθύνεται ακατάπαυστα από τη δημιουργία ενός κενών διαφορετικών ορισμών και εννοιολογικών αναφορών σχετικά με μια συγκεκριμένη σκέψη ή λέξη (π.χ. τη λέξη «Ευρώπη»), που ουσιαστικά γίνεται κατανοητή μέσα από το γλωσσικό περιβάλλον που έχει κατασκευαστεί αυτή η σκέψη ή λέξη (π.χ. σε κάθε κράτος-μέλος της Ε.Ε.). Το τρίτο ερευνητικό πρόγραμμα συμπίπτει με την ερμηνευτική μέθοδο της αποδόμησης [deconstruction] που έχει αναπτυχθεί από τον Jacques Derrida. Σύμφωνα με αυτή τη μέθοδο, η γλώσσα είναι μια αλυσίδα όπου μπορεί κάποιος να χρησιμοποιήσει τις υπάρχουσες γλωσσικές κατασκευές για να κατασκευάσει μια νέα γλωσσική κατασκευή αλλάζοντας το νόημα της υπάρχουσας.⁵⁶ Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της προσέγγισης είναι η κατασκευή της ευρωπαϊκής διακυβέρνησης ως οικονομικής κοινότητας με τη μορφή «κοινής αγοράς», όπως αυτή έχει γίνει κατανοητή από τους Βρετανούς από την αρχή της δεκαετίας του 1950 μέχρι σήμερα.⁵⁷

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η προηγούμενη ανάλυση θέλει να τονίσει ότι ο κονστρουκτιβισμός μπορεί να συνεισφέρει στην εξάπλωση και διεπιστημονικότητα των θεωρητικών και μεθοδολογικών αναζητήσεων της θεωρίας των διεθνών σχέσεων και των ευ-

55. M. Foucault, «Politics and the study of discourse», στο G. Burchell - C. Gordon - P. Miller (επιμ.), *The Foucault Effect: Studies in Governmentality*, Harvester Wheatsheaf, Hemel Hempstead, 1991, και T. Diez, «Speaking “Europe”: The politics of integration discourse», *ό.π.*

56. J. Derrida, *Of Grammatology*, μτφρ. G.K. Spivak, The Johns Hopkins University Press, Βαλτιμόρη 1998, και T. Diez, «Speaking “Europe”: The politics of integration discourse», *ό.π.*

57. T. Diez, «Speaking “Europe”: The politics of integration discourse», *ό.π.*, σ. 607.

ρωπαϊκών σπουδών και όχι να αντιπαρθεθεί ή να συγκρουστεί με τις παραδοσιακές θεωρητικές προσεγγίσεις αυτών των επιστημονικών κλάδων. Δίνοντας έμφαση στις κανονιστικές δομές του διεθνούς συστήματος, υπογραμμίζοντας τη διυποκειμενική φύση της κοινωνικής πραγματικότητας, αναδεικνύοντας την καταλληλότητα της έννοιας της δύναμης, διαφωτίζοντας την κοινωνική, ενδογενώς παραγόμενη κατασκευή των ταυτοτήτων και συμφερόντων των δρώντων, ρίχνοντας άπλετο φως στη σημαντικότητα των διεθνών και εθνικών κανόνων και νορμών, των κοινά μοιρασμένων ιδεών και νοημάτων, των ιδεολογιών και γλωσσικών κατασκευών, οι κονστρουκτιβιστές θεωρητικοί εμπλουτίζουν τα ορθολογικά ερμηνευτικά μοντέλα καθώς και τα κριτικά προγράμματα της αναστοχαστικής έρευνας για την πληρέστερη ερμηνεία και ανάλυση της πολυποίκιλης θεματολογίας των πολιτικών φαινομένων των διεθνών σχέσεων και των ευρωπαϊκών σπουδών.

Συμπερασματικά, θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι η συνεισφορά του κονστρουκτιβισμού στη θεωρία των διεθνών σχέσεων και των ευρωπαϊκών σπουδών είναι εξαιρετικά σημαντική. Πρώτον, ο κριτικός διεπιστημονικός χαρακτήρας των θεωρητικών παραδοχών του καθιστά αποτελεσματική τη σε βάθος κατανόηση του φαινομένου της παγκοσμιοποίησης και της διαδικασίας του εξευρωπαϊσμού [Europeanization]. Δεύτερον, δίνοντας έμφαση στα δομικά αποτελέσματα του ευρωπαϊκού δικαίου καθώς και των κανόνων και των πολιτικών που αναπτύσσονται μέσα στην Ε.Ε., καθιστά εμάς ικανούς να μελετήσουμε πώς η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση διαμορφώνει τις ιδιαίτερες κοινωνικές ταυτότητες και τα συμφέροντα των δρώντων.⁵⁸ Τρίτον, τέλος, ο κονστρουκτιβισμός επαναφέρει την κοινωνική, ιστορική, φιλοσοφική και κανονιστική διάσταση της παγκόσμιας πολιτικής στο επίκεντρο του διεθνολογικού προβληματισμού και των ευρωπαϊκών σπουδών.

58. T. Risse, «Social constructivism and European integration», στο A. Wiener - T. Diez, (επιμ.), *European Integration Theory*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2004.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΩΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΜΑΘΗΣΗΣ

Μιχάλης Χαροκόπος*

Η ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική προσδιορίζεται ως ένα σύστημα εξωτερικών σχέσεων, στο πλαίσιο του οποίου οι εθνικοί δρώντες αναπτύσσουν, άλλοτε από κοινού και άλλοτε χωριστά, διεθνείς δράσεις. Πρόκειται για ένα σύστημα «ανοιχτό», ένα σύστημα, δηλαδή, το οποίο μεταβάλλεται διαρκώς. Μέσα από την προτεινόμενη προσέγγιση της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής, η περιγραφή και ερμηνεία των αλλαγών στο σύστημα αυτό συνδέονται με τη μάθηση. Με τη σύνθεση των διαφορετικών προσεγγίσεων της έννοιας αυτής, επιχειρείται η ανάδειξη νέων ερωτημάτων για τη συγκεκριμένη πολιτική τα οποία δύνανται να εμπλουτίσουν τη μέχρι σήμερα μελέτη του φαινομένου.

Κυρίαρχο ρόλο στη μελέτη της ευρωπαϊκής ενοποίησης και, ειδικότερα, της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής (ΕΕΠ) διαδραμάτισε, για μεγάλο χρονικό διάστημα, η ορθολογική επιλογή. Ως εκ τούτου, δόθηκε έμφαση σε προσεγγίσεις με σαφείς επιρροές από τον μεθοδολογικό ατομισμό, τον ωφελιμισμό και τη νεοκλασική οικονομική θεωρία.

Σε αποφασιστική στροφή προς νέες θεωρητικές κατευθύνσεις συνέβαλε η γνωσιολογική προσέγγιση, μέσα από τη διαφοροποίηση των ερωτημάτων αναφορικά με την εξωτερική πολιτική. Ενώ, λοιπόν, η ορθολογική προσέγγιση επιχειρεί να εξηγήσει τη χρησιμότητα των επιλογών και της συμπεριφοράς των δρώντων που συνδέονται με συγκεκριμένες αποφάσεις, η γνωσιολογική εξετάζει τις «βάσεις» στις οποίες στηρίζονται οι ληφθείσες αποφάσεις, δηλαδή τα κυρίαρχα συστήματα πεποιθήσεων, τις αντιλήψεις, τις ιδέες και τις ταυτότητες που θέτουν τα όρια εντός των οποίων κινούνται οι πιθανές επιλογές πολιτικής.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η χρήση εννοιών όπως η μάθηση δύναται, κατά τον Βεν Τονγκα, να συμβάλει στην κατασκευή «ενός δυναμικού υποδείγματος

* Ο Μιχάλης Χαροκόπος είναι υποψήφιος Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών, Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης.

για την εξωτερική πολιτική και την αλλαγή στην εξωτερική πολιτική εντός της Ε.Ε.»¹ Στόχος της παρούσας ανάλυσης δεν είναι η εξαντλητική παρουσίαση των θέσεων της γνωσιολογικής προσέγγισης, όσον αφορά την ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική. Βασική επιδίωξή της είναι να αναδειχθεί η προβληματική και να προσδιοριστούν τα ερωτήματα που γεννούν για τη μελέτη της ΕΕΠ οι σχετικές με τη μάθηση θεωρητικές προσεγγίσεις.

Η ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική ορίζεται ως «ένα σύστημα εξωτερικών σχέσεων», ως «ένα συλλογικό εγχείρημα δια του οποίου οι εθνικοί δρώντες αναπτύσσουν, άλλοτε από κοινού και άλλοτε χωριστά, διεθνείς δράσεις».² Αναλυτικότερα, το ευρωπαϊκό σύστημα εξωτερικής πολιτικής (ΕΣΕΠ) γίνεται αντιληπτό ως ένα «ανοιχτό» σύστημα, το οποίο υπόκειται σε συνεχείς αλλαγές και στο οποίο, όπως θα παρατηρούσε ο Ernst Haas, οι δρώντες κατέχουν «δεσποζούσα θέση», υπό την έννοια ότι οι επιλογές τους έχουν καθοριστική επίδραση στη διαμόρφωσή του.³ Κάτι τέτοιο, ωστόσο, δεν σημαίνει ότι οι δομές δεν ασκούν και αυτές επιρροή στις επιλογές των δρώντων. Τέλος, ως «ανοιχτό σύστημα» το ΕΣΕΠ αναπτύσσει τη δική του δυναμική, ενώ βρίσκεται σε συνεχή εξέλιξη και «ανισορροπία».⁴

Έχοντας προσδιορίσει την έννοια της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής η ανάλυση επικεντρώνεται, εν συνεχεία, στην εξέταση των διαφορετικών πτυχών της μάθησης και στη διατύπωση των αντίστοιχων ερωτημάτων για την ΕΕΠ. Έμφαση, σύμφωνα με τον Jack S. Levy, θα πρέπει να δοθεί στο «πότε ορισμένοι δρώντες μαθαίνουν, τι είδους μαθήματα, από ποια γεγονότα και υπό ποιες συνθήκες αυτή η διαδικασία οδηγεί σε αλλαγή πολιτικής».⁵ Καθί-

1. B. Tonra, «Constructing the common foreign and security policy: The utility of a cognitive approach», *Journal of Common Market Studies*, τόμ. 41, αρ. 4, 2003, σ. 736.

2. C. Hill - W. Wallace, «Introduction: actors and actions», στο C. Hill (επιμ.), *The Actors in Europe's Foreign Policy*, Routledge, Λονδίνο και Ν. Υόρκη 1996, σ. 5. Αναλυτικότερα, σχετικά με την ως άνω προσέγγιση της ΕΕΠ, βλ. C. Hill - M. Smith, «International relations and the European Union: Themes and issues», στο C. Hill - M. Smith (επιμ.), *International Relations and the European Union*, Oxford University Press, Οξφόρδη-Ν. Υόρκη 2005, σ. 8-9· R. Ginsberg, *The European Union in International Politics: Baptism by Fire*, Rowman & Littlefield Pub. INC., Lanham-Boulder-N. Υόρκη-Οξφόρδη 2001, σ. 32-33, και C. Hill, «The Capability-Expectations Gap, or Conceptualizing Europe's International Role», *Journal of Common Market Studies*, τόμ. 31, αρ. 3, 1993, σ. 321-326.

3. Ernst B. Haas, «Words can hurt you; or, who said what to whom about regimes», *International Organization*, τόμ. 36, αρ. 2, 1982, σ. 30-31.

4. Στο ίδιο, σ. 32-33.

5. J.S. Levy, «Learning and foreign policy: sweeping a conceptual minefield», *International Organization*, τόμ. 48, αρ. 2, 1994, σ. 280.

σταται, συνεπώς, σαφές εξαρχής ότι η μάθηση δεν συνοδεύεται πάντοτε από αλλαγή. Αντιθέτως, είναι σημαντικό σε χώρους όπως αυτός της εξωτερικής πολιτικής να εξετάζεται αν και πώς διοχετεύεται η μάθηση από ατομικό σε συλλογικό επίπεδο. Με άλλα λόγια, οφείλει να διερευνήσει κανείς κατά πόσον η μάθηση που αφορά, σε αρχικό τουλάχιστον στάδιο, ορισμένα πρόσωπα, «προωθείται» στη συνέχεια σε συλλογικό επίπεδο. Όπως παρατηρεί η Janice Gross Stein, «καμία εξήγηση ατομικής μάθησης, ακόμη και από έναν υψηλόβαθμο ηγέτη σε ένα ιεραρχικό σύστημα, δεν μπορεί να ερμηνεύσει την αλλαγή στην εξωτερική πολιτική». Μόνο μέσα από «θεσμικές και πολιτικές διαδικασίες» είναι δυνατόν, κατά τη Stein, να εξασφαλιστεί «η πολιτική υποστήριξη για τη μετάβαση από την ατομική μάθηση σε αλλαγή συμπεριφοράς στην εξωτερική πολιτική».⁶

Οι θεσμοί μπορεί να διευκολύνουν αλλά και να δυσχεράνουν την πρόοδο της μάθησης. «Η μορφή του θεσμικού περιβάλλοντος» είναι ο παράγοντας ο οποίος καθορίζει, κατά τις Ana Juncos και Karolina Pomorska, «τις πιθανότητες που έχει η μάθηση να πραγματοποιηθεί».⁷ Εκκινώντας, λοιπόν, από την παραδοχή ότι το ευρωπαϊκό σύστημα εξωτερικής πολιτικής συνιστά το πλαίσιο εντός του οποίου αναπτύσσεται μια διαδικασία μάθησης, το πρώτο ερώτημα που τίθεται είναι ποιες είναι οι θεσμικές και πολιτικές μεταβλητές που παρεμβάλλονται ώστε η μάθηση να καταλήξει σε αλλαγές στην εξωτερική πολιτική κρατών-μελών και Βρυξελλών.

Οι ορισμοί που έχουν δοθεί για τη μάθηση ποικίλλουν ανάλογα με την οπτική γωνία υπό την οποία προσεγγίζει κανείς τη συγκεκριμένη έννοια. Μια κατηγοριοποίηση θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί με βάση την καθιερωμένη διάκριση σε «απλή» και «σύνθετη» μάθηση. Συγκεκριμένα, στην πρώτη κατηγορία εντάσσονται προσεγγίσεις με ορθολογικό υπόβαθρο, οι οποίες περιορίζονται σε μια «στατική» ανάλυση, εστιάζοντας το ενδιαφέρον τους στον τρόπο με τον οποίο «η πρόσληψη νέων πληροφοριών σχετικά με το περιβάλλον επιτρέπει στους δράντες να προωθήσουν τα συμφέροντά τους με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα».⁸ Αντιθέτως, η «σύνθετη» μάθηση, η οποία συνδέ-

6. J. Gross Stein, «Political learning by doing: Gorbachev as uncommitted thinker and motivated learner», *International Organization*, τόμ. 48, αρ. 2, 1994, σ. 180.

7. A. Juncos - K. Pomorska, «Learning the ropes and embracing the rules: CFSP institutions as arenas for learning and strategic socialization», *Working Paper of the Observatory of European Foreign Policy*, αρ. 70, Institut Universitari d' Estudis Europeus, Bellaterra, Βαρκελώνη, Ιούλιος 2006, σ. 6.

8. Alexander Wendt, *Social Theory of International Politics*, Cambridge University Press, Cambridge-N. Υόρκη 1999, σ. 327.

εται με γνωσιολογικές προσεγγίσεις, έχει δυναμικό χαρακτήρα καθώς αναφέρεται σε διαδικασίες αλληλεπίδρασης με πιθανή συνέπεια την «κατασκευή» ή «ανακατασκευή» ταυτοτήτων και συμφερόντων.⁹ Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η «απλή» μάθηση μπορεί να οδηγήσει σε αλλαγές όσον αφορά στα μέσα άσκησης εξωτερικής πολιτικής: η «σύνθετη», όμως, ως αποτέλεσμα της επίδρασής της στις κυρίαρχες αντιλήψεις σε επίπεδο ταυτοτήτων και συμφερόντων, συντελεί στον ανακαθορισμό των στόχων. Δεδομένης της σημασίας των αλλαγών που προκαλεί η «σύνθετη» μάθηση, τίθενται εύλογα τα ερωτήματα: «ποιος» και «τι μαθαίνει», ποιο είναι δηλαδή το «υποκείμενο» και ποιο το «αντικείμενο» της μάθησης. Σε θεωρητικό επίπεδο, οι απαντήσεις στον ως άνω προβληματισμό εμφανίζουν, όπως επισημαίνουν οι Colin Bennett και Michael Howlett, σημαντικές αποκλίσεις καθώς, ανάλογα με το πρίσμα υπό το οποίο γίνεται αντιληπτή κάθε φορά η μάθηση, έμφαση μπορεί να δίδεται στις κοινωνικές δυνάμεις (Hugh Hecló), στη γραφειοκρατία (Lloyd Etheridge) ή σε έναν συνδυασμό των δύο αυτών παραμέτρων (Peter Hall).¹⁰ Λαμβάνοντας υπόψη, λοιπόν, τις συγκεκριμένες διαφοροποιήσεις, τα ερωτήματα ως προς το υποκείμενο και το αντικείμενο της μάθησης εντός του πλαισίου της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής αποκτούν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Εξετάζοντας ο Robert Jervis το φαινόμενο της μάθησης σε επίπεδο ατόμων, παρατηρεί ότι η όλη διαδικασία, η οποία περιλαμβάνει δύο στάδια, λαμβάνει την εξής μορφή:



Στο πρώτο στάδιο, από τα γεγονότα εξάγονται συγκεκριμένα συμπεράσματα, τα οποία λειτουργούν ως μαθήματα για το άτομο. Η μάθηση, όμως, δεν σταματάει σε αυτό το σημείο. Ακολουθεί το δεύτερο στάδιο, κατά το οποίο τα μαθήματα επιδρούν στη μελλοντική συμπεριφορά του ατόμου. Ο Jervis, ωστόσο, θεωρεί ότι η ως άνω διαδικασία διαφέρει ανά περίπτωση, ενώ δεν οδηγεί πάντοτε σε αλλαγές στη συμπεριφορά, καθώς «ό,τι ένα άτομο μαθαίνει σε χρόνο *t* επηρεάζεται, ορισμένες φορές αποφασιστικά, από τις α-

9. Βλ. σχετικά τις «τέσσερις σκηνές» αλληλεπίδρασης ανάμεσα σε δύο δρώντες, όπως περιγράφονται από τον A. Wendt, *Social Theory of International Politics*, ό.π., σ. 330-335.

10. C.J. Bennet - M. Howlett, «The lessons of learning: Reconciling theories of policy learning and policy change», *Policy Sciences*, τόμ. 25, 1992, σ. 278-285.

ντιλήψεις του σε $t-1$ ». Έμφαση, με άλλα λόγια θα πρέπει να δοθεί στην «προδιάθεση» σε επίπεδο αντιλήψεων.¹¹ Η συγκεκριμένη παράμετρος, μάλιστα, αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα, όταν η μάθηση αφορά στις υπάρχουσες γραφειοκρατικές αντιλήψεις στον χώρο της εξωτερικής πολιτικής.

Ωστόσο, εκτός από την εσωτερική διάσταση, σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν και οι εξωτερικές επιδράσεις στη διαδικασία μάθησης. Το εξωτερικό περιβάλλον συνιστά το ευρύτερο πλαίσιο εντός του οποίου λαμβάνει χώρα η μάθηση και μπορεί να καθορίσει, όπως γίνεται αντιληπτό, σε μεγάλο βαθμό, τόσο την εξέλιξη όσο και την έκβασή της. Αναλυτικότερα, ο Jeffrey Checkel υπογραμμίζει τις ευνοϊκές επιδράσεις ενός «νέου και αβέβαιου περιβάλλοντος» στη μάθηση και ειδικότερα, στη συνεργατική μάθηση που αναπτύσσεται μέσω της διαδικασίας της «βασισμένης σε επιχειρηματολογία πειθούς» [argumentative persuasion].¹² Η μάθηση, λοιπόν, είναι πιο πιθανή σε περιόδους κρίσης, κατά τις οποίες οι δρώντες είναι διατεθειμένοι να επεξεργαστούν νέες πληροφορίες και να απορροφήσουν νέες γνώσεις που είναι δυνατόν να οδηγήσουν σε αλλαγή πεποιθήσεων και επιλογών πολιτικής.

Εκ των ανωτέρω προκύπτει ένα διττό ερώτημα ως προς τις συνθήκες μάθησης εντός του πλαισίου της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής, το οποίο αφορά, πρώτον, τις υπάρχουσες αντιλήψεις σε επίπεδο γραφειοκρατιών και, δεύτερον, το εξωτερικό περιβάλλον. Το πρώτο σκέλος αναφέρεται όχι μόνο στα υπουργεία Εξωτερικών των κρατών-μελών, αλλά σε όλους τους φορείς που εμπλέκονται στη διαμόρφωση και άσκηση εξωτερικής πολιτικής. Ως προς το δεύτερο, το εξωτερικό περιβάλλον διακρίνεται σε δύο επίπεδα, το ευρωπαϊκό σύστημα εξωτερικής πολιτικής και το παγκόσμιο πολιτικοοικονομικό σύστημα.

Η μάθηση στον χώρο της εξωτερικής πολιτικής συνιστά διαδικασία με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά για κάθε κράτος. Μία εναλλακτική προσέγγιση υιοθετεί ο Jeffrey Knopf εστιάζοντας την προσοχή του στη μελέτη της «διεθνούς

11. R. Jervis, *Perception and Misperception in International Politics*, Princeton University Press, Princeton, New Jersey 1976, σ. 222-225.

12. Σύμφωνα με τον Jeffrey Checkel, η «βασισμένη σε επιχειρηματολογία πειθώ» [argumentative persuasion] συνιστά κοινωνική διαδικασία, «κατά την οποία ένας πληροφοριοδότης [communicator] επιχειρεί να προκαλέσει αλλαγή στις πεποιθήσεις, τη στάση ή τη συμπεριφορά ενός άλλου προσώπου... μέσω της μετάδοσης ενός μηνύματος εντός ενός πλαισίου στο οποίο ο πειθόμενος [persuadee] έχει σε κάποιο βαθμό ελευθερία επιλογής»: J. Checkel, «Social learning and identity change», *International Organization*, τόμ. 55, αρ. 3, 2001, σ. 562. Βλ. επίσης σχετικά, A. Juncos - K. Pomorska, «Learning the ropes and embracing the rules: CFSP institutions as arenas for learning and strategic socialization», ό.π., σ. 4.

μάθησης». Η συγκεκριμένη έννοια αναφέρεται σε διαδικασίες «από κοινού μάθησης» στις οποίες μπορεί να συμμετέχουν δύο ή περισσότερα κράτη.¹³ Σε αυτή την περίπτωση, οι συμμετέχοντες μοιράζονται εμπειρίες και μαθήματα, με αποτέλεσμα οι αλλαγές στην εξωτερική τους πολιτική να κινούνται προς την ίδια κατεύθυνση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, κατά τον Κνορφ, αποτελεί η προσέγγιση Αργεντινής-Βραζιλίας.¹⁴ Στην ίδια κατεύθυνση με τη «διεθνή» κινείται και η «αμοιβαία μάθηση», η οποία περιγράφεται από τον Christer Jönsson ως «μία διαδικασία μάθησης, κατά την οποία κάθε μέρος είναι τόσο δάσκαλος όσο και μαθητής».¹⁵ Ωστόσο, οι παραπάνω προσεγγίσεις έρχονται σε αντίθεση με την παραδοχή ότι η μάθηση ποικίλλει ανάλογα με το «υποκείμενο» και τις συνθήκες υπό τις οποίες πραγματοποιείται (Checkel, Levy, Jervis). Ως εκ τούτου, τόσο η διαδικασία, όσο και η επίδραση της μάθησης διαφέρουν από κράτος σε κράτος. Παρά ταύτα, έχει ενδιαφέρον να εξετάσει κανείς αν και σε ποιον βαθμό έχουν αρχίσει να αναπτύσσονται μέσα στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής κάποιες πρώτες μορφές «από κοινού» μάθησης ανάμεσα όχι μόνο σε κυβερνητικούς αλλά και σε μη κυβερνητικούς δρώντες. Κάτι τέτοιο θα είχε, όπως γίνεται αντιληπτό, σημαντικές επιδράσεις σε επίπεδο ιδεών, ταυτοτήτων και ρόλων.

Έως το σημείο αυτό, η ανάλυση επικεντρώθηκε στον ρόλο ατόμων και γραφειοκρατιών κατά τη διαδικασία της μάθησης στην εξωτερική πολιτική. Ωστόσο, ιδιαίτερη προσοχή θα πρέπει να δοθεί στη συμβολή ενός τρίτου παράγοντα που δεν είναι άλλος από τις επιστημονικές κοινότητες. Σύμφωνα με τον Peter Haas, η επιστημονική κοινότητα αποτελεί «ένα δίκτυο επαγγελματιών εγνωσμένης πείρας και ικανοτήτων σε έναν συγκεκριμένο χώρο με αξιόπιστη γνώση σε θέματα πολιτικής εντός του χώρου αυτού».¹⁶ Η συμβολή των επιστημονικών κοινοτήτων σε ένα περιβάλλον έντονης αβεβαιότητας, όπου απαιτείται εξειδικευμένη γνώση συγκεκριμένων θεμάτων έγκειται στην παροχή έγκυρων πληροφοριών προς τα κέντρα λήψης αποφάσεων και διαμόρφωσης πολιτικής. Οι επιστημονικές κοινότητες λειτουργούν, συνεπώς,

13. J.W. Knopf, «The importance of international learning», *Review of International Studies*, τόμ. 29, 2003, σ. 186.

14. Στο ίδιο, σ. 201-202.

15. C. Jönsson, «Cognitive factors in explaining regime dynamics», στο V. Rittberger (επιμ.), *Regime Theory and International Relations*, Oxford University Press, Οξφόρδη-N. Υόρκη 1993, σ. 217.

16. P.M. Haas, «Introduction: epistemic communities and international policy coordination», *International Organization*, τόμ. 46, αρ. 1, 1992, σ. 3.

ως «επιταχυντές» της διαδικασίας μάθησης, προωθώντας με αυτόν τον τρόπο ενδεχόμενες αλλαγές σε επιλογές πολιτικής. Αποτελούν, στην πραγματικότητα, «διαύλους, διαμέσου των οποίων νέες ιδέες κυκλοφορούν από κοινωνίες σε κυβερνήσεις, αλλά και από χώρα σε χώρα».¹⁷ Όσον αφορά, ειδικότερα, την πορεία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης θα μπορούσε εύλογα να υποστηριχθεί ότι η συμβολή των επιστημονικών κοινοτήτων ως πηγής έγκυρης γνώσης υπήρξε καθοριστική. Ως εκ τούτου το ερώτημα που προκύπτει είναι: εάν και με ποιον τρόπο οι επιστημονικές κοινότητες δρουν ως «επιταχυντές» της διαδικασίας μάθησης στην περίπτωση της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής.

Από την ανάλυση που προηγήθηκε συνάγεται το συμπέρασμα ότι η προσέγγιση της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής ως διαδικασίας μάθησης συνδέεται με μία σειρά από ερωτήματα που δίνουν τη δυνατότητα βαθύτερης διερεύνησης των αλλαγών και της εξέλιξης ενός «ανοιχτού» συστήματος, όπως το ευρωπαϊκό σύστημα εξωτερικής πολιτικής. Παρά ταύτα, η μάθηση παρουσιάζει ένα εγγενές πρόβλημα που χαρακτηρίζει, γενικότερα, τις γνωσιολογικές προσεγγίσεις. Πρόκειται για το ζήτημα της «επαλήθευσης». Ο Jack Levy τονίζει ότι μάθηση και αλλαγές στην εξωτερική πολιτική δεν ταυτίζονται.¹⁸ Η μεν δεν αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση των δε. Αντιθέτως, αλλαγές μπορεί να προκληθούν από μία σειρά εξωτερικών παραγόντων. Άλλωστε, όπως σημειώνεται και ανωτέρω, η διαδικασία της μάθησης δεν συνοδεύεται πάντοτε από αλλαγές. Είναι αρκετά πιθανόν να είναι ατελέσφορη.

Το προαναφερθέν πρόβλημα αφορά, ουσιαστικά, στη δόμηση της σχέσης αιτίου-αιτιατού. Προκειμένου, λοιπόν, να αντιμετωπιστεί, κρίνεται απαραίτητο να καταστούν σαφείς οι δεσμοί ανάμεσα στα δύο σκέλη της εν λόγω σχέσης. Συγκεκριμένα, η διασύνδεση ανάμεσα στη μάθηση και την αλλαγή θα πρέπει να είναι λεπτομερής και συστηματική.¹⁹ Μία εναλλακτική πρόταση εισηγείται ο Rainer Eising ο οποίος, εξετάζοντας την απελευθέρωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας στην Ε.Ε., εκλαμβάνει ως ένδειξη μάθησης τη συνολική αλλαγή του status quo στο εσωτερικό των κρατών-μελών, ιδιαίτερα μάλιστα, όταν αυτή ξεπερνά τις ελάχιστες απαιτήσεις των οδηγιών της Ε.Ε. Το γεγονός ότι οι χώρες δεν περιορίζονται στις αλλαγές που τους επιβάλλονται, καταδεικνύει, σύμφωνα με τον Eising, ότι «έχουν πειστεί για την ανά-

17. Στο ίδιο, σ. 27

18. J.S. Levy, «Learning and foreign policy: sweeping a conceptual minefield», *ό.π.*, σ. 290.

19. Βλ. σχετικά J. Gross Stein, «Political learning by doing: Gorbachev as uncommitted thinker and motivated learner», *ό.π.*, σ. 182.

γκη αλλαγής πολιτικής». ²⁰ Παρότι αποτελεί πρακτική ιδέα, η πρόταση του Eising δεν δίνει λύση στο πρόβλημα της «επαλήθευσης», καθώς αδυνατεί να παράσχει ικανοποιητική εξήγηση της σχέσης μεταξύ αιτίου-αιτιατού και μάθησης-αλλαγής. Αυτό οφείλεται σε δύο λόγους: πρώτον, το ότι ορισμένα κράτη-μέλη προβαίνουν σε εκτεταμένες αλλαγές μπορεί να οφείλεται σε εσωτερικές ανάγκες και όχι στη μάθηση και, δεύτερον, το ότι άλλα κράτη-μέλη εμφανίζονται πιο διστακτικά δεν σημαίνει, απαραίτητα, ότι λειτουργούν με μοναδικό κριτήριο τη δέσμευση και ως εκ τούτου, ότι η μάθηση δεν είχε αποτελέσματα στην περίπτωση τους.

Στην παρούσα ανάλυση υιοθετείται η πρόταση του Levy για ένα υπόδειγμα πολιτικής μάθησης σαφώς επηρεασμένο από την προγενέστερη ανάλυση της διαδικασίας μάθησης από τον Jervis. ²¹ Το υπόδειγμα αποτελείται από δύο στάδια. Στο πρώτο, η παρατήρηση και η ερμηνεία της εμπειρίας οδηγεί σε αλλαγή πεποιθήσεων, ενώ στο δεύτερο η αλλαγή πεποιθήσεων επηρεάζει τη μετέπειτα συμπεριφορά. ²²



Προκειμένου, βέβαια, το εν λόγω υπόδειγμα να λειτουργήσει αποτελεσματικά, θα πρέπει η διασύνδεση, πρώτον, ανάμεσα στο ερέθισμα (την εμπειρία) και την αλλαγή πεποιθήσεων και, δεύτερον, ανάμεσα στην αλλαγή πεποιθήσεων και την αλλαγή συμπεριφοράς να τεκμηριώνονται με σαφήνεια. Σε αντίθετη περίπτωση το «νήμα» που συνδέει μάθηση και αλλαγή κινδυνεύει να «κοπεί».

Συγκεφαλαιώνοντας, η προβληματική που αναπτύσσεται μέσα από την προσέγγιση της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής ως διαδικασίας μάθησης επικεντρώνεται σε πέντε ερωτήματα: α) ποιες είναι οι θεσμικές και πολιτικές μεταβλητές που παρεμβάλλονται στη συγκεκριμένη διαδικασία μάθησης; β) ποιο είναι το υποκείμενο και ποιο το αντικείμενο της μάθησης; γ) ποιες είναι οι συνθήκες, υπό τις οποίες συντελείται η μάθηση; δ) σε ποιον βαθμό έχουν

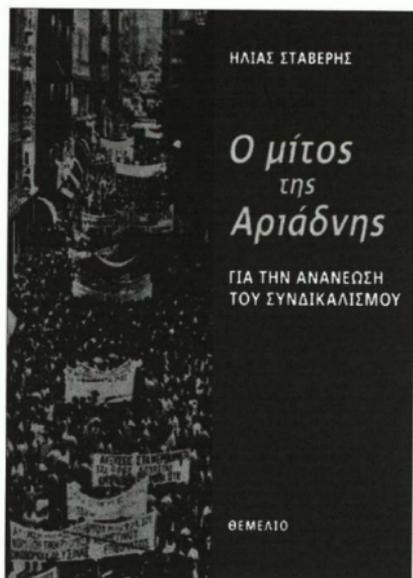
20. R. Eising, «Policy Learning in Embedded Negotiations: Explaining EU Electricity Liberalization», *International Organization*, τόμ. 56, αρ. 1, 2002, σ. 91.

21. Βλ. ανωτέρω, σ. 74.

22. J.S. Levy, «Learning and foreign policy: sweeping a conceptual minefield», *ό.π.*, σ. 291.

αρχίσει να αναπτύσσονται μορφές «από κοινού μάθησης» εντός του πλαισίου της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής και, τέλος, ε) ποιος είναι ο ρόλος των επιστημονικών κοινοτήτων; *Conditio sine qua non* για την εξαγωγή ασφαλών συμπερασμάτων από τη συγκεκριμένη προσέγγιση αποτελεί η «επαλήθευση» της σχέσης μάθησης-αλλαγής.

Μόλις κυκλοφόρησε



ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΒΕΡΗΣ

**Ο ΜΙΤΟΣ
ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΗ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ**

ISBN 978-960-310-342-4

Σελίδες 320 ~ Τιμή: 17 Ευρώ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 36 02 646, FAX 210 36 12 092

ΘΕΜΕΛΙΟ

<http://www.themelio-ekdoseis.gr>, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩ:
ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΕΡΕΥΝΩΝ

Θοδωρής Πελαγίδης*

Στο άρθρο αυτό επιχειρείται μια συνοπτική παρουσίαση των σχετικά πρόσφατων θεωρητικών εξελίξεων και εμπειρικών ερευνών σε ένα επιμέρους γνωστικό αντικείμενο της οικονομικής, τα «οικονομικά της νομισματικής ένωσης». Η κριτική επισκόπηση ξεκινά από τη νομισματική ενοποίηση της Ε.Ε., με το κλείδωμα των συναλλαγματικών ισοτιμιών το 1999, και συνεχίζεται με την κυκλοφορία του ευρώ και την πλήρη καθιέρωσή του. Παρουσιάζεται η «επίπτωση Rose» με θέμα τις θετικές επιδράσεις στο εμπόριο από την καθιέρωση νομισματικών ενώσεων ανά τον κόσμο ενώ, από την άλλη πλευρά, το κείμενο πραγματεύεται την αντίθετη άποψη του καθηγητή R. Baldwin, καθώς και όλων όσοι πιστεύουν ότι τα αποτελέσματα της επίδρασης του ενιαίου νομίσματος στον όγκο του εμπορίου είναι μέχρι σήμερα μάλλον πενιχρά.

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η κριτική αυτή επισκόπηση στα «οικονομικά της νομισματικής ένωσης» ξεκινά από τη νομισματική ενοποίηση της Ε.Ε.: το κλείδωμα των συναλλαγματικών ισοτιμιών το 1999 και την κυκλοφορία του ευρώ στις χώρες της ευρωζώνης το 2002. Σε κάθε περίπτωση, η καθιέρωση του ευρώ σηματοδοτεί πράγματι και ένα νέο κεφάλαιο στη σχετική βιβλιογραφία. Προγενέστερες είναι οι ερευνητικές εργασίες των Obstfeld, Bordo και Jonung, De Grauwe, Frankel, Feldstein, Eichengreen και Bayoumi¹ και πολλών άλλων, οι οποίες

* Ο Θοδωρής Πελαγίδης είναι Καθηγητής Οικονομικής Ανάλυσης στο Πανεπιστήμιο Πειραιώς.

1. Βλ. M. Obstfeld, «Europe's gamble», *Brookings Papers on Economic Activity*, αρ. 2, 1997, σ. 241-317 του ίδιου, «The strategy for launching the Euro», *European Economic Review*, τχ. 42, 1998, σ. 975-1007 του ίδιου, «EMU: Ready or not», *Essays in International Finance*, αρ. 209, 1998, Princeton. M. Bordo και L. Jonung, «The future of EMU: What does

αφορούν μεν το ευρώ μόνον όμως ως προοπτική εφόσον δεν είχε ακόμη εφαρμοστεί. Οι συγγραφείς των σχετικών κειμένων, στην προσπάθειά τους να προβλέψουν τη μελλοντική πορεία του κοινού ευρωπαϊκού νομίσματος, χρησιμοποίησαν σε μικρότερο ή σε μεγαλύτερο βαθμό, τη θεωρία των Άριστων Νομισματικών Περιοχών [ΑΝΠ] του R. Mundell, όπως αυτή είχε συμπληρωθεί από τους McKinnon και Kenen.² Ακόμη και όταν υιοθετιζόταν η προσέγγιση της «αξιοπιστίας» [credibility paradigm], από τους T. Persson και G. Tabellini,³ αυτό που προέβαλλε περισσότερο ήταν η αμφισβήτηση της χρησιμότητας και της αποτελεσματικότητας του εργαλείου της συναλλαγματικής πολιτικής, το οποίο η θεωρία των ΑΝΠ θεωρεί πολύτιμο μέσο σταθεροποίησης όταν οι τιμές και οι μισθοί είναι άκαμπτοι, η κινητικότητα της εργασίας περιορισμένη και οι δημοσιονομικές μεταβιβάσεις μη υπαρκτές με αποτέλεσμα οι ασύμμετρες διαταραχές της ζήτησης που οδηγούν σε ασυγχρόνιστους επιχειρηματικούς κύκλους να παίρνουν έναν χαρακτήρα μονιμότητας, πράγμα σημαντικά επώδυνο για τις περιφέρειες που αντιμετωπίζουν ιδιαίτερες αρνητικά σοκ/διαταραχές της ζήτησης (ύφεση, ανεργία). Στο ίδιο πλαίσιο, οι Alesina και Barro⁴ κατασκεύασαν ένα υπόδειγμα για να εξηγήσουν την επιθυμία μιας χώρας με νομισματικές αρχές χαμηλής αξιοπιστίας να υιοθετήσει το νόμισμα μιας γειτονικής χώρας με αξιόπιστες νομισματικές αρχές, στην ουσία νομισματικές αρχές αφοσιωμένες σε στοχοποιημένο –εννοείται χαμηλό– πληθωρισμό [inflation targeting] ο οποίος προσφέρει κέρδη αποδοτικότητας που προκύπτουν από τη μη στρέβλωση των τιμών. Το «μονεταριστικό στρατόπε-

the history of monetary Union tell us?», NBER Working Paper Series, αρ. 7365, Σεπτέμβριος 1999· P. De Grauwe, «The Risk of Deflation in the Future EMU», CEPR Working Paper αρ. 1834, 1998· J. Frankel, «No single currency regime is right for all countries or at all countries», NBER Working Paper αρ. 7338, 1999· M. Feldstein, «The political economy of the European and Monetary Union: Political sources of an economic liability», *Journal of Economic Perspectives*, τόμ. 11, τχ. 4, 1997, σ. 23-42· T. Bayoumi - B. Eichengreen, «Shocking aspects of EMU», CEPR Discussion Paper Series, αρ. 643, Μάιος 1992.

2. R. McKinnon, «Optimum currency areas», *American Economic Review*, τόμ. 53, αρ. 3-5, 1963· R. Mundell, «A theory of optimum currency areas», *American Economic Review*, τχ. 51, 1961· P. Kenen, «The theory of optimum currency areas: An eclectic view», στο R. Mundell - A. Swoboda (επιμ.), *Monetary Problems of the International Economy*, The University of Chicago Press, Σικάγο 1969.

3. T. Persson - G. Tabellini, «Monetary cohabitation in Europe», CEPR Discussion Paper Series, αρ. 138, 1996.

4. A. Alesina - R. Barro, «Currency unions», *Quarterly Journal of Economics*, τχ. 17, 2002, σ. 409-436.

δο» στηρίζεται στη θεωρία του «καθεστώτος πολιτικής» [policy regime] του Sargent και των Begg κ.ά.,⁵ σύμφωνα με την οποία από τη στιγμή που ένα ενιαίο νόμισμα εγκαθίσταται, οι παρελθούσες προσδοκίες στις αγορές για τον πληθωρισμό μιας χώρας (ενός νομίσματος) εξαφανίζονται και ο πληθωρισμός αποκαθλώνεται.⁶ Στο πλαίσιο αυτό δίδεται ιδιαίτερη σημασία στον θεσμό ο οποίος θα ξεκινούσε το ενιαίο νόμισμα, δηλαδή την ΕΚΤ, της οποίας η «αξιοπιστία» –εφόσον είναι εξοπλισμένη με ένα «καλό», αυστηρό συμβόλαιο με στόχο ουσιαστικά μόνον τον χαμηλό πληθωρισμό– θα «διανείμει» χαμηλό πληθωρισμό, ασχέτως της αναξιόπιστης ενδεχομένως «χαλαρής» νομισματικής πολιτικής που έχουν ακολουθήσει στο παρελθόν κάποια κράτη-μέλη. Έτσι μπορεί να εξηγηθεί και η εμμονή στα συγκεκριμένα «ονομαστικά κριτήρια σύγκλισης», κατά τη δεκαετία του 1990 αλλά και μετά, με το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης, αντί για τις «διρθρωτικές ανάγκες» της πραγματικής οικονομικής σύγκλισης που προεβεί η θεωρία των ΑΝΠ.

2. Η «ΕΠΙΠΤΩΣΗ ROSE» [ROSE EFFECT] ΚΑΙ Η ΣΧΕΤΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το 2000, ενώ η νέα πραγματικότητα του ευρώ όδευε προς την υλοποίησή της, δημοσιεύεται ένα άρθρο του A. Rose με θέμα τις επιπτώσεις που έχει στο εμπόριο η καθιέρωση νομισματικών ενώσεων ανά τον κόσμο.⁷ Εξετάζοντας την επίδραση των νομισματικών ενώσεων για 186 χώρες μεταξύ 1970-1990, βρίσκει ότι δύο χώρες που μετέχουν σε μια κοινή νομισματική ένωση αυξάνουν κατά μέσο όρο 3 φορές το εμπόριο μεταξύ τους απ' ό,τι εάν δεν μετείχαν σε αυτήν. Το έμμεσο συμπέρασμα είναι ότι η ΟΝΕ αναμένεται να οδηγήσει σε ανάλογη αύξηση, με όλα τα θετικά για την ευημερία, την αποδοτικότητα και τον ρυθμό οικονομικής μεγέθυνσης. Το αποτέλεσμα αυτό δεν προκύπτει ούτε από την απουσία της αβεβαιότητας λόγω της μεταβλητότητας/διακύμανσης των συναλλαγματικών ισοτιμιών ούτε από τα κέρδη εξοικονόμησης του «κόστους συναλλαγών» και της εξαφάνισης των «απωλειών

5. T. Sargent, «The end of four big inflations», στο R. Hall (επιμ.), *Inflation: Causes and Effects*, University of Chicago Press, Σικάγο 1982· D. Begg κ.ά., «The making of Monetary Union», *Monitoring European Integration*, CEPR, Λονδίνο 1991.

6. Βλ. C. Wyplosz, «EMU: The dark sides of a major success», *Economic Policy*, Απρίλιος 2006, σ. 208-261.

7. A. Rose, «One money, one market: Estimating the effects of common currencies on trade», *Economic Policy*, τχ. 30, 2000, σ. 7-46.

νεκρού βάρους», όπως ίσως θα υποστήριζε μια παραδοσιακή, για παράδειγμα, θέση υπέρ του ευρώ, αλλά από τη νομισματική ένωση αυτή καθαυτή.

Το εμπειρικό αυτό αποτέλεσμα και η συνέχεια που είχε ερευνητικά, τόσο από τον ίδιο τον Rose όσο και από μια σειρά εμπειρικών άρθρων άλλων συγγραφέων⁸ που ασχολήθηκαν είτε με τον υπολογισμό του μεγέθους της αύξησης του εμπορίου εξαιτίας του κοινού νομίσματος είτε με τις παρεμφερείς ευνοϊκές επιδράσεις του εμπορίου στη μεγέθυνση του ΑΕΠ ή ακόμη με την εξαφάνιση των πολιτικών «beggar thy neighbour» [ανταγωνιστικές, εχθρικές υποτιμήσεις], με τη διάχυση του ρίσκου, τη σύγκλιση των τιμών, τον συγχρονισμό των επιχειρηματικών κύκλων κ.ά., συνέβαλαν στη προσπάθεια θεμελίωσης της θέσης ότι το ενιαίο νόμισμα μπορεί να έχει παρεμφερείς επιπτώσεις –εννοείται, βεβαίως, θετικές– με εκείνες που έχουν, για τους γνωστούς στη θεωρία λόγους, οι τελωνειακές ενώσεις. Στις επιπτώσεις αυτές ίσως πρέπει να προστεθεί και η σταθερή επιθυμία των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης να γίνουν μέλη της ευρωζώνης.

Όμως το πιο σημαντικό, από πλευράς θεωρίας, είναι η επίδραση της νομισματικής ένωσης –μέσω του αυξημένου εμπορίου που φέρει– στον συγχρονισμό των επιχειρηματικών κύκλων. Αν αυξάνεται τόσο το εμπόριο με τη νομισματική ένωση –έως και 230 με 300% είναι οι πρώτοι υπολογισμοί του Rose–, τότε γενικώς το ενδο-βιομηχανικό εμπόριο μπορεί να κυριαρχεί ή και τα όποια σοκ της ζήτησης να είναι συγχρονισμένα.⁹ Σε διαφορετική περίπτωση, σχετική είναι στο σημείο αυτό η θέση του P. Krugman από το 1993 ακόμην,¹⁰ ότι θα κυριαρχεί του ανωτέρω φαινομένου η εξειδίκευση κάθε πε-

8. A. Rose - Z. Darvas - G. Szapary, «Fiscal divergence and business cycle synchronization: Irresponsibility is idiosyncratic», mimeo, Αύγουστος 2005· A. Rose - T.D. Stanley, «A meta-analysis of the effect of common currencies on international trade», *Journal of Economic Surveys*, τόμ. 19, 2005, σ. 347· A. Rose, «Common currency areas in practice», Οτάβα 2001 [prepared for the Bank of Canada Conference «Revisiting the case for flexible exchange rates», 2-3 Νοεμβρίου 2000]· του ίδιου, «Currency Unions and international integration», <http://haas.berkeley.edu/>, 2001· J. Frankel - A. Rose, «An estimate of the effect of common currencies on trade and income», 11 Φεβρουαρίου 2002, αναθεωρημένη έκδοχή του NBER Working Paper αρ. 7857.

9. Στην περίπτωση αυτή, η εγχώρια ζήτηση, με αυξανόμενο ενδο-ευρωπαϊκό εμπόριο, τροφοδοτεί ένα συμμετρικό σπινάλ μεταξύ των χωρών με αποτέλεσμα να συγχρονίζονται ανάμεσα στους «εμπορευόμενους» οι κύκλοι ύφεσης και μεγέθυνσης. Βλ. επίσης A. Rose, «One money, one market: Estimating the effects of common currencies on trade», *ό.π.*

10. P. Krugman, «Lessons of Massachusetts for EMU», στο F. Torres - F. Giavazzi (επιμ.), *Adjustment and Growth in the European Monetary Union*, Cambridge University Press, Λονδίνο και Cambridge 1993.

ριφέρειας σύμφωνα με το σχετικό συγκριτικό πλεονέκτημα, όπως προκύπτει από την οικονομική θεωρία. Περαιτέρω βεβαίως, και το αυξημένο εμπόριο *per se*, οδηγώντας σε μεγέθυνση και αποδοτικότητα, ενισχύει σαφώς στο πεδίο της θεωρίας τη θέση και των αξιωματούχων των Βρυξελλών που υποστηρίζουν την υπεροχή των μικροοικονομικών ωφελειών σε σχέση με το μακροοικονομικό κόστος,¹¹ τονίζοντας ακόμη τις ωφέλειες που προκύπτουν από την κινητικότητα του κεφαλαίου και την εμβάθυνση των χρηματαγορών, γεγονός που ευνοούν ευρύτερα και την επιτυχία του ευρώ.

Το μακροοικονομικό κόστος προκύπτει από έναν συνδυασμό επιμέρους ασυγχρόνιστων επιχειρηματικών κύκλων οι οποίοι, με τη σειρά τους, προκύπτουν από τις ασύμμετρες δομές ζήτησης και τις ακαμψίες στις τιμές και στους μισθούς. Στην περιφέρεια/χώρα Α όπου μειώνεται η ζήτηση, παρουσιάζονται ανεργία, ύφεση και τα «δίδυμα» ελλείμματα –δημοσιονομικό και τρεχουσών συναλλαγών–, ενώ η περιφέρεια/χώρα Β όπου αναπτύσσεται η ζήτηση αντιμετωπίζει, αντιθέτως, πληθωριστικές πιέσεις. Από τη στιγμή που οι αγορές εργασίας είναι σχετικώς άκαμπτες και η κινητικότητα εργασίας χαμηλή, ο μόνος τρόπος αποτελεσματικής σταθεροποιητικής πολιτικής είναι η διόρθωση της συναλλαγματικής ισοτιμίας η οποία, φυσικά, είναι δυνατή μόνον εφόσον υφίστανται διαφορετικά, ξεχωριστά νομίματα για κάθε περιφέρεια/περιοχή. Ο McKinnon¹² προσέθεσε στα παραπάνω το κριτήριο του «μεγέθους» της υποψηφίας να εισέλθει σε μια περιοχή ενιαίου νομίσματος χώρας υποστηρίζοντας ότι οι μικρές σε μέγεθος χώρες είναι πιο «ανοικτές» –επομένως η συναλλαγματική πολιτική είναι εκ των πραγμάτων λιγότερο χρησιμ– ενώ διαθέτουν σίγουρα λιγότερες ακαμψίες και, επομένως, είναι καλύτερες υποψήφιες για κοινό νόμισμα. Ο Kenen¹³ παρατήρησε, λίγο αργότερα, ότι όσο πιο διαφοροποιημένη είναι η δομή της ζήτησης μιας οικονομίας, τόσο λιγότερο θα την πλήττει ένα συγκεκριμένο σοκ ζήτησης και, επομένως, τόσο λιγότερο αποτελεσματική θα είναι η εγχώρια νομισματική πολιτική. Μερικοί συγγραφείς, μάλιστα, όπως ο Wyplosz,¹⁴ υποστηρίζουν ότι η απουσία μεγάλων ασύμμετρων σοκ στην ευρωζώνη εξηγείται ακριβώς από τη λειτουργία αυτών των δύο κριτηρίων.

Μια κριτική στα προαναφερθέντα κριτήρια των ΑΝΠ τα τελευταία χρόνια

11. M. Emerson κ.ά., *One Market, One Money*, Oxford University Press, N. Υόρκη 1992.

12. R. McKinnon, «Optimum currency areas», *ό.π.*

13. P. Kenen, «The theory of optimum currency areas: An eclectic view», *ό.π.*

14. C. Wyplosz, «EMU: The dark sides of a major success», *ό.π.*

έχει κυρίως εντοπιστεί στις δυνατότητες που υπάρχουν για να μοιραστεί το κόστος αυτής της ασυμμετρίας των σοκ της ζήτησης, με πρώτη εκείνη της κινητικότητας κεφαλαίου. Το θέμα έχουν ανακινήσει οι Rose και De Grauwe.¹⁵ Η κινητικότητα των κεφαλαίων μπορεί να διασπείρει το ρίσκο σε διαφορετικές περιοχές και έτσι ένα ενδεχόμενο σοκ της ζήτησης να «αφορά», κάθε φορά ομοίως –άρα αρκετά συμμετρικά εν τέλει– πολλές περιοχές και όχι μία (ασύμμετρα). Την ίδια λειτουργία, ως γνωστόν, μπορεί να έχει ένας προοδευτικός ομοσπονδιακός φόρος που θα αφαιρεί εισόδημα από την περιοχή Β με το θετικό σοκ της ζήτησης και θα το αναδιανέμει προς την Α με την αρνητική διαταραχή, αν και ο De Grauwe¹⁶ υποστηρίζει ότι κάτι τέτοιο μονιμοποιεί το σοκ και δεν ευνοεί κανέναν είδους «δυναμική προσαρμογή». Σε κάθε περίπτωση, η ομοσπονδιακή αναδιανομή μαζί με την προτίμηση για τις μακροοικονομικές πολιτικές (π.χ. συσταλτική ή διασταλτική πολιτική), θεωρούνται από τον Baldwin¹⁷ τα δύο «πολιτικά κριτήρια» που συμπληρώνουν τα οικονομικά κριτήρια τα οποία περιλαμβάνει η θεωρία των ΑΝΠ, δηλαδή τις ευέλικτες αγορές εργασίας, τη διαφοροποιημένη και ενδοβιομηχανική παραγωγή, την «ανοικτότητα» [openness].

Η αντιμετώπιση των ασυγχρόνιστων κύκλων με αντικυκλικές, στην ουσία, δημοσιονομικές πολιτικές, μπορεί να γίνει πέραν του ομοσπονδιακού και σε εγχώριο επίπεδο. Έτσι, μια εγχώρια επεκτατική δημοσιονομική πολιτική μπορεί στη θεωρία να αντιμετωπίζεται ως αντίδοτο στα προβλήματα της ασυμμετρίας που αφορούν την ύφεση και την ανεργία. Στο πεδίο όμως της διαμόρφωσης πολιτικής και των «επισημών των Βρυξελλών» οι οποίοι, σμειωτέον, προέτασαν πάντοτε τη σημασία της πολιτικής ενοποίησης η οποία θα μετριάσει στην πράξη το μακροοικονομικό κόστος που επικαλείται η οικονομική θεωρία, προτάθηκε και επιβλήθηκε η γνωστή αυστηρή δημοσιονομική πειθαρχία με το «Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης»· αυτή, στην ουσία απενεργοποιεί το δημοσιονομικό αντικυκλικό αντίδοτο και επιβάλλει ενίοτε προ-κυκλικές αντί για αντι-κυκλικές πολιτικές. Στο σημείο αυτό επι-

15. A. Rose, «Currency Unions», στο *The New Palgrave*, MacMillan/Palgrave, Λονδίνο 2006· P. De Grauwe, *European Monetary Union*, Oxford University Press, Ν. Υόρκη 2000, 4η έκδ. (ελληνική μτφρ, Παπαζήσης, Αθήνα 2001. Επίσης, έκτη διεθνής έκδοση: Παπαζήσης, Αθήνα 2008)· του ίδιου, «European Monetary Union. A project of promise and risk», στο συνέδριο *From the Athenian Tetradrachm to the Euro*, [οργανωτές Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος και The Association of European Banking History], Αθήνα, 8-9 Οκτωβρίου 2001.

16. P. De Grauwe, «European Monetary Union. A project of promise and risk», ό.π.

17. P. Baldwin - D. Taglioni, «Positive OCA criteria: Microfoundations for the Rose effect», mimeo, Graduate Institute of International Studies, Γενεύη Μάρτιος 2004.

σημαίνεται ότι υιοθετείται τόσο η «μονεταριστική θεωρία-λογική» που αφορά την εν γένει αναποτελεσματικότητα της δημοσιονομικής πολιτικής στη σταθεροποίηση της οικονομίας, όσο και η θέση της «αξιοπιστίας» η οποία δίνει έμφαση στην αξιοπιστία της –περιοριστικής– οικονομικής πολιτικής. Στο πλαίσιο και των δύο ανωτέρω προσεγγίσεων, οι επεκτατικές δημοσιονομικές πολιτικές θεωρούνται αναποτελεσματικές και αναξιόπιστες. Η θέση αυτή ενισχύεται από το έργο των Rose, Darvas και Szapary¹⁸ που βρίσκουν ότι χώρες με είτε δημοσιονομική σύγκλιση είτε μειωμένο δημοσιονομικό έλλειμμα τείνουν να έχουν πιο συγχρονισμένους επιχειρηματικούς κύκλους και συμπεραίνουν ότι η Ε.Ε. μπορεί να έχει μετακινηθεί προς μια ΑΝΠ μειώνοντας τις πιθανότητες για διαφοροποιημένα δημοσιονομικά σοκ [idiosyncratic fiscal shocks].

Όλη η βιβλιογραφία περιστρέφεται γύρω από το ίδιο κεντρικό ζήτημα. Η νομισματική ενοποίηση συγχρονίζει ή, αντιθέτως, αποσυγχρονίζει τους επιχειρηματικούς κύκλους; Εάν το εμπόριο, όπως υποστηρίζεται σε ένα μέρος της βιβλιογραφίας υπό τον Rose, προάγει με τη νομισματική ένωση, τότε συντονίζει πράγματι το εμπόριο τους επιχειρηματικούς κύκλους; Στο σημείο αυτό εξακολουθεί να βρίσκεται η καρδιά, ο πυρήνας της συζήτησης διεθνώς. Οι Frankel και Rose¹⁹ έδειξαν ότι η επίδραση του εμπορίου στους επιχειρηματικούς κύκλους (μέσω της μείωσης του κόστους συναλλαγών και της ενίσχυσης του ενδοβιομηχανικού, «συμμετρικού» εμπορίου) είναι πράγματι θετική, δηλαδή, με άλλα λόγια, ότι τα κριτήρια της ΑΝΠ στη θεωρία, είναι ενδογενή, τούτέστιν: το ένα επηρεάζει το άλλο. Όμως, εάν είναι ενδογενή, τότε αυτό σημαίνει ότι σχεδόν αχρηστεύονται. Δεν αποτελούν στη θεωρία προϋποθέσεις, κριτήρια εισόδου μιας χώρας σε μια άριστη νομισματική περιοχή αφού αλληλοεπηρεάζονται ως ενδογενείς μεταβλητές.²⁰

Στον τομέα των σχετικών εμπειρικών ερευνών οι Chortareas και Pelagidis²¹ δείχνουν επίσης ότι το εμπόριο μεταξύ των χωρών της Ε.Ε. έχει αυξηθεί πολύ περισσότερο απ' ό,τι το εμπόριο χωρών-μελών της Ε.Ε. με τον υπόλοιπο

18. A. Rose - Z. Darvas - G. Szapary, «Fiscal divergence and business cycle synchronization: Irresponsibility is idiosyncratic», ό.π.

19. J. Frankel - A. Rose, «The endogeneity of the optimum currency area criteria», mimeo, UC Berkeley 1997.

20. Όπως στην εξίσωση Feldstein-Horioka που μετρά την παγκοσμιοποίηση μιας οικονομίας όπου οι εγχώριες επενδύσεις και οι εθνικές αποταμιεύσεις μπορεί να επηρεάζονται ενδογενώς, για παράδειγμα από την κυβερνητική πολιτική.

21. G. Chortareas - T. Pelagidis, «Trade flows: A facet of regionalism or globalization?», *Cambridge Journal of Economics*, τόμ. 28, τχ. 2, 2004, σ. 253-272.

κόσμο, και το ίδιο έχει συμβεί, σε μικρότερο όμως βαθμό, με τα άλλα περιφερειακά μπλοκ –αν και τα στοιχεία αναφέρονται στην προ του ευρώ εποχή. Ένα κείμενο των Rose και Stanley²² συγκέντρωσε όλες τις εμπειρικές εργασίες πάνω στο ζήτημα-κλειδί: την επίδραση των νομισματικών ενώσεων στον όγκο αυτή φορά του εμπορίου, διαπιστώνοντας μια θετική συσχέτιση της τάξης του 30%-90%, επιβεβαιώνοντας έτσι τη λεγόμενη «επίπτωση Rose». Ο Rose²³ τονίζει επίσης ότι, σε τέτοια περίπτωση, περιοχές που λίγο μοιάζουν με ΑΝΠ ex ante, μπορεί να είναι ΑΝΠ ex post. Φτάνουμε, λοιπόν, έτσι στην πλήρη υπονόμηση της θεωρίας των ΑΝΠ;

Οι Bayoumi και Eichengreen,²⁴ δείχνουν περαιτέρω πώς άλλα κριτήρια, όπως η διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας, μπορούν να συνιστούν κριτήρια ώστε χώρες (που επιθυμούν κοινό νόμισμα) αν και δεν αποτελούν μέλη μιας περιοχής ενιαίου νομίσματος, να είναι στην πραγματικότητα «εκλέξιμοι υποψήφιοι» για κάτι τέτοιο. Επιπλέον σημαντικό είναι το ζήτημα της χρηματοοικονομικής ολοκλήρωσης και του ρόλου που αυτή μπορεί να παίξει στην απάλυνση του κόστους και στην ενίσχυση των κερδών από μια νομισματική ένωση –πρόκειται μάλιστα για ζήτημα που δεν έχει απασχολήσει όσο θα έπρεπε τη βιβλιογραφία μέχρι σήμερα.

3. Η ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑΣ

Είναι όμως τα πράγματα έτσι; Υπάρχει και η άλλη πλευρά του νομίσματος. Ο R. Baldwin,²⁵ αν και επιβεβαιώνει τη σημασία της σταθερότητας της συναλλαγματικής ισοτιμίας [level of volatility of exchange rate] στις εξαγωγικές επιδόσεις των μικρομεσαίων επιχειρήσεων οι οποίες άλλωστε είναι ορθολογικό να επηρεάζονται θετικά είτε από κλειδωμένες συναλλαγματικές ισοτιμίες είτε πολύ περισσότερο από ένα ενιαίο νόμισμα, ηγείται σε ό,τι αφορά την αρθρογραφία των συγγραφέων που περιορίζουν σημαντικά τη βαρύτητα της αποκαλούμενης «επίπτωσης της νομισματικής ένωσης», δηλαδή της «Rose effect»,

22. A. Rose - T.D. Stanley, «A meta-analysis of the effect of common currencies on international trade», *ό.π.*

23. A. Rose, «Currency Unions», *ό.π.*

24. T. Bayoumi - B. Eichengreen, «Exchange rate volatility and intervention: Implications of the theory of optimum currency areas», *Journal of International Economics*, τχ. 45, 1998, σ. 191-209.

25. P. Baldwin - D. Taglioni, «Positive OCA criteria: Microfoundations for the Rose effect», *ό.π.*

μιας επίπτωσης με σημαντική θεωρητική σημασία. Μια θέση κάπως «βολική», την οποία πάντως επιβεβαιώνουν οι εργασίες τους, είναι ότι το μέγεθος της επίπτωσης αυτής εξαρτάται από τους εταίρους. Πόσο, δηλαδή, είναι ήδη ολοκληρωμένες οι οικονομίες τους, πόσο είναι ήδη γενικότερα εμπορικά ανοικτές, ποιο είναι το μέγεθός τους ή και, ακόμη, πόσο ανταγωνιστικές είναι οι αγορές τους; Υπενθυμίζεται ότι λιγότερο ανταγωνιστικές εγχώριες αγορές, καθώς ανοίγουν ή καθιερώνουν κοινό νόμισμα, ενδέχεται, λειτουργώντας πιο αποδοτικά και ανταγωνιστικά, να αυξάνουν περαιτέρω τις εμπορικές συναλλαγές τους.

Πάντως, η ερευνητική εργασία του Baldwin έχει μεγάλη σημασία διότι απομακρύνεται από τη παρελθοντολογική μελέτη ετερογενών και διαφοροποιημένων νομισματικών ενώσεων και αφοσιώνεται στην εμπειρική μελέτη του ίδιου του ευρώ. Οι Micco, Stein και Ordonez²⁶ βρήκαν μια πολύ μέτρια αύξηση –της τάξης του 4%-10%– του ενδοευρωπαϊκού εμπορίου από το ευρώ, χωρίς πάντως να διακρίνουν ποια είναι τα δέοντα χαρακτηριστικά του ι-δανικού μέλους της Ε.Ε. Ο Baldwin έδειξε ότι τα μεγαλύτερα ποσοστά επίπτωσης αφορούν τις χώρες που ήταν ήδη πολύ «δεμένες», δηλαδή τις χώρες της Μπενελούξ και τη Γερμανία· πρόκειται για εύλογη και οξυδερκή παρατήρηση. Αυτές οι χώρες είχαν πάντοτε χαμηλή «volatility» της συναλλαγματικής ισοτιμίας και επομένως δεν είναι αυτές στις οποίες θα έπρεπε να εντοπίζονται οι μεγαλύτερες «επιπτώσεις Rose», αλλά αντιθέτως στις υπόλοιπες χώρες που ήταν προηγουμένως σχετικά κλειστές. Η εμπειρική έρευνα δείχνει ακόμη ότι το ευρώ αύξησε το εμπόριο γενικώς, τόσο το ενδοευρωπαϊκό όσο και όλο το υπόλοιπο –δεν έχει δηλαδή δημιουργήσει «εκτροπή εμπορίου» πράγμα που ενδεχομένως θα ήταν, για παράδειγμα, αναμενόμενο, βάσει της σχετικής συμβατικής θεωρίας, για τις τρεις χώρες εκτός ευρωζώνης (Δανία, Σουηδία, Μ. Βρετανία).

Όσον αφορά τη σύγκλιση τιμών η οποία μπορεί να προέλθει από την εξάλειψη των εμποδίων του εμπορίου και την ταυτόχρονη αύξησή του, οι Engel και Rogers,²⁷ ερευνώντας τιμές από ευρωπαϊκές πόλεις για την περίοδο από το 1999, δεν βρήκαν κάποια τάση για σύγκλιση. Ο υπολογισμός του Baldwin²⁸ για την αύξηση του εμπορίου στην ευρωζώνη μετά το 1999, έδωσε ποσοστό

26. A. Micco - E. Stein - G. Ordonez, «The currency Union Effect on Trade: Early evidences from EZ», *Economic Policy*, αρ. 37, Οκτώβριος 2003, σ. 317-356.

27. C. Engel - J. Rogers, «European product market Integration after the Euro», *European Policy*, τχ. 39, Ιούλιος 2004.

28. R. Baldwin, «Euro's trade impact», *Financial Times*, 12 Ιουλίου 2004.

μόλις 9%, ενώ, παραδόξως, κατά το ίδιο ποσοστό αυξήθηκαν οι εισαγωγές των χωρών της ευρωζώνης τόσο από άλλες χώρες της ευρωζώνης όσο και από χώρες εκτός αυτής, όπως η Μ. Βρετανία, η Δανία, η Σουηδία (ιδιαίτε- ρως γι' αυτές τις τρεις κατά 7%). Μια σειρά άλλων μελετών που κινούνται στο ίδιο μήκος κύματος²⁹ επιβεβαιώνουν μια μάλλον μέτρια, ιδίως σε σχέση με το ποσοστό Rose, αυξητική επίδραση του κοινού νομίσματος στο εμπόριο της τάξης του 5%-20%· τη θεωρούν μάλιστα αποτέλεσμα της one-off εξα- φάνισης του σταθερού κόστους του εμπορίου στην ευρωζώνη η οποία ευ- νόησε το σύνολό του, εντός και εκτός της ευρωζώνης. Υπήρξε, δηλαδή, πα- ντού μια μάλλον μέτρια δημιουργία εμπορίου χωρίς όμως να υπάρχει καθό- λου εκτροπή εμπορίου, έτσι ώστε το κόστος της μη εισόδου μιας χώρας στην ευρωζώνη να είναι τελικώς πολύ μικρό.

Στην ολοκληρωμένη πλέον απάντησή του στον Rose, ο Baldwin³⁰ υπολο- γίζει στο 9% την πιθανότερη συνολική επίπτωση του ενιαίου νομίσματος στο εμπόριο· αυτή, κατά την άποψή του, σημειώθηκε άμεσα γύρω στο 1999, δεν δημιούργησε εκτροπή εμπορίου με τις ευρωπαϊκές χώρες εκτός ευρωζώ- νης καθώς αύξησε τις εξαγωγές της Δανίας, Σουηδίας και Μ. Βρετανίας κα- τά 7% προς τις χώρες της ευρωζώνης, αλλά αντιθέτως αύξησε συνολικά το ενδο-ευρωπαϊκό και εξω-ευρωπαϊκό εμπόριο. Τελικά όμως, όχι τόσο από την εξαφάνιση του κόστους συναλλαγών [transaction cost], αλλά κυρίως α- πό την ανάπτυξη νέων αγαθών προς και από την αγορά της ευρωζώνης.

Έτσι, ο Baldwin μένει πιο κοντά στην παράδοση της θεωρίας των ΑΝΠ και θεωρεί ότι η εντατικοποίηση του εμπορίου της ευρωζώνης που θα φέρει σύγκλιση τιμών και επιπλέον οικονομική μεγέθυνση μπορεί να προέλθει εφε- ξής περισσότερο από τις γνωστές διαρθρωτικές αλλαγές στις αγορές εργα- σίας και προϊόντος –διαφορετικά το μακροοικονομικό κόστος, που όπως προαναφέρθηκε προκύπτει από τη νομισματική πολιτική του τύπου «one size fits all», μπορεί να είναι σημαντικότερο.

Από την άλλη πλευρά, και πάλι, η «ενδογενής θεωρία» των ΑΝΠ, δηλαδή ότι η νομισματική ένωση προάγει ισχυρότερη οικονομική/εμπορική ενοποίη- ση, υπονοεί ότι μετριαζονται οι δυσκολίες και το κόστος του τύπου «one size does not fit all» αφού οι επιχειρηματικοί κύκλοι γίνονται πιο συγχρονισμέ- νοι, μέσω της αύξησης του εμπορίου και της εκχείλισης της ζήτησης

29. R. Baldwin - V. Di Nino, *Euros and Zeros: The Common Currency Effect on Trade in New Goods*, Graduate Institute of International Studies, Γενεύη 2005.

30. R. Baldwin, «In or out? Does it matter? An evidence-based analysis of the trade effects of the Euro», *CEPR*, Ιούλιος 2006.

[demand spill-overs]. Δηλαδή, αυξημένη ζήτηση σε μια χώρα αυξάνει τις εξαγωγές της από τις άλλες χώρες-μέλη, τονώνοντας και σε αυτές τη ζήτηση με αποτέλεσμα να έχουμε παντού θετικό –συμμετρικό– σοκ της ζήτησης,³¹ πράγμα που, στη συγκεκριμένη περίπτωση, διευκολύνει το έργο της ΕΚΤ. Σε αντίθετη περίπτωση, χρειάζονται οι γνωστές μαντελιανές διαρθρωτικές αλλαγές στις αγορές εργασίας.

Μπορούμε επομένως στο σημείο αυτό να υποστηρίξουμε ότι όλο το ερευνητικό ενδιαφέρον επικεντρώνεται στον όγκο του εμπορίου που επιπλέον προάγει η νομισματική ένωση [«the new new trade theory of Melitz»]. Η προαγωγή του όγκου του εμπορίου μέσω του ενιαίου νομίσματος είναι κρίσιμο ζήτημα διότι αφορά τα μικροοικονομικά οφέλη από τη συμμετοχή σε μια περιοχή κοινού νομίσματος, οφέλη τα οποία συγκρίνονται πάντοτε με το μακροοικονομικό κόστος. Εξακολουθούν βεβαίως να παραμένουν εξίσου σημαντικά ζητήματα όπως η ελαστικότητα των αγορών εργασίας, ο ισχυρός ομοσπονδιακός αναδιανεμητικός προϋπολογισμός στη γερμανική ή την αμερικάνικη εκδοχή καθώς και η χρηματοοικονομική ολοκλήρωση που μπορεί πάντοτε να διασπείρει ακόμη και τα αρχικώς ασυγχρόνιστα σοκ της ζήτησης³² και να αναδιανείμει τις δυσμενείς επιπτώσεις, δηλαδή τη διαφοροποίηση των τιμών και την επιλεκτική ακρίβεια, την υψηλή ανεργία και, εσχάτως, το βάθεμα της οικονομικής ανισότητας που απειλεί πλέον και το κατώτερο εισοδηματικό άκρο της ευρωπαϊκής μεσαίας τάξης.

4. ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΕΡΕΥΝΑ

Μήπως οι παρακάμψεις από τους δημοσιονομικούς κανόνες έχουν διασώσει σήμερα την ευρωζώνη (η εκδίκση της ΑΝΠ); Μήπως χωρίς δημοκρατική νομιμοποίηση, τέτοιοι κανόνες είναι καταδικασμένοι τελικώς να παρακαμφθούν; Χωρίς τη δημοσιονομική σταθεροποίηση που ανέτρεψε το Σύμφωνο, ποια ανεργία θα είχαμε σήμερα; Ποιοί οικονομικοί θεσμοί είναι σήμερα αναχρονιστικοί; Πρέπει πράγματι να βαθαίνει η Ενιαία Αγορά για την εξομάλυνση των κύκλων (διαρθρωτικές αλλαγές, απελευθέρωση αγορών); Πόσο θα επηρεάζει στο μέλλον την κατάσταση που περιγράψαμε η διεύρυνση; Ποιον ρόλο μπορεί να παίξει η εναρμόνιση των θεσμών στην προαγωγή του εμπορίου ώστε να συγχρονιστούν περισσότερο οι κύκλοι; Η οικονομία είναι

31. Στο ίδιο.

32. P. Lane, «The real effects of EMU», IHS Discussion Paper αρ. 115, 2006.

τελικά μόνον μια ατμομηχανή της πολιτικής ενοποίησης [«endogenous OCA»]; Είναι, στην ουσία, όπως υποστήριζαν για χρόνια οι Βρυξέλλες, η «ανοικτότητα» και το εμπόριο τα μόνα κριτήρια ενοποίησης/επιτυχίας; Οι κατάλληλοι πολιτικοί θεσμοί πρέπει να κατασκευασθούν από τις χώρες-μέλη ή, όπως συμβαίνει έως ένα σημείο σήμερα, πρέπει να αναλαμβάνει η Ε.Ε. το κόστος αυτό (π.χ. με το να επιβάλλει με κανόνες τη δημοσιονομική πειθαρχία) με αποτέλεσμα να επιρρίπτεται στις πλάτες της το πολιτικό κόστος; Η συζήτηση «rules versus discretion» μπορεί να μεταφερθεί από τη νομισματική πολιτική και στη δημοσιονομική πολιτική (καθώς σε αυτή μάλλον τη λογική των «κανόνων» εντάσσεται το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης που δεν έχει λειτουργήσει ικανοποιητικά μέχρι σήμερα); Στο σημείο αυτό εισέρχεται και ένα ζήτημα που αφορά τους θεσμούς;³³ οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι και η οιαδήποτε εθνική κυβέρνηση μπορεί να διαφωνούν με τον συγκεκριμένο θεσμό που επιμένουν και συνεχίζουν να προωθούν οι Βρυξέλλες...

Τα παραπάνω ερωτήματα συνιστούν τα πεδία στα οποία αναμένεται να επικεντρωθεί διεθνώς την αμέσως προσηχή περίοδο η σχετική έρευνα.

33. C. Wyplosz, «EMU: The dark sides of a major success», *ό.π.*

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

*Άρης Τραντίδης**

Μια πρώτη παρατήρηση αναφορικά με τις ευρωπαϊκές σπουδές στην Ελλάδα είναι ότι συχνά συγχέεται η εμπειρικοαναλυτική προσέγγιση με μια κανονιστική διάθεση. Δεν υπάρχει μια καθαρή διαχωριστική γραμμή analytical-normative, καθώς πολλά κείμενα είναι policy-oriented, χωρίς να δίνουν βάρος στην ουδέτερη ανάλυση του τι συμβαίνει. Ακόμη όμως και όταν επιχειρείται εμπειρική ανάλυση, η ex ante επιλογή μιας θεωρητικής σχολής, λειτουργεί σαν ένα καλειδοσκόπιο μέσα από το οποίο η εμπειρική παρατήρηση παραμορφώνεται. Θα συμφωνήσω με όσους προεβούσαν ότι, «ευτυχώς», δεν υπάρχει μια grand theory για την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Όσοι επιλέγουν να ταυτιστούν με μια θεωρία συχνά αναγκάζονται να πραγματοποιούν μια κατά τα άλλα διασκεδαστική άσκηση: να προσπαθούν να βάλουν τα στοιχεία της πραγματικότητας που παρατηρούν μέσα στα κουτάκια της θεωρίας που προεπέλεξαν.

Δεν είμαι εναντίον της θεωρίας, ως επιλογής εργαλείων. Ανήκω σε όσους αντιμετωπίζουν με σκεπτικισμό τις θεωρίες που περιγράφουν μηχανισμούς ανάπτυξης θεσμών, όπως η Ένωση, και διεκδικούν τη δυνατότητα πρόβλεψης για μεγάλα και εξελισσόμενα φαινόμενα. Προσοχή: είναι άλλο η θεωρητική μελέτη ex post μεταβλητών και η άρθρωση υποθέσεων εργασίας για ένα συγκεκριμένο αντικείμενο έρευνας με κάποια προβλεπτική φιλοδοξία, και άλλο η γενική θεωρία όπου παρουσιάζεται μια μηχανιστική και τελεολογική πορεία ενός συνόλου οικονομικών και πολιτικών θεσμών. Η πρώτη προσπάθεια μπορεί να δώσει μερικές απαντήσεις, για παράδειγμα στο ερώτημα που θέτω στη διδακτορική μου διατριβή σχετικά με τι ποια ήταν και μπορεί να είναι η σχέση των μεταρρυθμίσεων προς μια ανοικτή αγορά και του εκδημοκρατισμού, βάσει εμπειρικών παρατηρήσεων και ανάλυσης. Το όποιο συμπέ-

* Ο Άρης Τραντίδης είναι υποψήφιος διδάκτωρ στο London School of Economics, European Institute.

ρασμα δεν φιλοδοξεί να αποτελέσει τον μπούσουλα για νέες αναλύσεις του εκδημοκρατισμού, αλλά μια ελέγξιμη υπόθεση εργασίας-θεωρητική κατασκευή. Η κατασκευή όμως μιας θεωρίας για έναν πολιτικό οργανισμό, όπως η Κοινότητα/Ένωση αναφέρεται σε μια ανοιχτή [open-ended] και σύνθετη πολιτική και οικονομική διαδικασία, με μια πληθώρα παραγόντων και δρώντων με μεταβαλλόμενες προτιμήσεις σε ένα μεταβαλλόμενο θεσμικό, πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον. Ο νεολειτουργισμός ήταν μια πρωτότυπη και χρήσιμη περιγραφή της ενοποίησης για τα πρώτα χρόνια. Όταν όμως ακολουθεί η δημιουργία ενός στρατού ορθόδοξων οπαδών οι οποίοι, με λανθάνουσα κανονιστική διάθεση, επιχειρούν μια αντίστροφη διαχείριση των εμπειρικών δεδομένων με βάση το «πρώτα η θεωρία και μετά η επιλογή και τακτοποίηση των εμπειρικών στοιχείων», τότε πρόκειται για επιστημονική εκτροπή. Και δεν υπήρξε η μόνη.

Η θεωρία είναι χρήσιμη όταν με επιχειρήματα μας λέει πώς να κοιτάσουμε γύρω μας για εμπειρικά στοιχεία και μας δίνει ένα πλαίσιο στο οποίο θα τακτοποιήσουμε σε μια λογική σειρά τα ευρήματά μας. Έτσι η προσπάθεια του Moravcsik μας δίνει έναν αναλυτικό καμβά, μετά από δική του εμπειρική παρατήρηση, που είναι χρήσιμος για περαιτέρω αναλύσεις της παραγωγής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο καμβάς αυτός είναι μια ουδέτερη κατασκευή χωρίς τελεολογικές αναφορές. Μας επιστρέφει επομένως στην ανάγκη για εμπειρική παρατήρηση.

Τα ερωτήματα καθορίζουν τα εργαλεία. Γι' αυτό και η διεπιστημονικότητα δεν αποτελεί μια άσκηση εκλεκτικισμού που πρέπει να απορρίπτεται από την ορθόδοξη προσέγγιση μιας πειθαρχίας ώστε να περιχαρακωθεί το πεδίο της από εισβολές άλλων επιστημονικών μεθόδων. Η πραγματικότητα, και εν προκειμένω οι λειτουργίες της Ένωσης και των κρατών-μελών, δεν συλλαμβάνονται και δεν κατανοούνται παρά μόνο με συλλογική δουλειά στην οποία όλες οι κοινωνικές επιστήμες έχουν να προσφέρουν τα εργαλεία τους. Πολυσύνθετα φαινόμενα απαιτούν σύνθεση μεθόδων. Δεν είναι τυχαίο ότι η δημοφιλής προσέγγιση των τριών θεσμισμών [institutionalisms] είναι ουσιαστικά η μεταφορά των μεθόδων τριών επιστημονικών πειθαρχιών στο πεδίο των ευρωπαϊκών σπουδών: η οικονομική επιστήμη στο rational choice institutionalism, η ιστορική επιστήμη στο historical institutionalism και η κοινωνιολογία στο sociological institutionalism. Παρόμοιες επιρροές παρατηρούμε και στις διεθνείς σχέσεις (κοντρουκτιβισμός, για παράδειγμα) και στην πολιτική επιστήμη (με την εισβολή μαθηματικών μοντέλων στην ανάλυση).

Μέθοδος, μέθοδος, μέθοδος! Η παρέμβασή μου έχει ως στόχο να τονίσει

τη σημασία της μεθοδολογίας και να στρέψει την προσοχή μας, από την αναζήτηση μιας καθολικής μεγάλης θεωρίας με προβλεψιμότητα και τελεολογικά χαρακτηριστικά, στην επιλογή ερευνητικών εργαλείων, δηλαδή στο πώς ψάχνουμε και στο πώς τακτοποιούμε τα ερευνητικά μας ευρήματα.

Δύο ερωτήματα προκύπτουν: ποιες είναι οι μονάδες της ανάλυσης και ποια τα επίπεδα ανάλυσης; Εδώ έχουν ειπωθεί πολλά σε μεγάλες θεωρητικές αντιπαραθέσεις ανάμεσα σε όσους προτιμούν τον αναλυτικό ατομικισμό (methodological individualism), ή επικεντρώνονται σε ομάδες (group analysis) ή τάξεις. Δεν θα μπω στην ουσία της υπόθεσης· θα πω μόνο ότι δεν είναι ασυμβίβαστες οι προσεγγίσεις αυτές, όταν η επιλογή μιας ανάλυσης με βάση ομάδες συμφερόντων γίνεται αφού η ομαδοποίηση αυτή έχει αιτιολογηθεί με εμπειρικά δεδομένα που να επιβεβαιώνουν πράγματι ομαδοποιήσεις ατόμων και συλλογική δράση, όταν δηλαδή η ύπαρξη και η λειτουργία της ομάδας στηρίζονται και αυτές σε εμπειρική απόδειξη. Με αυτά τα θέματα προς επίλυση, ο ερευνητής θα κοιτάξει τις προτιμήσεις των μονάδων ανάλυσης και το ιδεολογικό και κανονιστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύσσονται, προσπαθώντας να διακρίνει αν υπάρχει μια αμφίδρομη σχέση ανάμεσα στις δομές και στη δράση των δρώντων. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η δημιουργία και η λειτουργία των θεσμών. Όλα ελέγχονται εμπειρικά. Μιλάμε επομένως για έναν θεωρητικό αγνωστικισμό; Θα απαντούσα λέγοντας ότι δόγματα δεν ταιριάζουν στην επιστήμη.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΡΑΤΩΝ-ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ Ε.Ε.
ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ:
ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

Ναπολέων Μαραβέγιας - Γιάννης Δούκας
Μαρτίνος Λύκος*

Στο άρθρο αυτό, αφού εξετάζεται ο βαθμός ενσωμάτωσης των νεοενταχθεισών χωρών στην ευρωπαϊκή οικονομία και παρουσιάζονται τα βασικά χαρακτηριστικά του αγροτικού τους τομέα σε συνδυασμό με τις εξελίξεις της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής, επιχειρούνται ορισμένες εκτιμήσεις για τις θέσεις των χωρών αυτών στη συζήτηση για την αλλαγή της τα επόμενα χρόνια. Η συμπεριφορά των συγκεκριμένων χωρών ως προς τη μελλοντική διαμόρφωση της ΚΑΠ αναμένεται να καθοριστεί με βάση τα χαρακτηριστικά των αγροτικών τους τομέων (ισοζύγιο εμπορίου αγροτικών προϊόντων, αγροτικό εισόδημα, συμμετοχή της γεωργίας στο ΑΕΠ, μέγεθος εκμεταλλεύσεων, ηλικία απασχολούμενων). Από την ανάλυση διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι η επίδραση στην εξέλιξη της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής δεν θα είναι καθοριστική δεδομένου ότι δεν προκύπτουν σαφείς ομαδοποιήσεις αγροτικών συμφερόντων ανάμεσα στις νεοενταχθείσες χώρες και συνεπώς οι πιέσεις που θα ασκηθούν δεν θα είναι ισχυρές.

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Κοινή Αγροτική Πολιτική [ΚΑΠ] συνιστά την παλαιότερη κοινή πολιτική και παραμένει ο ακρογωνιαίος λίθος της Ευρωπαϊκής Ένωσης [Ε.Ε.] απορροφώντας σήμερα το 40% του προϋπολογισμού της. Η ΚΑΠ εφαρμόζεται στη γεωργία κρατών-μελών με διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης και μεγάλη διαφοροποίηση ως προς το ύψος των αγροτικών τους εισοδημάτων. Καθώς παραμένει μία πολιτική με ιδιαίτερη σημασία για τη συνεργασία των κρατών-μελών στο πλαίσιο της Ένωσης, είναι ιδιαίτερα σημαντικό να διερευνηθούν

* Ο Ναπολέων Μαραβέγιας είναι Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών, ο Γιάννης Δούκας είναι υποψήφιος Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών και ο Μαρτίνος Λύκος είναι Εντεταλμένος Διδασκαλίας στο Πανεπιστήμιο Θράκης.

μελλοντικές εξελίξεις στην πολιτική αυτή με βάση τα δεδομένα των νέων χωρών που εντάχθηκαν στην Ε.Ε.

Τα νέα κράτη-μέλη χαρακτηρίζονται μεταξύ άλλων από την ιδιαίτερη βαρύτητα του αγροτικού τομέα στις εθνικές οικονομίες τους. Έτσι, η νέα διευρυνση αύξησε κατά περίπου 50% την αγροτική έκταση της Ε.Ε. και κατά 20% την αγροτική παραγωγή. Συνεπώς τα νέα κράτη-μέλη αναμένεται να ασκήσουν διαφόρων ειδών πιέσεις και επιρροές στη λήψη των αποφάσεων και στην τελική διαμόρφωση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής.

Είναι γνωστό ότι οι συνολικές δαπάνες της Ε.Ε. για την ΚΑΠ έχουν προσδιορισθεί ως το 2013. Όμως, αναμένονται σημαντικές επιμέρους αλλαγές από το 2008 και μετά. Προφανώς, οι εξελίξεις αυτές παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Ελλάδα η οποία έχει πολύ σημαντικό αγροτικό τομέα και μεγάλη εξάρτηση από την Κοινή Αγροτική Πολιτική τόσο στο επίπεδο των αγροτικών εισοδημάτων (40% του αγροτικού εισοδήματος προέρχεται από την ΚΑΠ) όσο και στο επίπεδο των δημοσιονομικών εισροών (οι εισροές από την ΚΑΠ φθάνουν στο 2,5-3% περίπου του ΑΕΠ ετησίως).

Στις μέχρι τώρα αναλύσεις, οι υπό ένταξη χώρες εκλαμβάνονταν ως παθητικοί δέκτες κοινοτικών αποφάσεων με πολύ μικρή επιρροή στη διαμόρφωσή τους. Συνεπώς το ενδιαφέρον εστιζόταν στο κατά πόσον και πότε οι χώρες αυτές θα μπορούσαν να εκπληρώσουν τις προϋποθέσεις ένταξης σε όλους τους τομείς και ιδιαίτερα στον αγροτικό. Είναι πολύ σημαντικό να διερευνήσουμε τη στάση τους και τις πιέσεις που θα ασκήσουν ως συμμετοχοί πλέον στη λήψη των αποφάσεων και συνεπώς στη διαμόρφωση των νέων πολιτικών.

Ακόμη και εάν υποθεθεί ότι οι νεοεισαχθείσες χώρες δεν μπορούν να επηρεάσουν άμεσα τις κοινοτικές πολιτικές για διαφόρους λόγους, το γεγονός ότι έχουν ενταχθεί και συνεπώς έχουν αλλάξει τα αντικειμενικά δεδομένα της Ε.Ε., επηρεάζει σημαντικά τη στάση των 15 παλαιότερων κρατών-μελών σχετικά με τη διαμόρφωση των κοινοτικών πολιτικών.

Στο κείμενο που ακολουθεί, θα διερευνήσουμε πρώτα τον βαθμό ολοκλήρωσης των νεοεισαχθεισών χωρών στην ευρωπαϊκή οικονομία και, στη συνέχεια, θα παρουσιάσουμε τα βασικά χαρακτηριστικά του αγροτικού τομέα των χωρών αυτών σε συνάρτηση με τις νέες εξελίξεις της ΚΑΠ και τις αναμενόμενες συνέπειές τους στο σύνολο του ευρωπαϊκού αγροτικού τομέα. Τέλος, με βάση τα παραπάνω, θα επιχειρήσουμε ορισμένες εκτιμήσεις για τις θέσεις των νεοεισαχθεισών χωρών στη συζήτηση για την αλλαγή της ΚΑΠ με βάση τα χαρακτηριστικά των αγροτικών τους τομέων.

2. Ο ΒΑΘΜΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΡΑΤΩΝ-ΜΕΛΩΝ

Το εμπόριο και οι ξένες άμεσες επενδύσεις [ΞΑΕ] είναι δύο βασικοί παράγοντες που καθορίζουν τον βαθμό ένταξης μιας χώρας στο διεθνές οικονομικό περιβάλλον. Επίσης αποτελούν κυρίαρχα στοιχεία κατά τη διαδικασία μετάβασης από κεντρικά σχεδιασμένες οικονομίες σε οικονομίες της αγοράς και, παράλληλα, προσδιορίζουν το πόσο «ανοικτή» είναι μια οικονομία ενώ, στην περίπτωση των νέων κρατών-μελών, η Ε.Ε. εμφανίζεται ως ο βασικός επενδυτής στην περιοχή και έτσι ερμηνεύεται ο υψηλός «βαθμός εξάρτησης» των νέων από τα παλιά κράτη-μέλη. Αναμφίβολα, το υψηλό επίπεδο επενδύσεων από την Ε.Ε. προς τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης [ΧΚΑΕ] έχει ασκήσει θετική επιρροή στη διαδικασία μετάβασης των χωρών αυτών. Ειδικότερα, χώρες οι οποίες προσελκύουν υψηλά ποσοστά ξένων άμεσων επενδύσεων έχουν επιτύχει υψηλότερους ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης και παράλληλα επιδεικνύουν μεγαλύτερη πρόοδο σε όρους οικονομικού μετασχηματισμού.¹

Άλλωστε, η απελευθέρωση των αγορών προκάλεσε σημαντικές αλλαγές στο εμπόριο των αγροτικών προϊόντων. Συγκεκριμένα υπήρξε επαναπροσανατολισμός του αγροτικού εξωτερικού εμπορίου των ΧΚΑΕ «από Ανατολή προς Δύση», δηλαδή από την πρώην Σοβιετική Ένωση προς τη Δυτική Ευρώπη.² Παρά τα όποια κοινά χαρακτηριστικά τους, οι χώρες της Κεντρικής και της Ανατολικής Ευρώπης δεν συμβάδιζαν πάντοτε ως προς τον βαθμό ανοίγματος όσον αφορά στο εμπόριο και τις ξένες άμεσες επενδύσεις με την Ε.Ε. Ο Πίνακας 1 παρουσιάζει το επίπεδο των συνολικών εξαγωγών και των εισαγωγών δεκατριών χωρών προς και από την Ευρωπαϊκή Ένωση κατά την περίοδο 1997-2001, οπότε και λήφθηκαν οι αποφάσεις για τη διεύρυνση της (Σύννοδος Κορυφής του Γκέτεμποργκ 2001).

Με βάση τους Πίνακες 1 και 2 φαίνεται ότι η οικονομική ολοκλήρωση των νέων χωρών στην Ε.Ε. υπήρξε άنيση, τουλάχιστον την κρίσιμη χρονική στιγμή του 2001 (οπότε λήφθηκε η απόφαση της διεύρυνσης). Μερικές χώρες είχαν προχωρήσει πιο γρήγορα στην αύξηση του εμπορίου και των ΞΑΕ

1. C. Papazoglou, «The determinants of EU direct investment in the transition economies of Central and Eastern Europe: An empirical investigation», *Options Méditerranéennes*, τόμ. 44, 2000, σ. 173-181.

2. J. Swinnen - M. Maertens, «Globalization, privatization, and vertical coordination in food value chains in developing and transition countries», *Agricultural Economics*, τόμ. 37, τχ. 1, 2007, σ. 89-102.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

Συνολικές εισαγωγές-εξαγωγές των νέων κρατών-μελών
 έως τη Σύνοδο Κορυφής του Γκέτεμποργκ (2001)

	Εξαγωγές προς την Ε.Ε. (σε εκατ. ευρώ)			Εισαγωγές από την Ε.Ε. (σε εκατ. ευρώ)			
	1997	2001	% μεταβ. 1997-2001	1997	2001	% μεταβ. 1997-2001	
Βουλγαρία	4.356	5.714	31,2	Βουλγαρία	4.349	8.128	86,9
Τσεχία	20.058	37.208	85,5	Τσεχία	23.971	40.529	69,1
Σλοβακία	8.495	14.063	65,5	Σλοβακία	10.341	16.481	59,4
Εσθονία	2.589	3.696	42,8	Εσθονία	3.913	4.798	22,6
Κύπρος	1.102	486	-55,9	Κύπρος	3.261	3.744	14,8
Λετονία	1.474	2.234	51,6	Λετονία	2.399	3.915	63,2
Λιθουανία	3.406	4.782	40,4	Λιθουανία	4.977	6.692	34,5
Ουγγαρία	16.842	33.983	101,8	Ουγγαρία	18.724	37.535	100,5
Μάλτα	1.450	2.034	40,3	Μάλτα	2.252	2.826	25,5
Πολωνία	22.708	40.195	77,0	Πολωνία	37.307	56.034	50,2
Ρουμανία	7.435	12.722	71,1	Ρουμανία	9.947	17.383	74,8
Σλοβενία	7.380	10.347	40,2	Σλοβενία	8.259	11.344	37,4
Τουρκία	23.143	34.857	50,6	Τουρκία	42.842	45.996	7,4

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Ροές ΞΑΕ προς ΧΚΑΕ (σε εκατ. δολ. ΗΠΑ) ως τη Σύνοδο Κορυφής του Γκέτεμποργκ

	1997	1998	1999	2000	2001	% μεταβολή 1997-2001
Βουλγαρία	445	479	756	1.084	774	73,9
Τσεχία	1.148	3.303	5.932	5.405	5.489	478,1
Σλοβακία	154	504	306	317	1.647	1.069,5
Εσθονία	235	513	284	425	603	256,6
Κύπρος	67	62	114	176	182	271,6
Λετονία	460	318	324	445	198	-57,0
Λιθουανία	313	826	456	410	498	59,1
Ουγγαρία	1.928	1.815	1.873	1.837	2.730	41,6
Μάλτα	71	238	770	707	339	477,5
Πολωνία	4.328	5.678	6.821	10.242	6.356	46,9
Ρουμανία	1.071	1.812	977	1.110	1.442	34,6
Σλοβενία	293	194	98	149	562	91,8
Τουρκία	710	838	735	1.063	3.647	513,7

Πηγή (πίν. 1-2): EUROSTAT, Statistical Yearbook on candidate countries: Data 1997-2001, 2003.

απ' ό,τι άλλες.³ Βέβαια, οι εξελίξεις έδειξαν ότι η ανισότητα αυτή έπαιξε σημαντικό ρόλο στον ρυθμό των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, ειδικότερα στον αγροτικό τομέα. Αναμφισβήτητα, το εξωτερικό εμπόριο και οι ξένες άμεσες επενδύσεις μπορούν να αποτελέσουν κινητήριους μοχλούς στην προοπάθεια των χωρών αυτών να μεταφέρουν εργατικό δυναμικό από τον αγροτικό τομέα για να επιτύχουν αποτελεσματικότερη χρήση των πόρων στον δευτερογενή και τριτογενή τομέα της οικονομίας. Αυτή η εξέλιξη θα διευκολύνει τις διαδικασίες προκειμένου να δημιουργήσουν έναν πιο σύγχρονο και ευέλικτο και άρα περισσότερο αποτελεσματικό αγροτικό τομέα

3. ΟΙ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΡΑΤΩΝ-ΜΕΛΩΝ

Κατά την περίοδο πριν από την ένταξή τους, οι χώρες της Κεντρικής και της Ανατολικής Ευρώπης προετοίμασαν τους αγροτικούς τομείς και τις πολιτικές τους με βάση την προοπτική εισόδου τους στην Ε.Ε. και άρα την ενσωμάτωσή τους στην Κοινή Αγροτική Πολιτική. Αυτό έγινε εισάγοντας σταδιακά πολιτικές αναφορικά με το σύστημα προστασίας του αγροτικού τομέα τους, όμοιες με αυτές της ΚΑΠ. Επίσης προώθησαν μεταρρυθμίσεις για μεγαλύτερο εμπορικό άνοιγμα προς την Ε.Ε. των 15.⁴

Κατά τη δεκαετία του 1990 η παραγωγή του αγροτικού τομέα στις ΧΚΑΕ χαρακτηρίστηκε από σημαντική μείωση. Μεταξύ των ετών 1990 και 1996 η συμμετοχή του αγροτικού τομέα στο ΑΕΠ των χωρών αυτών μειωνόταν με ένα μέσο ετήσιο ποσοστό της τάξης του 7,8%, ενώ η κατάσταση δεν διαφοροποιήθηκε σημαντικά κατά τα επόμενα χρόνια.⁵ Στην ίδια περίοδο, οι επιπτώσεις της οικονομικής μετάβασης επηρέασαν σε μεγάλο βαθμό τη δομή και του αγροτικού τομέα των συγκεκριμένων κρατών. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα σημαντικές μεταβολές στην παραγωγή των βασικών αγροτικών προϊόντων τους (σε γεωργία και κτηνοτροφία).

Αυτές οι μεταβολές, αν και δεν είχαν πάντοτε αρνητική επίδραση, δημιούργησαν ένα ανασφαλές περιβάλλον στον χώρο του πρωτογενούς τομέα

3. P. Liargovas - D. Chionis, «Economic integration between the European Union and the Central European initiative countries», *Post Communist Economies*, τόμ. 13, τχ. 1, 2001.

4. M. Shucksmith - K.J. Thomson - D. Roberts, *The CAP and the Regions. The Territorial Impact of the Common Agricultural Policy*, CABI Publishing 2005.

5. EUROSTAT, *GraphAgri Europe*, 1999.

που είχε ως αποτέλεσμα την έξοδο μεγάλου αριθμού αγροτών ενώ η είσοδος νέων αγροτών έγινε επιφυλακτικότερη (βλ. Πίνακα 3). Παράλληλα, οι πρόοδοι που επιτεύχθηκαν στην εισαγωγή νέας τεχνολογίας και τον εκσυγχρονισμό της παραγωγής ήταν ανεπαίσθητες και σε καμία περίπτωση δεν μετέβαλαν τη δομή των καλλιεργειών και δεν οδήγησαν σε ουσιαστικές διαρθρωτικές αλλαγές (βλ. Πίνακα 5).

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

*Διάρθρωση της απασχόλησης ανά Τομέα.
Ευρωπαϊκή Ένωση και επιλεγμένες χώρες, 2005*

	Γεωργία	Βιομηχανία	Υπηρεσίες
E.E.-27	6,2	27,7	66,1
Βουλγαρία	8,9	34,2	56,8
Κύπρος	4,7	24,1	71,2
Τσεχία	4,0	39,5	56,5
Εσθονία	5,3	34,0	60,7
Ουγγαρία	4,9	32,5	62,7
Λιθουανία	14,0	29,1	56,9
Λετονία	11,8	26,5	61,7
Μάλτα	2,0	30,0	68,0
Πολωνία	17,4	29,2	53,4
Ρουμανία	32,3	30,5	37,3
Σλοβενία	9,1	37,1	53,8
Σλοβακία	4,7	38,8	56,4

Πηγή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Τέταρτη Έκθεση για την Οικονομική και Κοινωνική Συνοχή, 2007.

Βέβαια, παρά τη μείωση της παραγωγής, το μερίδιο της περιφέρειας στο παγκόσμιο εμπόριο δεν συρρικνώθηκε σημαντικά, ενώ στην περίπτωση ορισμένων προϊόντων επιτεύχθηκε αδιαμφισβήτητη αύξηση. Η εξέλιξη αυτή ήταν αποτέλεσμα της μείωσης της εσωτερικής κατανάλωσης σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η συνολική μείωση της παραγωγής. Έτσι, το πλεόνασμα βρήκε διέξοδο στο εξωτερικό εμπόριο.

Σταδιακά, οι εμπορικές πολιτικές των ΧΚΑΕ εναρμονίζονται με αυτές του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου εμπορίου. Οι περισσότερες από αυτές τις χώρες είναι ήδη μέλη του ΠΟΕ ή έχουν καταθέσει αιτήσεις για να ενταχθούν στο μέλλον.

Τέλος, οι υποχρεώσεις που απέρρεαν από την υποψηφιότητά τους για επικείμενη ένταξη στην Ε.Ε. προσδιόρισαν σε μεγάλο βαθμό τις εμπορικές πολιτικές τους.

Σύμφωνα με μελέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης,⁶ σε πολλές από τις χώρες της περιοχής οι αναγκαίοι μετασχηματισμοί στον αγροτικό τομέα έχουν επιτύχει σε ικανοποιητικό βαθμό. Αυτό το γεγονός, σε συνδυασμό με την αναμενόμενη επιτάχυνση της γενικότερης οικονομικής ανάπτυξης, δημιουργεί τις συνθήκες εκείνες που μπορούν να οδηγήσουν σε σταθεροποίηση της παραγωγής τροφίμων και σε αποτελεσματικότερη σύνδεση της παραγωγής με τις αγορές. Αυτή η προοπτική ενδέχεται να ενισχύσει τη θέση των χωρών αυτών στο νέο διεθνές περιβάλλον.

4. ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΔΙΕΥΡΥΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ

Στις 26 Ιουνίου 2003 οι υπουργοί Γεωργίας της Ε.Ε. ενέκριναν μια εκ θεμελίων μεταρρύθμιση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής. Η μεταρρύθμιση αλλάζει εντελώς τον τρόπο με τον οποίο η Ε.Ε. στηρίζει το αγροτικό τομέα της. Η νέα ΚΑΠ θα στρέφεται περισσότερο προς τις ανάγκες των καταναλωτών και την «ελάφρυνση» των φορολογούμενων, ενώ παράλληλα δίνει στους αγρότες της Ένωσης την ελευθερία να παράγουν τα προϊόντα που ζητάει η αγορά μέσω της αποσύνδεσης των επιδοτήσεων από την παραγωγή.

Για να αποφευχθεί η εγκατάλειψη της παραγωγής και σταδιακά της υπαίθρου τα κράτη-μέλη μπορούν να επιλέξουν να διατηρήσουν περιορισμένη σύνδεση μεταξύ επιδοτήσεων και παραγωγής υπό σαφώς καθορισμένες προϋποθέσεις και εντός συγκεκριμένων ορίων. Οι νέες αυτές «ενιαίες ενισχύσεις εκμετάλλευσης» θα συνδέονται με την τήρηση κανόνων χρήσης των εισροών με στόχο την προστασία του περιβάλλοντος, την ασφάλεια των τροφίμων και τις συνθήκες διαβίωσης των ζώων.

Η κατάργηση της σύνδεσης μεταξύ επιδοτήσεων και παραγωγής πιστεύεται ότι θα καταστήσει τους αγρότες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ανταγωνιστικότερους και περισσότερο προσανατολισμένους προς τις ανάγκες της αγοράς. Επίσης θα διατεθούν περισσότερα χρήματα για προγράμματα σχετικά με το

6. European Commission, Directorate General for Agriculture, *Reform of the Common Agricultural Policy. A Long-Term Perspective for Sustainable Agriculture. Impact Analysis*, Μάρτιος 2003.

περιβάλλον και τις συνθήκες διαβίωσης των ζώων, μέσω της μείωσης των άμεσων ενισχύσεων για τις μεγαλύτερες εκμεταλλεύσεις.

Τα βασικά στοιχεία της νέας, αναμορφωμένης ΚΑΠ έχουν εν συντομία ως εξής:

- ενιαία ενίσχυση εκμετάλλευσης για τους αγρότες της Ε.Ε., ανεξάρτητη από την παραγωγή⁷ επιτρέπεται ωστόσο να διατηρηθούν περιορισμένου βαθμού συνδέσεις ενίσχυσης με την παραγωγή για να αποτραπεί η τάση εγκατάλειψής της⁸
- η ενίσχυση αυτή θα εξαρτάται από την τήρηση προτύπων παραγωγής που σέβονται το περιβάλλον, την ασφάλεια των τροφίμων, την υγεία των ζώων και των φυτών, την εξασφάλιση καλών συνθηκών διαβίωσης των ζώων καθώς και την απαίτηση διατήρησης των γεωργικών εκτάσεων σε καλή κατάσταση («πολλαπλή συμμόρφωση»)
- ισχυρότερη πολιτική αγροτικής ανάπτυξης με περισσότερους πόρους από την Ε.Ε., νέα μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος και την εξασφάλιση των προϊόντων⁹
- μείωση των άμεσων ενισχύσεων («διαφοροποίηση») για τις μεγαλύτερες εκμεταλλεύσεις ώστε να χρηματοδοτηθεί η νέα πολιτική αγροτικής ανάπτυξης¹⁰ και
- μηχανισμός δημοσιονομικής πειθαρχίας, ώστε να διασφαλιστεί η μη υπέρβαση του γεωργικού προϋπολογισμού που έχει καθοριστεί έως το 2013.

Όσο αφορά στο σκέλος της ΚΑΠ για την αγροτική ανάπτυξη, στις 20 Φεβρουαρίου 2006 το Συμβούλιο Γεωργίας εξέδωσε στρατηγικές κατευθυντήριες γραμμές.⁷ Αυτές συνθέτουν μια στρατηγική προσέγγιση και μια σειρά από επιλογές τις οποίες τα κράτη μέλη θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν στα εθνικά Αγροτικά Προγράμματα Ανάπτυξης. Με τη μεταρρύθμιση της ΚΑΠ, η αγροτική ανάπτυξη παίζει έναν ολοένα και σημαντικότερο ρόλο στην προσπάθεια των αγροτικών περιοχών να ανταποκριθούν στις προκλήσεις του 21ου αιώνα. Οι αγροτικές περιοχές αποτελούν τον 90% των εδαφών της διευρυμένης Ένωσης και η νέα ρύθμιση αυξάνει τις πιθανότητες να χρησιμοποιηθούν επιδοτήσεις για να προωθηθεί η αγροτική ανάπτυξη και να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας σε αγροτικές περιοχές –σύμφωνα με τη Στρατηγική της Λισαβόνας–⁸ και παράλληλα να βελτιωθεί η αειφορία, σύμ-

7. Ευρωπαϊκή Ένωση: Απόφαση του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 2006, σχετικά με κοινοτικές στρατηγικές κατευθυντήριες γραμμές για την αγροτική ανάπτυξη (περίοδος προγραμματισμού 2007-2013), 2006/144/ΕΚ.

8. Ευρωπαϊκή Ένωση: Συνθήκη της Λισαβόνας για την τροποποίηση της Συνθήκης για

φωνα με τους στόχους του Γκέτεμποργκ (Σύνοδος Κορυφής, Ιούνιος 2001).

Η πολιτική αυτή Αγροτικής Ανάπτυξης 2007-2013 εστιάζεται σε τρεις βασικούς άξονες: α) βελτίωση της ανταγωνιστικότητας για τη γεωργία και τη δασοκομία, το περιβάλλον και την ύπαιθρο· β) βελτίωση της ποιότητας ζωής· και γ) διαφοροποίηση της αγροτικής οικονομίας. Υπάρχει και ένας τέταρτος, ανεξάρτητος άξονας ο οποίος βασίζεται στο πρόγραμμα Leader και ενσωματώνει τις εμπειρίες όπως έχουν προκύψει από την εφαρμογή του και τις εθνικές πρακτικές.

Η νέα προγραμματική περίοδος παρέχει μια ευκαιρία να δοθεί υποστήριξη στην ανάπτυξη, τις θέσεις εργασίας και την αειφορία. Για κάθε ομάδα προτεραιοτήτων προτείνονται κινήσεις-κλειδιά. Τα κράτη-μέλη θα προετοιμάσουν τις εθνικές στρατηγικές αγροτικής ανάπτυξης με βάση έξι στρατηγικές κατευθυντήριες γραμμές της κοινότητας:⁹

- Βελτίωση της ανταγωνιστικότητας του γεωργικού και του δασοκομικού τομέα.
- Βελτίωση του περιβάλλοντος και του τοπίου.
- Βελτίωση της ποιότητας ζωής στις αγροτικές περιοχές και ενθάρρυνση της διαφοροποίησης της αγροτικής οικονομίας.
- Δημιουργία τοπικών ικανοτήτων για την απασχόληση και τη διαφοροποίηση.
- Εξασφάλιση συνεπούς προγραμματισμού.
- Συμπληρωματικότητα των κοινοτικών μέσων.

Η αποσύνδεση της επιδότησης από την αγροτική παραγωγή στη διευρυμένη Ε.Ε. αναμένεται να δημιουργήσει στα νέα κράτη-μέλη παρόμοιες τάσεις με αυτές που θα δημιουργήσει στους 15 της Ένωσης καθώς οι αποφάσεις των παραγωγών θα καθοδηγούνται κυρίως από τις ανάγκες της αγοράς παρά από την προσπάθεια μεγιστοποίησης των ενισχύσεων.

Σύμφωνα με τη μελέτη της Επιτροπής για τις προοπτικές των αγροτικών αγορών και του εισοδήματος στην Ευρωπαϊκή Ένωση,¹⁰ το πραγματικό αγροτικό εισόδημα προβλέπεται να αυξηθεί για την Ευρωπαϊκή Ένωση των 27 σε ποσοστό 21% κατά την περίοδο 2006-2014. Βεβαία αυτή η συνολική αύξηση περιέχει σημαντικές διαφορές μεταξύ των 15 παλαιών μελών (Ε.Ε.-15),

την Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, EEC 306 της 17ης Δεκεμβρίου 2007.

9. Ευρωπαϊκή Ένωση: Απόφαση του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 2006, δ.π.

10. European Commission: *Economic Analysis and Market Forecasts Prospects for Agricultural Markets and Income 2007-2014*, Ιούλιος 2007.

των δέκα χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης (Ε.Ε.-10, ΧΚΑΕ) και των δύο που εντάχθηκαν τελευταίες (Βουλγαρία και Ρουμανία) (πίνακας 4). Στην Ε.Ε.-15 το αγροτικό εισόδημα θα αυξηθεί με χαμηλότερους ρυθμούς, κατά 9,9%, βασιζόμενο κυρίως στην αύξηση της αξίας της παραγωγής των αροτρέων καλλιεργειών, των πουλερικών του γάλακτος και της συνεχιζόμενης αύξησης του όγκου της παραγωγής στα φρούτα και τα λαχανικά. Στην Ε.Ε.-10 (ΧΚΑΕ) εκτιμάται σημαντική αύξηση του αγροτικού εισοδήματος κατά 24,9% λόγω της αύξησης της αξίας της παραγωγής στην κτηνοτροφία αλλά και της παράλληλης αύξησης του όγκου της παραγωγής στα φρούτα και τα λαχανικά. Τέλος, στις Βουλγαρία και Ρουμανία το αγροτικό εισόδημα αναμένεται να ενισχυθεί με σταθερό ρυθμό κατά τα επόμενα χρόνια και να σημειώσει την μεγαλύτερη αύξηση, σε ποσοστό 71,8%, έως το 2014.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4

*Πραγματικό αγροτικό εισόδημα ανά μονάδα εργασίας.
Ε.Ε. των 27, των 15, των 10 και των 2 (2006=100)*

	2005	2006	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014
Ε.Ε.-27	95	100,0	104,6	107,2	108,6	111,1	114,1	117,3	121,0
Ε.Ε.-15	97	100,0	100,5	101,7	101,8	103,3	105,3	107,3	109,9
Ε.Ε.-10*	93	100,0	114,5	118,8	122,6	122,8	121,9	122,7	124,9
Ε.Ε.-2**	86	100,0	124,6	131,8	135,8	143,2	154,1	164,6	171,8

* Ε.Ε.-10: Τα κράτη-μέλη που εντάχθηκαν την 1η Μαΐου 2004.

** Ε.Ε.-2: Βουλγαρία και Ρουμανία.

Πηγή: European Commission. Economic Analysis and Market Forecasts, Prospects for Agricultural Markets and Income 2007-2014, Ιούλιος 2007.

5. ΔΙΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΣΤΑ ΝΕΑ ΚΡΑΤΗ-ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠ

Μετά τη μεταρρύθμιση του 1992 και τις νέες ρυθμίσεις που περιλαμβάνονται στην Agenda 2000,¹¹ οι αποφάσεις για τις αγροτικές επιδοτήσεις λαμβάνονται

11. European Commission, *Agenda 2000. For a Stronger and Wider Union*, European Communities, Λουξεμβούργο 1997.

πλέον όχι σε ετήσια αλλά σε πολυετή βάση. Κατά τη διάρκεια αυτών των πολυετών περιόδων συμβαίνουν μεταβολές στο διεθνές περιβάλλον, εξελίξεις στην αγορά των αγροτικών προϊόντων και το εξωτερικό εμπόριο κ.λπ. Αυτές επηρεάζουν τις αποφάσεις της Επιτροπής και των κρατών-μελών όσο αφορά στις επιλογές τους για την αγροτική πολιτική. Επιπλέον, διαφορετικές ομάδες πίεσης, σε διάφορες φάσεις, κυριαρχούν στο εσωτερικό της Ε.Ε. ενώ αλλάζει και η σύνθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Αυτές οι διαφοροποιήσεις συχνά συμβάλουν σε αλλαγές πολιτικής και προωθούν ευρύτερες μεταρρυθμίσεις στην ΚΑΠ.¹²

Με βάση την εύλογη υπόθεση ότι τα αντικειμενικά δεδομένα του αγροτικού τομέα κάθε χώρας-μέλους και η θέση του στην εθνική οικονομία προσδιορίζουν τη μακροχρόνια στάση των χωρών αυτών έναντι της ΚΑΠ (πέρα από τις ενδεχόμενες συγκυριακές διαφοροποιήσεις) προκειμένου να εκτιμηθούν οι πιθανές πιέσεις των νέων κρατών-μελών στους προσανατολισμούς της ΚΑΠ, είναι χρήσιμο να καταγραφεί η διάρθρωση της αγροτικής παραγωγής των κρατών αυτών σε σχέση με τη διάρθρωση στις παλιές χώρες-μέλη. Όπως βλέπουμε στον Πίνακα 5, η διάρθρωση της αγροτικής παραγωγής των νέων κρατών-μελών παρουσιάζει σημαντικές ομοιότητες και χαρακτηρίζεται από τον προσανατολισμό στα δημητριακά και τα κτηνοτροφικά προϊόντα. Εξάιρεση αποτελούν η Μάλτα και η Κύπρος οι οποίες ομαδοποιούνται με τις μεσογειακές χώρες.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, πρόσφατες μελέτες έχουν δείξει ότι η διαδικασία ολοκλήρωσης των ΧΚΑΕ με την Ε.Ε. έχει επηρεάσει την εξαγωγική συμπεριφορά τους σε σημαντικό βαθμό. Οι ίδιες μελέτες καταλήγουν στο ότι αυτό το φαινόμενο δεν παρουσιάζει ομοιογένεια μεταξύ των συγκεκριμένων χωρών. Για παράδειγμα, στις χώρες της Βαλτικής και τη Σλοβακία παρατηρήθηκαν μεγαλύτερες αλλαγές ενώ στη Σλοβενία μικρότερες.¹³ Πιο συγκεκριμένα, όσον αφορά στο εξωτερικό εμπόριο των αγροτικών προϊόντων, παρατηρείται για την Ουγγαρία, την Πολωνία και τη Λιθουανία ένα καθαρό θετικό ισοζύγιο εξίσου στο εμπόριο εντός και εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το ίδιο συμβαίνει επίσης και σε παλαιότερα κράτη-μέλη με σημαντική αγροτική παραγωγή, όπως είναι η Δανία, η Γαλλία, η Ολλανδία και η Ιρλανδία. Η Δημο-

12. J. Pokrivcak - C. Crombez - J. Swinnen, «The status quo bias and reform of the Common Agricultural Policy: impact of voting rules, the European Commission and external changes», *European Review of Agricultural Economics*, τόμ. 33, τχ. 4, 2006, σ. 562-590.

13. N. Crespo - M.P. Fontoura, «Integration of CEECs into EU market: Structural change and convergence», *Journal of Common Market Studies*, τόμ. 45, τχ. 3, 2007, σ. 611-632.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5

Διάρθρωση της αγροτικής παραγωγής των κρατών-μελών της Ε.Ε.-25
 Συμμετοχή βασικών αγροτικών προϊόντων στη συνολική γεωργική παραγωγή (%)
 Νέα κράτη-μέλη, 2003

	Δημητριακά	Λαχανικά, φρούτα	Κρασί	Άλλα φυτικά προϊόντα	Βοειδύ	Χοίροι	Πουλερικά, αυγά	Γάλα	Άλλα ζωικά προϊόντα	Παραγωγή γεωργικών υπηρεσιών (2002)
Τσεχία	20,54	5,70	0,92	20,76	5,41	14,52	9,35	21,11	0,21	1,46
Σλοβακία	17,46	9,16		15,58	7,49	14,52	10,34	16,19	4,10	4,27
Λιθουανία	20,69	13,24		24,39	3,73	10,25	6,81	17,90	2,21	0,79
Λετονία	19,87	9,68		19,95	5,78	11,64	8,68	20,45	2,84	1,11
Εσθονία	12,11	8,11		23,30	5,52	14,52	5,50	26,74	1,92	2,30
Ουγγαρία	20,00	16,61		11,62	1,71	16,16	14,74	10,26	3,15	5,77
Πολωνία	18,28	15,80		15,53	3,39	17,80	10,60	14,80	0,86	2,96
Σλοβενία	6,15	13,74	5,17	23,01	11,99	8,93	9,03	18,14	2,58	1,24
Κύπρος	5,26	33,86	0,04	14,26	3,31	9,04	9,53	11,15	12,63	0,92
Μάλτα		25,17		10,99	2,89	15,79	16,18	14,11	14,87	

Βέλγιο	5,24	23,22	19,02	15,21	15,97	6,43	10,68	0,55	0,66
Δανία	18,13	7,03	14,52	4,67	25,15	3,24	18,53	4,24	4,51
Γερμανία	17,34	11,66	17,91	7,67	12,10	4,66	20,58	1,93	3,46
Γαλλία	15,43	13,74	17,79	12,98	4,30	6,14	12,13	2,58	4,64
Ιρλανδία	4,95	3,68	11,95	29,76	5,93	3,08	26,42	8,84	5,39
Ιταλία	10,83	26,09	16,58	8,07	6,50	6,36	10,06	2,89	2,80
Ισπανία	11,27	28,02	13,75	6,54	10,43	6,83	5,75	6,07	1,16
Πορτογαλία	6,21	37,53	9,24	5,94	7,06	8,06	12,41	5,31	0,11
Φινλανδία	16,44	8,07	18,28	9,90	7,64	3,99	26,35	6,34	2,99
Σουηδία	17,48	7,68	20,34	10,69	8,83	4,73	23,86	3,83	2,57
Μεγάλη Βρετανία	14,89	13,20	11,41	16,77	4,30	10,42	16,30	8,57	4,13
Ολλανδία	1,21	37,05	11,90	6,66	12,66	5,35	16,59	1,02	7,56
Αυστρία	13,80	12,91	13,91	14,38	11,02	4,84	15,68	1,74	2,76
Λουξεμβούργο	9,89	3,30	11,40	20,87	5,70	0,90	33,30	0,72	3,11
Ελλάδα	11,00	29,65	33,62	2,43	1,77	2,64	8,75	9,71	
<i>E.E.-25</i>	<i>13,09</i>	<i>19,27</i>	<i>16,32</i>	<i>9,45</i>	<i>9,05</i>	<i>6,65</i>	<i>13,69</i>	<i>3,78</i>	
<i>E.E.-15</i>	<i>12,63</i>	<i>19,70</i>	<i>16,34</i>	<i>9,96</i>	<i>8,43</i>	<i>6,03</i>	<i>13,57</i>	<i>3,94</i>	

Πηγή: Ε.Ε., 2005.

ΠΙΝΑΚΑΣ 6

Εμπόριο Αγροτικών Προϊόντων. 2003-2006 (σε εκατ. ευρώ)

	Εισαγωγές				Εξαγωγές			
	2003	2004	2005	2006	2003	2004	2005	2006
Εντός Ε.Ε.								
Ε.Ε.-25		183.877	198.387	211.068		187.461	201.527	213.570
Βέλγιο	14.047	14.634	15.312	15.713	18.124	19.212	20.026	20.724
Τσεχία		1.975	3.228	3.800		1.245	2.254	2.449
Δανία	4.194	4.588	4.899	5.507	6.028	6.360	6.709	7.556
Γερμανία	32.646	35.304	37.773	40.030	24.590	28.122	31.223	32.389
Εσθονία		373	619	670		168	280	310
Ελλάδα	3.406	3.636	3.679	4.139	1.405	1.372	1.808	2.016
Ισπανία	10.554	11.529	12.666	12.783	15.969	16.726	17.208	17.956
Γαλλία	22.507	23.422	23.886	24.962	28.151	29.016	29.132	30.533
Ιρλανδία	3.593	3.664	4.120	4.540	7.205	7.560	7.961	8.623
Ιταλία	18.177	19.946	20.668	21.390	12.323	13.781	14.517	15.045
Κύπρος		290	437	498		71	115	121
Λετονία		394	688	858		123	304	369
Λιθουανία		475	811	1.106		440	803	904
Λουξεμβούργο	1.318	1.372	1.384	1.398	655	616	701	710
Ουγγαρία		1.256	2.193	2.453		1.589	2.336	2.576
Μάλτα		206	294	297		6	10	12
Ολλανδία	15.601	16.883	16.739	17.877	36.755	39.447	41.005	43.241
Αυστρία	4.581	5.510	5.776	6.124	3.800	4.494	4.862	5.285
Πολωνία		2.591	4.297	4.946		2.741	4.973	6.112
Πορτογαλία	3.498	3.534	3.631	3.999	1.375	1.420	1.636	1.755
Σλοβενία		497	837	942		106	286	477
Σλοβακία		861	1.683	1.858		589	1.110	1.260
Φινλανδία	1.977	2.183	2.300	2.502	513	620	641	742
Σουηδία	4.374	4.681	4.864	5.325	1.365	1.620	1.694	1.892
Ην. Βασιλείο	22.180	24.075	25.604	27.351	9.751	10.015	9.933	10.514
Ε.Ε.-15	162.656	174.959	183.302	193.639	168.009	180.382	189.055	198.981
Εκτός Ε.Ε.								
Ε.Ε.-25		60.350	64.018	67.738		58.059	63.986	72.265
Βέλγιο	4.421	4.536	4.596	4.983	2.911	2.790	3.107	3.441
Τσεχία		194	367	302		181	404	368
Δανία	1.242	1.269	1.232	1.316	3.776	3.664	3.672	3.801
Γερμανία	11.526	9.472	10.125	11.228	8.149	6.499	7.205	8.514
Εσθονία		38	67	70		34	67	128
Ελλάδα	1.001	1.110	1.081	1.099	1.324	1.106	1.113	1.263

	Εισαγωγές				Εξαγωγές			
	2003	2004	2005	2006	2003	2004	2005	2006
Ισπανία	4.821	5.355	5.573	5.558	4.089	3.662	3.782	4.254
Γαλλία	5.984	5.563	5.785	5.762	11.302	10.391	11.887	14.400
Ιρλανδία	594	602	671	734	3.111	3.643	4.093	4.415
Ιταλία	6.794	6.862	6.816	7.240	6.569	6.052	6.381	7.072
Κύπρος		61	114	122		39	54	47
Λετονία		55	95	122		52	100	153
Λιθουανία		108	177	242		137	301	539
Λουξεμβούργο	41	51	68	60	15	15	9	9
Ουγγαρία		207	335	341		678	1.067	1.146
Μάλτα		25	44	48		39	49	48
Ολλανδία	11.014	10.715	11.495	12.030	9.363	8.633	8.796	9.870
Αυστρία	1.286	801	912	1.140	1.436	1.243	1.531	1.877
Πολωνία		622	1.140	1.362		1.026	1.850	1.972
Πορτογαλία	1.160	1.204	1.149	1.046	506	527	568	738
Σλοβενία		141	252	385		155	227	233
Σλοβακία		68	125	131		61	120	151
Φινλανδία	398	327	391	420	705	582	600	751
Σουηδία	987	929	1.048	1.197	1.270	1.214	1.280	1.292
Ηνωμένο Βασίλειο	9.852	10.038	10.359	10.811	6.173	5.636	5.723	5.792
E.E.-15	61.122	58.833	61.302	64.623	60.699	55.656	59.747	67.491

Πηγή: *Agriculture in the European Union, Statistical and economic information*, Βρυξέλλες 2007.

κρατία της Τσεχίας, η Εσθονία και η Λετονία παρουσιάζουν ισοσκελισμένο εμπορικό ισοζύγιο για τα αγροτικά τους προϊόντα στις αγορές εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ στο εσωτερικό της το ισοζύγιο αυτό είναι αρνητικό, κάτι το οποίο συμβαίνει και με την Ελλάδα (Πίνακας 6).

Αναμένεται λοιπόν, η πρώτη ομάδα των προαναφερθεισών χωρών (Ουγγαρία, την Πολωνία και τη Λιθουανία) να μην έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον όσον αφορά το καθεστώς της εξωτερικής προστασίας των αγροτικών προϊόντων, αφού ήδη τα προϊόντα τους κρίνονται ανταγωνιστικά στο εσωτερικό της Κοινότητας, αλλά και στις παγκόσμιες αγορές. Η διάρθρωση της αγροτικής τους παραγωγής στο μεγαλύτερο ποσοστό της περιλαμβάνει προϊόντα όπως τα δημητριακά, τα γαλακτοκομικά και τα κτηνοτροφικά, τα οποία παρουσιάζονται ανταγωνιστικά στις διεθνείς αγορές (Πίνακας 5).

Όπως παρατηρούμε στον Πίνακα 6, οι χώρες της δεύτερης ομάδας (Τσεχία, Εσθονία, Λετονία) αναμένεται να ασκήσουν πιέσεις, έτσι ώστε να διατη-

ρπθεί όσο το δυνατόν σε μεγαλύτερο βαθμό το υπάρχον καθεστώς και να αντισταθμίσουν το έλλειμμα στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με μεγαλύτερη εξαγωγική δραστηριότητα στις διεθνείς αγορές, όπου ήδη έχουν επιτύχει θετικές επιδόσεις. Για τα υπόλοιπα νέα κράτη-μέλη στα οποία παρατηρείται αρνητικό εμπορικό ισοζύγιο για τα αγροτικά τους προϊόντα και εντός και εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης αναμένεται να συνταχθούν με τις χώρες εκείνες μεταξύ των 15 (Ελλάδα και άλλες) που θα υποστηρίξουν τη διατήρηση της ΚΑΠ στη σημερινή κατάσταση.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό το οποίο παρουσιάζει σημαντική διαφοροποίηση μεταξύ των νέων χωρών είναι η διάρθρωση του αγροτικού τους τομέα, δηλαδή του αριθμού και τους μεγέθους των αγροτικών εκμεταλλεύσεων (Πίνακας 7).

Υπάρχουν χώρες με πολλές μικρές αγροτικές εκμεταλλεύσεις και άρα με μικρούς και αδύνατους διαπραγματευτικά παραγωγούς και χαμηλά εισοδήματα ανά εκμετάλλευση, όπως η Πολωνία, η Ουγγαρία, η Βουλγαρία και η Ρουμανία. Οι χώρες αυτές αναμένεται ότι θα στηρίξουν το σημερινό σύστημα ενισχύσεων του αγροτικού εισοδήματός τους.

Η πλειονότητα όμως των νέων χωρών χαρακτηρίζεται από αγροτικό τομέα όπου κυριαρχούν οι μεγάλες και ενιαίες εκμεταλλεύσεις και συνεπώς οι αγρότες έχουν υψηλότερα αγροτικά εισοδήματα και περισσότερη πολιτική επιρροή και διαπραγματευτική ικανότητα, όπως η Δημοκρατία της Τσεχίας, οι Βαλτικές χώρες και η Σλοβακία. Συνεπώς, η τάση της ΚΑΠ για ενίσχυση της Αγροτικής Ανάπτυξης εις βάρος της άμεσης επιδότησης των αγροτικών εισοδημάτων αναμένεται να υποστηριχθεί από τις χώρες που χαρακτηρίζονται από μεγάλες και ενιαίες εκμεταλλεύσεις (Πίνακας 7). Αυτό συμβαίνει γιατί τα έργα υποδομής τα οποία θα χρηματοδοτηθούν από το Ταμείο Προσανατολισμού θα μπορέσουν ενδεχομένως να εμφανίσουν ταχύτερα θετικά αποτελέσματα επειδή η διάρθρωση της γεωργίας τους ευνοεί τα οφέλη που απορρέουν από οικονομίες κλίμακας. Επίσης, οι αγρότες αυτοί λόγω της καλύτερης διαπραγματευτικής τους ικανότητας μπορούν να επιτύχουν καλύτερες τιμές για τις αγροτικές εισροές που χρησιμοποιούν, καθώς και στις τιμές αγροτικής παραγωγής τους που πωλείται στις βιομηχανίες τροφίμων. Ακόμη, το κόστος εισαγωγής νέων τεχνολογιών θα μπορέσει να αντισταθμιστεί από τη μείωση του κόστους παραγωγής που επιφέρει η εισαγωγή τους από την αύξηση του όγκου παραγωγής (οικονομίες κλίμακας).

Αντίθετα, αυτό δεν μπορεί να συμβεί στους μικρούς παραγωγούς της Πολωνίας, της Ουγγαρίας, της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας καθώς δεν μπο-

ρούν εύκολα να πραγματοποιήσουν επενδύσεις για την εισαγωγή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή, αφού ο μικρός όγκος της παραγωγής τους δεν επιτρέπει συμφέροντα επιμερισμό του κόστους της επένδυσης ανά μονάδα προϊόντος. Συνεπώς για τους παραγωγούς των χωρών αυτών τα οφέλη από τη στροφή της ΚΑΠ προς την Αγροτική Ανάπτυξη θα είναι μακροχρόνια και με υψηλότερο βαθμό αβεβαιότητας.

Βέβαια η παραπάνω κατηγοριοποίηση των νέων κρατών-μελών δεν απαιτείται για όλα τα διαρθρωτικά χαρακτηριστικά τους. Σε μερικές χώρες συνυπάρχουν μικρές και κατακερματισμένες εκμεταλλεύσεις και υψηλός μέσος όρος ηλικίας αγροτών (Πολωνία, Βουλγαρία, Ρουμανία). Ο υψηλός μέσος όρος ηλικίας αγροτών είναι γνωστό ότι γενικά δεν επιτρέπει την εύκολη διάχυση νέων τεχνολογιών και καινοτομίας, καθώς ο μεγάλης ηλικίας αγρότης είναι επιφυλακτικός σε διαδικασίες των οποίων τα αποτελέσματα αργούν να φανούν και συνήθως εμπεριέχουν υψηλό βαθμό αβεβαιότητας. Συνεπώς, οι προαναφερθείσες χώρες αναμένεται ότι δεν θα ευνοήσουν την κατεύθυνση της ΚΑΠ για ενίσχυση του δεύτερου πυλώνα, δηλαδή της Αγροτικής Ανάπτυξης. Αντίθετα, στην Ουγγαρία οι δυσκολίες από το μικρό μέγεθος των εκμεταλλεύσεων ενδέχεται να αντισταθμιστούν από την ηλικιακή διάρθρωση των απασχολούμενων στην γεωργία. Είναι επόμενο δηλαδή ότι όσες χώρες έχουν χαμηλό μέσο όρο ηλικίας αγροτών θα εναντιωθούν λιγότερο στις περικοπές των άμεσων επιδοτήσεων και την αντίστοιχη αύξηση των δαπανών για την Αγροτική Ανάπτυξη (Πίνακας 8).

Παρατηρούμε ωστόσο ότι μεταξύ των νέων χωρών-μελών της Ένωσης δεν υπάρχουν ικανά κοινά χαρακτηριστικά προκειμένου να ομαδοποιηθούν σε σχέση με τις μελλοντικές επιδιώξεις τους, αλλά και τις ενδεχόμενες πιέσεις που μπορεί να ασκήσουν στη διαμόρφωση της ΚΑΠ. Μόνο η Πολωνία, ως μεγαλύτερη χώρα από όλες τις νεοεισαχθείσες, μπορεί να ασκήσει μεγαλύτερη επιρροή για τη διατήρηση της σημερινής κατάστασης της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής.

6. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Από το 2003 και έπειτα η Κοινή Αγροτική Πολιτική βρίσκεται σε μεταβατική περίοδο. Μετά τη Σύνοδο Κορυφής των Βρυξελλών, τον Δεκέμβριο του 2005, φαίνεται ότι η ΚΑΠ θα παραμείνει έως και το 2013 όπως περιγράφηκε παραπάνω. Στο ενδιάμεσο χρονικό διάστημα είναι αναμενόμενο ότι όλα τα

ΠΙΝΑΚΑΣ 7

Αριθμός και μέγεθος αγροτικών εκμεταλλεύσεων (Ε.Ε.-27, 1997-2005)

	Εκμεταλλεύσεις x1000			% Ετήσιος Ρυθμός Μεταβολής			Μέσο Μέγεθος ha (εκτάρια)			Χρησιμοποιούμενη Αγροτική Γη 1000 ha			% Ετήσιος Ρυθμός Μεταβολής	
	1997	2000	2003	2005	2005	2003	2000	2003	1997	2000	2003	2005	2005	2003
E.E.-27			15.021,4	14.478,6	-1,8	11,5	11,9		1.383	1.394	172.794	171.878	-0,3	
Βέλγιο	67,2	61,7	54,9	51,5	-3,1	25,4	26,9			1.394	1.394	1.386	-0,3	
Βουλγαρία			665,5	534,6	-10,4	4,4	5,1			2.905	2.729	2.729	-3,1	
Τσεχία			45,8	42,3	-3,9	79,4	84,2			3.632	3.558	3.558	-1,0	
Δανία	63,2	57,8	48,6	48,3	-0,3	54,7	53,6		2.689	2.645	2.658	2.590	-1,3	
Γερμανία	534,4	472,0	412,3	389,9	-2,8	41,2	43,7		17.160	17.152	16.982	17.035	0,2	
Εσθονία			36,9	27,7	-13,2	21,6	29,9				796	829	2,1	
Ιρλανδία	147,8	141,5	135,6	132,7	-1,1	31,7	31,8		4.342	4.444	4.298	4.219	-0,9	
Ελλάδα	821,4	817,1	824,5	833,6	0,6	4,8	4,8		3.499	3.583	3.968	3.984	0,2	
Ισπανία	1.208,3	1.287,4	1.140,7	1.079,4	-2,7	22,1	23,0		25.630	26.158	25.175	24.855	-0,6	
Γαλλία	679,8	663,8	614,0	567,1	-3,9	45,3	48,6		28.331	27.856	27.795	27.591	-0,4	

Ιταλία	2.315,2	2.153,7	1.963,8	1.728,5	-6,2	6,7	7,4	14.833	13.062	13.116	12.708	-1,6
Κύπρος			45,2	45,2	0,0	3,5	3,4			156	152	-1,6
Λετονία		140,8	126,6	128,7	0,8	11,8	13,2		1.433	1.489	1.702	6,9
Λιθουανία			272,1	252,9	-3,6	9,2	11,0			2.491	2.792	5,9
Λουξεμβούργο	3,0	2,8	2,5	2,4	0,0	52,3	52,7	127	128	128	129	0,4
Ουγγαρία		966,9	773,4	714,8	-3,9	5,6	6,0		4.555	4.352	4.267	-1,0
Μάλτα			11,0	11,1	0,4	1,0	0,9			11	10	-2,5
Ολλανδία	107,9	101,5	85,5	81,8	-2,2	23,5	23,9	2.011	2.028	2.007	1.958	-1,2
Αυστρία	210,1	199,5	173,8	170,6	-0,9	18,7	19,1	3.415	3.388	3.257	3.266	0,1
Πολωνία			2.172,2	2.476,5	6,8	6,6	6,0			14.426	14.755	1,1
Πορτογαλία	416,7	416,0	359,3	323,9	-5,0	10,4	11,4	3.822	3.863	3.725	3.680	-0,6
Ρουμανία			4.484,9	4.256,2	-2,6	3,1	3,3			13.931	13.907	-0,1
Σλοβενία			86,5	77,1	77,2	0,0	6,3		486	487	485	-0,1
Σλοβακία			71,0	71,7	68,5	-2,3	29,8		2.160	2.138	1.880	-6,2
Φινλανδία	91,4	81,2	75,0	70,6	-2,9	29,9	32,1	2.172	2.218	2.245	2.264	0,4
Σουηδία	89,6	81,4	67,9	75,8	5,7	46,1	42,1	3.109	3.073	3.127	3.192	1,0
Ην. Βασίλειο	233,1	233,2	280,6	286,7	1,1	57,4	55,6	16.169	15.799	16.106	15.957	-0,5
E.E.-25			9.871,0	9.687,8	-0,9	15,8	16,0			155.959	155.242	-0,2
E.E.-15	6.989,2	6.770,7	6.239,0	5.843,1	-3,2	20,2	21,4	128.691	126.791	125.982	124.814	-0,5

Πηγή: Agriculture in the European Union, Statistical and economic information, Βουξέλλες 2007.

ΠΙΝΑΚΑΣ 8

Ηλικιακή διάρθρωση στη γεωργία (2000)

	Αριθμοί (1000)		Κάτω των 25 χρόνων		25-34		35-44		45-54		55-64		65 και πάνω	
	Ανδ.	Γυν.	Ανδ.	Γυν.	Ανδ.	Γυν.	Ανδ.	Γυν.	Ανδ.	Γυν.	Ανδ.	Γυν.	Ανδ.	Γυν.
Ε.Ε.-25	6.282	3.370	5,8	2,1	11,8	5,4	16,4	9,0	15,8	9,7	10,4	6,0	4,9	2,7
Βέλγιο	64	28	3,8	0,9	16,5	6,4	22,1	7,1	12,5	8,8	11,9	6,5	2,4	1,1
Τσεχία	143	65	2,5	1,0	13,7	4,3	14,8	6,4	21,5	14,3	15,4	5,1	0,8	0,3
Δανία	66	24	9,2	5,4	13,6	4,1	18,9	11,1	12,9	1,4	12,1	3,7	6,7	0,8
Γερμανία	563	272	6,4	2,2	10,6	3,8	19,5	10,9	17,4	9,3	10,1	4,7	3,5	1,7
Εσθονία	23	10	2,2	1,2	15,8	3,1	22,4	8,0	13,3	11,7	12,8	3,5	2,8	3,2
Ελλάδα	312	233	4,0	1,6	11,9	5,7	12,6	9,1	12,3	11,3	11,9	12,7	4,6	2,3
Ισπανία	722	257	6,5	2,3	16,1	5,4	19,9	7,1	17,0	6,3	12,9	4,7	1,3	0,5
Γαλλία	662	303	6,3	0,7	13,0	4,0	18,0	8,1	17,6	11,2	11,5	6,5	2,4	1,0
Ιρλανδία	106	11	5,4	0,5	13,3	1,5	20,4	2,3	21,2	2,0	17,8	2,2	12,4	0,9
Ιταλία	657	286	3,9	1,3	11,8	4,8	20,4	9,8	16,2	8,4	11,6	5,1	5,8	1,0
Κύπρος	11	6	2,5	1,3	6,3	1,4	12,4	4,5	10,8	11,7	19,0	9,7	14,2	6,1

Λετονία	88	47	7,3	1,9	13,7	4,0	15,9	7,3	14,2	9,7	10,3	8,4	3,8	3,6
Λιθουανία	139	96	5,2	2,5	11,4	6,6	15,8	11,1	15,5	12,7	9,8	6,8	1,5	1,0
Λουξεμβούργο	3	1	4,6	0,9	16,2	2,4	21,8	10,2	21,1	10,9	6,0	5,8	0,0	0,0
Ουγγαρία	157	48	4,9	1,0	18,3	3,9	19,2	6,8	24,6	8,5	9,0	2,8	0,8	0,3
Μάλτα	3	0	9,8	7,6	18,4	1,5	24,0	2,3	31,8	0,0	3,3	0,0	1,5	0,0
Ολλανδία	183	73	15,8	5,3	12,6	4,7	15,1	6,4	11,8	5,8	9,5	4,6	6,7	1,8
Αυστρία	97	84	2,6	2,1	9,3	7,4	16,7	14,7	14,8	15,3	7,3	5,1	2,8	2,0
Πολωνία	1.382	1.027	6,1	3,2	10,4	8,1	14,2	11,2	15,7	11,9	7,1	5,0	3,8	3,1
Πορτογαλία	322	297	2,1	0,7	4,7	3,3	6,9	6,8	7,8	9,2	10,3	12,5	20,2	15,4
Σλοβενία	50	42	7,2	3,8	5,7	4,8	8,6	6,4	12,5	10,4	10,1	11,7	10,1	8,8
Σλοβακία	82	27	5,9	0,0	15,9	4,4	18,4	7,9	26,0	11,9	8,9	0,4	0,3	0,0
Φινλανδία	84	35	6,7	2,8	9,0	3,4	17,7	6,9	20,8	8,0	13,2	7,4	3,6	0,5
Σουηδία	85	22	9,4	2,5	9,3	2,7	14,7	3,2	15,6	5,3	18,8	4,3	11,9	2,3
Ην. Βασίλειο	278	77	8,0	2,1	16,0	3,8	19,6	4,7	15,9	5,2	12,4	4,0	6,2	1,8
Ε.Ε.-15	4.204	2.003	5,8	1,8	12,0	4,5	17,3	8,3	15,4	8,6	11,6	6,5	5,7	2,7
Βουλγαρία	203	116	5,8	2,0	9,0	4,7	12,7	9,0	17,2	9,6	12,6	7,5	6,5	3,5
Κροατία	141	128	3,9	2,4	6,0	5,2	9,8	7,8	12,2	11,0	9,7	10,2	10,8	11,1
Ρουμανία	1.608	1.415	7,1	4,7	11,5	9,1	9,3	7,0	9,6	8,5	8,2	9,3	7,5	8,3
Τουρκία														

Πηγή: European Commission, Eurostat (Community Labour Force survey-LFS).

κράτη-μέλη θα επιδιώξουν τις καλύτερες δυνατές ρυθμίσεις για τη μετά το 2013 περίοδο, με βάση τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και τις ανάγκες των αγροτικών τους τομέων. Είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθούν ομαδοποιήσεις χωρών με κοινά συμφέροντα οι οποίες θα διεκδικήσουν κοινά οφέλη.

Τέτοιες ομαδοποιήσεις δεν είναι άγνωστες στον ευρωπαϊκό χώρο. Τα βασικά κριτήρια τους είναι γεωγραφικά (βόρειες-νότιες χώρες), ιστορικά (παλαιά-νέα μέλη), οικονομικά (πλουσιότερα-φτωχότερα κράτη) ή διαρθρωτικά (μεγάλες-μικρές εκμεταλλεύσεις, διάρθρωση της παραγωγής, σιτηρά και κτηνοτροφία-μεσογειακά προϊόντα κ.λπ.).

Για παράδειγμα, μια ομάδα που δημιουργήθηκε στο παρελθόν είχε κοινά και τα τέσσερα αυτά χαρακτηριστικά: η Ισπανία, η Πορτογαλία, η Ελλάδα μαζί με τη Νότιο Ιταλία (γνωστές και ως «χώρες συνοχής») ήταν ταυτόχρονα χώρες νότιες, νέα μέλη, φτωχά κράτη με κυρίως μικρές αγροτικές εκμεταλλεύσεις και ταυτόχρονα παραγωγί μεσογειακών προϊόντων.

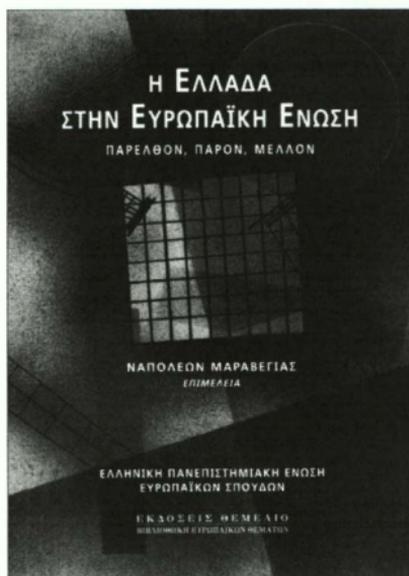
Όμως τα παραπάνω κοινά χαρακτηριστικά δεν συναντιούνται πλέον στις νέες χώρες. Επί παραδείγματι, η Πολωνία είναι χώρα βόρεια, «φτωχή», νέο μέλος και με αγροτική διάρθρωση (φυτική-ζωική) που προσιδιάζει σε ιδρυτικό κράτος-μέλος (όπως, λόγου χάριν, τη Γερμανία). Τέτοια παραδείγματα που δεν επιδέχονται εύκολη ομαδοποίησης συναντούμε πολλά στις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης.

Δεν είναι απίθανο συνεπώς να παρατηρηθούν φαινόμενα ευκαιριακών και ίσως αταίριαστων με ορθολογικά κριτήρια συμμαχιών ή και εντελώς ανεξάρτητες προσπάθειες επηρεασμού των εξελίξεων, πράγμα που μειώνει την αποτελεσματικότητα της προσπάθειας. Κάτι αντίστοιχο συνέβη όταν μετά την αποτυχία της βρετανικής προεδρίας (2005) και έπειτα από έντονες παρασκηνιακές διαβουλεύσεις και συμμαχίες κυριολεκτικά της τελευταίας στιγμής, επιτεύχθηκε τελικά συμφωνία για το χρηματοδοτικό πλαίσιο της Κοινότητας για την περίοδο 2007-2013.

Είναι λογικό ότι κάθε κράτος-μέλος χωριστά αναμένεται να δράσει με βάση τα χαρακτηριστικά, τις ανάγκες του αλλά και τις ομάδες πίεσης οι οποίες διαμορφώνονται στο εσωτερικό του. Βέβαια, στοιχεία που αφορούν στο εξωτερικό εμπόριο των χωρών αυτών, το αγροτικό τους εισόδημα, τη σημασία της γεωργίας στην οικονομία τους και την ηλικιακή διάρθρωση των απασχολούμενων στη γεωργία, μπορούν να αποτελέσουν σε μεγάλο βαθμό προσδιοριστικούς παράγοντες όσον αφορά τη μελλοντική στάση τους μακροχρόνως. Όμως επειδή, όπως φάνηκε, δεν υπάρχουν αρκετά κοινά χαρακτηριστικά ώστε να στηρίξουν κοινή στάση των χωρών της Κεντρικής και

Ανατολικής Ευρώπης δεν πρέπει να αναμένεται ότι θα επηρεάσουν σημαντικά την εξέλιξη της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής προς συγκεκριμένη κατεύθυνση, εκτός ίσως από την Πολωνία που φαίνεται ότι θα ευνοήσει τη σημαντική κατάσταση.

Κυκλοφορεί



Ν. ΜΑΡΑΒΕΓΙΑΣ (επιμ.)

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Παρελθόν, παρόν, μέλλον

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ISBN 978-960-310-330-1

Σελίδες 424

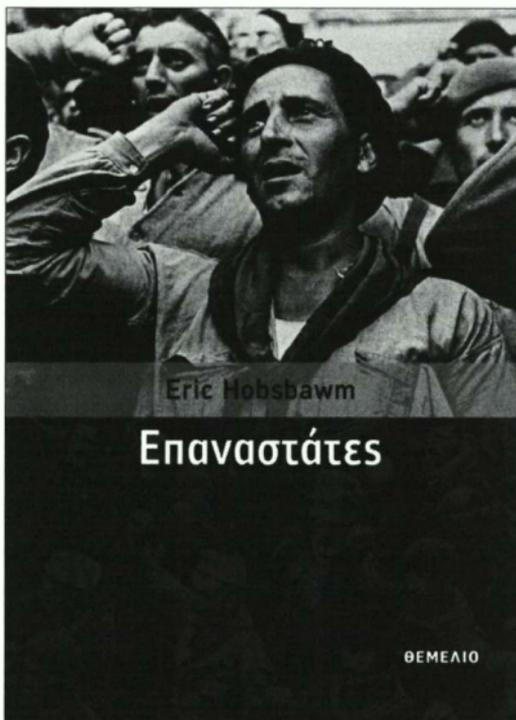
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΘΕΜΕΛΙΟ Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 36 02 646, fax 210 36 12 092
http://www.themelio-ekdoseis.gr, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr

Κυκλοφορεί

ERIC HOBBSBAWM

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Μετάφραση:
ΠΑΡΙΣ ΜΠΟΥΓΡΑΚΗΣ

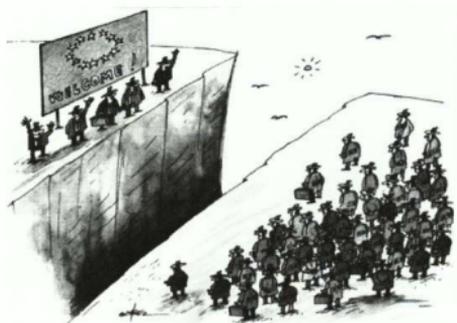


ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ISBN 978-960-310-338-7
Σελίδες 304

Κορυφαίος ιστορικός, ο Eric Hobsbawm έχει αφιερώσει μεγάλο μέρος του έργου του στη μελέτη της ιδέας και της πρακτικής των επαναστάσεων ως μέσο για κοινωνικές αλλαγές. Αυτή η εξαιρετική συλλογή δοκιμίων καλύπτει όλες τις όψεις της επανάστασης, όπως η ιστορία του κομμουνισμού, η φύση του αναρχισμού, η επιρροή του Μαρξ και του Λένιν, τα αντάρτικα κινήματα και η πάλη των τάξεων. Γραμμένο με τόλμη και πάθος, το βιβλίο αυτό είναι αποφασιστικής σημασίας για να κατανοήσουμε ένα σημαντικό κομμάτι της ιστορίας του 20ού αιώνα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 36 02 646, FAX 210 36 12 092
ΘΕΜΕΛΙΟ <http://www.themelio-ekdoseis.gr>, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ



Πηγή: www.caglecartoons.com.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

*Δημήτρης Ν. Χρυσόχου**

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η συζήτηση που ακολουθεί πραγματεύεται την έννοια της κρατικής κυριαρχίας, τη δομική ύλη που θεμελίωσε την υπόσταση του σύγχρονου εδαφικού κράτους, και η οποία εξακολουθεί, παρά τις μεταλλαγές που έχει υποστεί, να είναι στο επίκεντρο τόσο της διεθνούς κοινωνίας όσο και της διεθνούς θεωρίας. Πρεσβεύει ότι η κρατική κυριαρχία βρίσκεται σε μετασχηματισμό και σε αναζήτηση νέων νοηματοδοτήσεων: το πέρασμα από μία πρωτίτως νομική αντίληψη της έννοιας ως εξουσίας ιεραρχικά ανώτερης από κάθε άλλη –ως κύριας συνιστώσας της αποκλειστικής ικανότητας του κράτους να καθορίζει αυτοδύναμα το εύρος και τα όρια των αρμοδιοτήτων του– σε μία ευέλικτη και πολυπρισματική οπτική σηματοδοτεί τη μετάβαση σε νέες ερμηνευτικές κατηγορίες. Στη σημερινή καμπή, πλήθος στοχαστών πρεσβεύουν ότι, αν και η πρωταρχική –νομική– ύλη της κυριαρχίας παραμένει ενεργή, αποκλίνει μιας όλο και περισσότερο σύνθετης και μεταβλητής πραγματικότητας. Στην εποχή της οργανωμένης νεωτερικότητας, τα κράτη παραμένουν ως νομικά ισότιμες, πολιτικά ανεξάρτητες και συνταγματικά διακριτές μονάδες, έχοντας όμως ανακαλύψει νέους τρόπους συνάσκησής ενός διευρυμένου φάσματος λειτουργιών που κάποτε επιτελούσαν υπό συνθήκες πλήρους και αποκλειστικής εσωτερικής δικαιοδοσίας.

Μερικές ακόμη προλογικές σκέψεις για την ιστορία της κυριαρχίας. Από τη μάλλον αρμονική συμβίωση μεταξύ της θρησκευτικής/πνευματικής (παπικής) και της πολιτικής/κοσμικής (αυτοκρατορικής) ενότητας που χαρακτήριζε τη *Res Publica Christiana* στον δυτικό Μεσαίωνα –αυτό που ο Δαγτόγλου ορίζει ως «συναλληλία» ή «συνύφανση» του κοσμικού και του πνευματικού

* Ο Δημήτρης Ν. Χρυσόχου είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Διεθνούς Οργάνωσης στο Πανεπιστήμιο Κρήτης. Ο συγγραφέας ευχαριστεί θερμά τους Α. Ι.-Δ. Μεταξά, Δ. Θ. Τοιάτο, Μ. Ι. Τοινιοζέλη και Κ. Α. Στεφάνου.

κόσμου¹— έως σήμερα, η κυριαρχία έχει επιδείξει αξιοσημείωτη ανθεκτικότητα. Παρά τους αμέτρητους εμφύλιους πολέμους και τις διακρατικές έριδες που σημάδευσαν το τρικυμώδες οδοιπορικό της, αυτό που διατρέχει ακόμη την εξέλιξη της κρισιμότερης ίσως έννοιας που συνδέει την εσωτερική με τη διεθνή τάξη, είναι η ικανότητά της να προσαρμόζεται στις συνθήκες του ιστορικού χρόνου: η διαχρονική, εγγενής ιδιότητά της να μεταλλάσσεται χωρίς να μεταμορφώνεται πλήρως, διατηρώντας την επικαιρότητά της και υπενθυμίζοντας ότι δεν έφτασε ακόμη η στιγμή της αντικατάστασής της, παρά το γεγονός ότι, κατά τις πρόσφατες έστω δεκαετίες, πλήθος στοχαστών έφτασαν στο σημείο να ανακηρύξουν το «τέλος» της. Και όμως, η κυριαρχία ανθίσταται της ίδιας της ολοκλήρωσής της, ως έννοιας και πρακτικής, προβάλλοντας την εικόνα ενός ανανοηματοδοτούμενου και, άρα, μεταβλητού πλέγματος σχέσεων: ενδοκρατικών, διακρατικών και μετακρατικών.

Έννοιες όπως η απολυταρχία, η ηγεμονία, αργότερα η κρατική εξουσία, το κοινωνικό συμβόλαιο (ως «*convenant*» και μετέπειτα ως «*contract*»), η κοινοπολιτεία (ως «*commonwealth*» στη μορφή ενός συλλογικά συντεταγμένου σώματος),² η γενική βούληση, ο διαχωρισμός των εξουσιών (και των λειτουργιών) του κράτους, η λαϊκή συναίνεση, το κοινό συμφέρον και η δημοκρατική αρχή, ανάμεσα σε τόσες άλλες πολιτειολογικές, εννοιοκρατικές και διεθνοδικαικικές εκφάνσεις της ανθρώπινης κατάστασης, υπογραμμίζουν τον εύπλαστο, ευπροσαρμοστο, πολυειδή και πολύσημο χαρακτήρα της κυριαρχίας. Από τις πρώιμες μεσαιωνικές εννοιολογικές και νοηματικές καταβολές του όρου έως τις σύγχρονες μετακρατοκεντρικές εκδοχές του, η κυριαρχία υφίσταται ως διακριτή κατηγορία οργάνωσης της εξουσίας, αφήνοντας τις τάσεις και τις εντάσεις της εποχής να θέτουν όρια και περιορισμούς στην άσκσή της. Αυτό παραπέμπει στον «μεγάλο κύκλο» της ιστορικής της εξέλιξης: από την απόλυτη, διαρκή, αδιαίρετη, αμεταβίβαστη, απεριόριστη και ανέκκλητη ηγεμονική κυριαρχία της απολυταρχικής θεωρίας του Bodin, έως τη σχετική, προσωρινή, διαιρετή, μεταβιβάσιμη, περιορισμένη ή ακόμη και ανακλητή κυριαρχία της οργανωμένης νεωτερικότητας. Η ιστορικότητά της χρήζει, έτσι, ιδιαίτερης προσοχής:

«Μην ανήκοντας στις απόλυτες κατηγορίες, αλλά σ' αυτές που αποκαλούμε ιστορικές, η κυριαρχία διαμορφώθηκε υπό την επήρεια ιστορικών αιτιών. Γι' αυτόν τον λόγο δεν έχει, τουλάχιστον ως κριτήριο του κράτους,

1. Π. Δ. Δαγτόγλου, *Περί κυριαρχίας*, 2η έκδοση, Αντ. Ν. Σάκκουλας, Αθήνα 1986, σ. 17.
2. Στο ίδιο, σ. 29.

παρά μια αξία ιστορική και σχετική. Κατά συνέπεια, η έννοια της κυριαρχίας προήλθε από μια συγκεκριμένη ιστορική πραγματικότητα. Πρόκειται για τη στιγμή που η κρατική εξουσία έγινε αρκετά ισχυρή για να αποδείξει ότι μπορούσε να είναι ανεξάρτητη απέναντι σε ανταγωνιστικές εξουσίες όπως η εξουσία του αυτοκράτορα, του πάπα και της εσωτερικής φεουδαρχίας, και απέδειξε την ανεξαρτησία της υποτάσσοντάς τις». ³

Η, όπως γράφει ο Δαγτόγλου, «η κυριαρχία δεν είναι απόλυτη, αλλά ιστορικά εξηρητημένη, καθαρά “λειτουργική” έννοια, καθοριζόμενη πλήρως από τον σκοπό τον οποίον ιστορικά κλήθηκε και καλείται να εκπληρώσει». ⁴ Πέραν του Bodin και του Hobbes, των πρώτων θεμελιωτών της κυριαρχίας ως απεριόριστης και ανυπότακτης εξουσίας, αντιστοίχως, αλλά και των μεγάλων κλασικών στοχαστών της, όπως οι Machiavelli, Bacon, Althusius, Grotius, Spinoza, Pufendorf, Lock, Rousseau, Hume, Bentham, Hegel και Austin, ⁵ η έννοια διήλθε στην πολυκύμαντη διαδρομή της από την «αποθέωση του απόλυτου» στην «απολυτότητα του σχετικού», δίχως ποτέ να καταστεί ασήμαντη ή αδρανής. Η μεθοδική αλλά αργόσυρτη μετάπλασή της από μια «νομική επινόηση» για να καμφθεί η παντοκρατορία του κανονικού δικαίου και να εδραιωθεί, ως ιδιότητα υπέρτατη και αναπαλλοτρίωτη, η αδιαπραγμάτευτη υπεροχή –και ανεξαρτησία– του ηγεμόνα (και έπειτα του κράτους), σε έννοια απαλλαγμένη από καθολικούς δογματισμούς και ανελαστικές δεσμεύσεις, υποδηλώνει τις ίδιες τις μεταβολές της ανθρώπινης διακυβέρνησης ως οργανωμένης συλλογικής συμβίωσης.

Η υπόθεση εργασίας της μετανεωτερικής θεωρίας για την ανάγκη «έξω-σης» της έννοιας από τη μελέτη του φαινομένου της πολιτείας και των συστατικών δομών ενός παγκοσμιοποιημένου και πολυκερματισμένου διεθνούς συστήματος, όχι μόνον δεν επαληθεύτηκε αλλά επιβεβαίωσε την άποψη που θέλει την κυριαρχία ως μόνιμη συνιστώσα της εθνικής όσο και της διεθνούς διακυβέρνησης. Ο Murphy εξηγεί:

«Από τη σκοπιά του 20ού αιώνα, η εδαφική δομή του διεθνούς συστήματος των κρατών εμφανίζεται ως μια από τις μεγάλες σταθερές των ανθρωπίνων υποθέσεων [...] Ο κόσμος γενικά δέχεται την υπόθεση ότι η επιφάνεια της γης θα πρέπει να διαιρείται σε διακριτές εδαφικές μονάδες, με την

3. Η. Μαυρομούστακου, «Κυριαρχία/κρατική εξουσία: αναδρομή στην ελληνική νομική σκέψη», *Διοικητική Εγκυκλοπαίδεια*, τχ. 41-42, Ιούνιος 1990, σ. 106.

4. Στο ίδιο, σ. 59.

5. Π. Δ. Δαγτόγλου, *Περί κυριαρχίας*, ό.π., σ. 21-55.

κάθε μία να διαθέτει από μια κυβέρνηση που ασκεί ουσιαστική εξουσία εντός της επικράτειάς της. Μπορεί να υπάρχει διαφωνία γύρω από το πόσο πολλή εξουσία οι κρατικοί ηγέτες θα πρέπει να έχουν, αλλά είναι γενικώς αποδεκτό ότι ο πολιτικός χάρτης του μέλλοντος θα μοιάζει πολύ με τον σημερινό, εκτός από κάποιες προσαρμογές σε ορισμένες ασταθείς περιοχές».⁶

Στο ίδιο μήκος κύματος, ο Brown σημειώνει:

«[Τ]ι σημαίνει να είναι ένα κράτος κυρίαρχο δεν υπήρξε ποτέ αδιαμφισβήτητο [...] η ανάπτυξη μιας παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας εισήγαγε επίπεδα ανισότητας που δεν βίωσε η κλασική βεστρολιανή τάξη, και οι επακόλουθοι μετασχηματισμοί από ένα ευρωπαϊκό σε ένα παγκόσμιο σύστημα δημιούργησαν ένα επίπεδο πολιτισμικής ετερότητας χωρίς προηγούμενο. Όμως, είναι ενδεικτικό το πόσο πολύτιμες υπήρξαν οι πηγές της βεστρολιανής πολιτικής θεωρίας για να αντιμετωπιστούν αυτές οι αλλαγές [...] Είναι τόσο βέβαιο, όσο βέβαιος μπορεί να είναι κανείς για το οτιδήποτε, ότι τα ζητήματα κυριαρχίας [...] θα παραμείνουν ως η πραγματική ημερήσια διάταξη της παγκόσμιας πολιτικής για το προβλέψιμο μέλλον».⁷

Ή, όπως εύστοχα παρατηρεί ο Jackson:

«Το σύστημα των κυρίαρχων κρατών είναι το μόνο παγκόσμιο σύστημα εξουσίας που έχει υπάρξει ποτέ. Κάποτε ήταν δυνατόν, για πολλούς λαούς, πράγματι για εκατομμύρια, να ζουν έξω από τη δικαιοδοσία κυρίαρχων κρατών. Αυτό δεν είναι σήμερα δυνατό. Δεν υπάρχει κατοικημένη περιοχή του πλανήτη εκτός [κρατικών δικαιοδοσιών]. Ολόκληρος ο πληθυσμός του κόσμου, περισσότερο από 6 δισεκατομμύρια άνθρωποι, ζουν μέσα σε ένα κυρίαρχο κράτος. Μπορεί να έχουν κάποια επιλογή καθορισμού σε ποιο συγκεκριμένο κράτος να ζήσουν. Δεν έχουν, όμως, επιλογή παρά να ζήσουν στο ένα ή το άλλο κράτος, προσπαθώντας να πράξουν το καλύτερο, απολαμβάνοντας τα πλεονεκτήματά του και τις ευκαιρίες του, υποφέροντας τους κινδύνους και τις δεσμεύσεις του. Η βαρύτητα αυτού του οικουμενικού πλέον γεγονότος δεν έχει ακόμη πλήρως εκτιμηθεί».⁸

6. A. B. Murphy, «The sovereign state system as politico-territorial ideal: historical and contemporary considerations», στο T.J. Biersteker - C. Weber (επιμ.), *State Sovereignty as Social Construct*, Cambridge University Press, Cambridge 1996, σ. 81.

7. C. Brown, *Sovereignty, Rights and Justice: International Political Theory Today*, Polity, Cambridge 2002, σ. 247-248.

8. R. Jackson, *Sovereignty: Evolution of an Idea*, Polity, Cambridge 2007, σ. x.

Αυτή η διαπίστωση συνηγείται στη διαρκή σημασία του κυρίαρχου κράτους στην εποχή της εντονότερης ίσως αμφισβήτησής του, την οποία ο Walker αναφέρει ως «ύστερη κυριαρχία».⁹ Κι αυτό μας διδάσκει κάτι από την αντοχή της κυριαρχικής κρατικότητας ως νοηματικής κατηγορίας και εμπειρικής πραγματικότητας: παρά τις μεταλλαγές της, τις αμφισιμίες, αντινομίες και διαλεκτικές αντιθέσεις που περικλείει η ερμηνεία της, παρά τις δομικές μεταλλάξεις στις οποίες υπόκειται η άσκησή της, και παρά τις εντεινόμενες πιέσεις που δέχεται από ενδογενείς και εξωγενείς δυνάμεις, η βασική ιδέα της κρατικής κυριαρχίας, η ίδια η «πυρηνική» της συγκρότηση, αυτό εν τέλει που προσδιορίζει τη θεμελιώδη φύση της, εξακολουθεί να υφίσταται ως

«η κρατούσα ιδέα περί πολιτικής και νομικής εξουσίας της σύγχρονης εποχής, οριζόμενη ως η χρονική διάρκεια από τις αρχές του 16ου αιώνα έως σήμερα. Η κυριαρχία εκφράζει κάποιες κεντρικές ιδέες της νεωτερικότητας, συμπεριλαμβανομένης τη θεμελιώδους σημασίας έννοια της ανεξαρτησίας: *rex est imperator in regno suo* (ο βασιλιάς είναι αυτοκράτορας στην επικράτειά του). Αυτή η λατινική έκφραση θα μπορούσε να αποτελέσει τη βασική αρχή της κυριαρχίας. Η κυριαρχία υπήρξε αρχικά ένας τρόπος απόδρασης από την υπαγόρευση και την κατεύθυνση από τρίτους και παραμένει μέχρι σήμερα ένας θεσμός που απαγορεύει αδικαιολόγητη εξωτερική παρέμβαση στις κρατικές δικαιοδοσίες».¹⁰

Προκύπτει, έτσι, η ακόλουθη διαπίστωση γύρω από την ανθεκτικότητά της:

«Ανεξάρτητα από το αν ο 21ος αιώνας δίνει τη θέση του σε ένα μετανεωτερικό κόσμο που υπερβαίνει ή διαφεύγει της κυριαρχίας ... είναι δυνατόν να έρθει η στιγμή όπου ο [εν λόγω] θεσμός θα εγκαταλειφθεί ή θα καταργηθεί, και η ιδέα του να ξεχαστεί. Αυτό είναι σχεδόν αδύνατον να αποφευχθεί εάν υιοθετήσουμε μια μακροσκοπική οπτική του μέλλοντος. Κανένας ανθρώπινος θεσμός δεν διαρκεί για πάντα. Αν, όμως, η σύγχρονη ιστορία αποκαλύπτει κάτι για την κρατική κυριαρχία, είναι η προσαρμοστικότητά της σε νέες καταστάσεις και η συνεχής δημοτικότητα της σε όλο τον κόσμο».¹¹

9. N. Walker, «Late Sovereignty in the European Union», στο N. Walker, (επιμ.), *Sovereignty in Transition*, Hart Publishing, Οξφόρδη 2003, σ. 3-32.

10. R. Jackson, *Sovereignty: Evolution of an Idea*, ό.π., σ. 7.

11. Στο ίδιο, σ. 10.

2. ΜΙΑ ΑΜΦΙΣΗΜΗ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΗΜΗ ΕΝΝΟΙΑ

Το κλασικό δόγμα της κρατικής κυριαρχίας αναφέρεται στην αποκλειστική ικανότητα άσκησης αποτελεσματικής εξουσίας και λήψης δημόσια δεσμευτικών αποφάσεων επί ορισμένου εδάφους και πληθυσμού –σε μια οριοθετημένη (εθνική) επικράτεια και σε έναν διακριτό λαό. Στις επιμέρους νοηματικές εξειδικεύσεις, το περιεχόμενο που έχει αποδοθεί στη επίμαχη αυτή έννοια υποδηλώνει την ικανότητα αυτοπροσδιορισμού μιας οργανωμένης πολιτείας: τον αυτόνομο καθορισμό των όρων συγκρότησης και ρύθμισης της συλλογικής συμβίωσης των μελών της. Στην κλασική της εκδοχή, το στοιχείο της εδαφικότητας –ιδίως του κρατικού ελέγχου της επικράτειας– συνέβαλε στην αναγωγή της κυριαρχίας σε καθοριστική συνιστώσα του σύγχρονου συστήματος κρατών,¹² με το κράτος να διαθέτει την αποκλειστική, μόνιμη και αναπαλλοτρίωτη ικανότητα αυτοδύναμης επιβολής εξουσίας επί συγκεκριμένης επικράτειας, χωρίς αυτή η εξουσία να μπορεί να περιοριστεί εξωγενώς από οποιαδήποτε άλλη μορφή εξουσίας ή ανταγωνιστική προς αυτή βούληση, ή να υπαχθεί ή ακόμη να υποταχθεί με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο σε κάποια ιεραρχικά υπέρτερη εσωτερική βούληση.¹³

Ως αποτέλεσμα, η κλασική διαπραγμάτευση της έννοιας συντείνει προς μια ακαταμάχητη, άκαμπτη και αδιαμφισβήτητη πρωτογενή εξουσία, νοούμενη ως ύπατη αρχή της πολιτείας. Υπ' αυτή την έννοια, η κυριαρχία οργανώνεται, εκφράζεται και πραγματώνεται μέσω της –άνευ εξωγενών ή ενδογενών περιορισμών– ικανότητας επιβολής της κρατικής βούλησης έναντι κάθε άλλης. Όπως σημειώνει ο Μανιτάκης για την άκαμπτη και ανυπότακτη φύση της κυριαρχίας του κράτους:

«Εμφανίστηκε ιστορικά ως εξουσία υπέρτατη και ακαταγώνιστη [...] ανεξάρτητη, πρωτογενής ή αυτοδύναμη, και ελεύθερη από νομικές δεσμεύσεις. *Υπέρτατη και ακαταγώνιστη*, επειδή κάθε άλλη εξουσία κάμπτεται μπροστά στην ικανότητα της δικής της αποτελεσματικής επιβολής. *Ανεξάρτητη*, επειδή δεν εξαρτάται ούτε υπόκειται σε άλλη εξουσία, ούτε και ανέχεται άλλη εξουσία ανώτερη από την ίδια. *Πρωτογενής ή αυτοδύναμη*, επειδή δεν προέρχεται από άλλη εξουσία αλλά και ούτε υπάρχει λογικά άλλη εξουσία πριν από αυτή, διότι δεν έλκει τη δύναμή της από άλλη εξουσία».¹⁴

12. A.B. Murphy, «The sovereign state system as politico-territorial ideal: historical and contemporary considerations», *ό.π.*, σ. 110.

13. Α. Μανιτάκης, *Τι είναι Κράτος*, Σαββάλας, Αθήνα 2007, σ. 52.

14. Στο ίδιο.

Έννοια αμφίσημη ως προς την απολυτότητά της ως ύψιστη εξουσία, αλλά και επίκαιρη διαχρονικά, το ουσιώδες στοιχείο της κυριαρχίας, το δομικό υλικό στο οποίο οφείλει την ανθεκτικότητά της, δεν μπορεί να εκληφθεί ως ένα ποσοτικά μετρήσιμο ή εμπειρικά επαληθεύσιμο μέγεθος, αλλά ως σχέση, και ακριβέστερα ως ποιότητα: ως σύνολο αρχών, νορμών, συμπεριφορών, σημασιών και συμβολισμών που διαπλάθουν και μεταπλάθουν τον ουσιώδη πυρήνα της δημόσιας εξουσίας, καθορίζοντας τους κανόνες της κοινωνικής συμβίωσης σε έναν νομικά και πολιτικά συντεταγμένο χώρο. Ως ποιότητα, όμως, και μάλιστα προσωρινή, σχετική και διαιρετή –παρά ως δύναμη ανέλεγκτη ή αδέσμευτη, δηλαδή ως «φυσική κατάσταση», ή ως εξουσία διαρκής, απόλυτη και αδιάσπαστη– τόσο η κοσμοθεωρητική θεμελίωση της κρατικής κυριαρχίας όσο και η θεσμική της άσκηση και μηχανική, συμπεριλαμβανομένης της συνταγματικής ύλης, αναμετρώνται με μια δέσμη νέων προκλήσεων που επηρεάζουν τις οντολογικές συνιστώσες του διεθνούς συστήματος και τη φύση του σύγχρονου κράτους καθώς επίσης και τις τάσεις διεθνοποίησης του συνταγματικού φαινομένου.

Πέραν της πρωταρχικής κανονιστικής θεμελίωσης της κρατικής κυριαρχίας ως αδιαφιλονίκητης πρωτογενούς εξουσίας –ως εξουσίας αδέσμευτης έναντι κάθε άλλου εσωτερικού ή εξωτερικού φορέα εξουσίας–, η έννοια σηματοδότησε τη συγκρότηση των σύγχρονων κρατών από τα μέσα του 17ου αιώνα, προτάσσοντας το όραμα ενός ειρηνικού διεθνούς συστήματος ισότιμων επικρατειών και θεμελιώνοντας την αποκλειστική ικανότητα των κρατών να διαθέτουν, ως υπεύθυνοι εγγυητές της τάξης και των νόμων, την ευθύνη της τελικής απόφασης σε «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης», για να θυμηθούμε τον ορισμό του Schmitt,¹⁵ με τη κυριαρχία να αποτελεί την αποκλειστική ικανότητα αυτοδύναμης τελικής κρίσης και δράσης. Η μετάβαση από τη μεσαιωνική στη σύγχρονη Ευρώπη, από τη «μεγάλη πολιτεία» της Λατινικής Χριστιανοσύνης –την Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία που διαδέχτηκε την Pax Romana (τη συνύπαρξη επάλληλων και μεταβλητών δομών εξουσίας οργανωμένων σε regna, σε οιονεί κρατικές οντότητες αποτελούμενες από ετερογενείς πληθυσμούς και μη όμορες επικράτειες)– σε ένα άναρχο σύστημα κυρίαρχων κρατών, αποτέλεσε τη μετάβαση από ένα μεικτό σύστημα ιεραρχίας σε «συνυπάρχοντα κράτη, τα οποία ρυθμίζουν τις αμοιβαίες πολιτικές υποθέσεις τους μέσω της διπλωματίας και με αναφορά στο διεθνές δί-

15. Βλ. C. Schmitt, *Πολιτική Θεολογία: Τέσσερα κεφάλαια γύρω από τη διδασκαλία περί κυριαρχίας*, μτφρ. Π. Κονδύλης, Λεβιάθαν, Αθήνα 1994, σ. 17 και 49.

καιο, νοούμενο ως το δίκαιο των κυρίαρχων κρατών».¹⁶

Η γενέθλια πράξη αυτού του νεοπαγούς συστήματος, οι Συνθήκες Ειρήνης της Βεστφαλίας του 1648, συνεπικουρούμενες το 1713 από τις συνθήκες που καθιέρωσαν την Ειρήνη της Ουτρέχτης, προσέδωσαν αυτόνομη κρατική υπόσταση στις έως τότε εξαρτημένες πολιτικές οντότητες της παλαιάς Αυτοκρατορίας, εδραίωσαν την αρχή της αμοιβαίας διεθνούς αναγνώρισης και θεμελίωσαν το βασικό πλαίσιο ανάπτυξης σχέσεων μεταξύ καθολικών και προτεσταντικών κρατών.¹⁷ Το βεστφαλιανό σύστημα, σημειώνει ο Brown, ανέδειξε «νομικά αυτόνομες εδαφικές πολιτικές οντότητες με διακριτά και ουσιαστικά σύνορα» ως τη μία όψη του νομίσματος στη βάση του σαφούς διαχωρισμού μεταξύ ενδοκρατικής και διακρατικής πολιτικής, με την άλλη όψη να αφορά τη ρύθμιση των μεταξύ τους σχέσεων μέσω κανόνων και θεσμών που αποδίδουν στις ανεξάρτητες μονάδες συγκεκριμένα δικαιώματα και υποχρεώσεις.¹⁸ Συνολικά: «Η σημασία της Ειρήνης της Βεστφαλίας δεν έγκειται τόσο στο γεγονός ότι καθιέρωσε νέες αρχές, αλλά κυρίως στο ότι, μετά το 1648, οι προκλήσεις στις αρχές που είχαν ήδη καθιερωθεί τον προηγούμενο αιώνα εξασθένησαν σημαντικά [...] μετά τα μέσα του 17ου αιώνα εισερχόμαστε σε έναν νέο κόσμο».¹⁹

Τέσσερις αιώνες μετά την επικράτηση του κοσμικού ευρωπαϊκού συστήματος ως κοινωνίας κυρίαρχων κρατών, και εν μέσω κρίσιμων διεθνών μεταβολών, η έννοια και η άσκηση της κρατικής κυριαρχίας έχουν σχετικοποιηθεί και προσαρμοστεί στις συνθήκες του παγκόσμιου γίγνεσθαι, όπως οι σύνθετες αλληλεξαρτήσεις, οι ραγδαίες επαναστάσεις στην τεχνολογία και την επικοινωνία, η συγκρότηση προωθημένων περιφερειακών ενώσεων και εξειδικευμένων πολυμερών σχηματισμών, οι συνεχείς δημογραφικές και μεταναστευτικές ροές (και οι κοινωνικές μεταβολές που αυτές επέφεραν), οι αξιακές, πολιτισμικές και θρησκευτικές ανακατατάξεις, η ανάγκη κοινής αντιμετώπισης νέων διακυριαρχικών ζητημάτων, οι οικονομικές επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης, οι κίνδυνοι των κλιματικών αλλαγών κ.ά. Αυτός ο κατάλογος θα μπορούσε να εμπλουτιστεί περαιτέρω, μεταξύ άλλων από την απότομη μετάβαση στη μεταδιπολική εποχή, τον πρωτόγνωρο διεθνή θεσμικό πλουραλισμό, τα νέα προτάγματα του διεθνούς (ανθρωπιστικού) δικαίου,

16. R. Jackson, *Sovereignty: Evolution of an Idea*, ό.π., σ. 53.

17. Στο ίδιο, σ. 52.

18. C. Brown, *Sovereignty, Rights and Justice: International Political Theory Today*, ό.π., σ. 21.

19. Στο ίδιο, σ. 26.

την καθολική επικράτηση του οικονομικού φιλελευθερισμού, τις νέες οικονομικές απειλές, την εξασθένηση των θεσμών της κοινωνικής αλληλεγγύης, την απουσία κανονιστικών δεσμεύσεων εκ μέρους των ισχυρών κρατών για μια παγκόσμια δημοκρατική διακυβέρνηση κ.ά.

Η αρχική, λοιπόν, εκδοχή περί κυριαρχικής κρατικότητας που καθιέρωσαν οι Συνθήκες της Βεσφαλίας σηματοδοτώντας το τέλος του Τριακονταετούς Πολέμου βρίσκεται σήμερα σε διαρκή, αν όχι άτακτη για κάποιους, υπαναχώρηση, λόγω των εγγενών δυσκολιών που αντιμετωπίζει το εθνικό κράτος να διαχειριστεί άμεσα, αποκλειστικά και αποτελεσματικά σύνθετα ζητήματα που εκφεύγουν των εξωτερικών ορίων της επικράτειάς του, και τα οποία αναζητούν λύσεις σε πολλαπλά επίπεδα διακυβέρνησης και πεδία κοινωνικής και πολιτικής αντιπαράθεσης. Στην απαιτητική αυτή συγκυρία, και με αναφορά στις ανερχόμενες μορφές διακυβέρνησης σε ένα εξόχως ετερογενές διεθνές περιβάλλον, καθίσταται δυνατή η αποτύπωση μιας άλλης θεώρησης περί κρατικής κυριαρχίας που υπερβαίνει ή ακόμη και ανατρέπει ορισμένες από τις παραδοσιακές –ουστημικές– συνιστώσες της, με κρισιμότερη την άρση της πλήρους και αποκλειστικής ευθύνης των θεσμών του κράτους να ρυθμίζουν χωρίς εξωτερικές επιδράσεις και επιρροές –δίχως τις δεσμεύσεις και τους περιορισμούς άλλων έννομων τάξεων– το σύνολο των εσωτερικών υποθέσεων. Η έννοια, έτσι, της κυρίαρχης εθνικής επικράτειας που δεν επιδέχεται ή υπόκειται σε εξωτερικές ή εσωτερικές, νομικές ή ηθικές, ρητές ή άδηλες εξαρτήσεις, όχι μόνον σχετικοποιείται από τις καταστατικές αρχές της διεθνούς κοινωνίας των κρατών ή την ανάδυση νέων μορφών δικαιοταξίας και συνδιακυβέρνησης σε περιφερειακό επίπεδο, ικανών να αναπροσδιορίσουν ή και να ανανοηματοδοτήσουν ακόμη την ιδιότητα των κρατών ως αποκλειστικών φορέων κυριαρχίας, αλλά και από την ανάγκη να συνυπάρχουν, να συμβιώνουν και να συμπορεύονται με άλλα κράτη ισότιμης πολιτικής κυριαρχίας και, κατ' επέκταση, αντίστοιχης νομικής ικανότητας αυτοπροσδιορισμού ή αυτοδιάθεσης.

Και όμως, η κρατική κυριαρχία εξακολουθεί να αντιτίθεται μέσα από τις ίδιες τις μεταλλαγές της: αν και έχει υποστεί πλήθος δομικών αλλοιώσεων συγκριτικά με την κλασική εκδοχή της ως πλήρους, ανυπότακτης και αυτοκαθοριζόμενης εξουσίας, αναδεικνύονται συνεχώς νέοι τρόποι με τους οποίους η κρατική κυριαρχία θεμελιώνει τη διαρκή σημασία της, χωρίς να καθυποτάσσεται ή να ακυρώνεται από νέους φορείς κυριαρχικής συνδιάθεσης σε διεθνές ή περιφερειακό επίπεδο. Η εικόνα της μπορεί να παραμένει συχνά θολή ή νεφελώδης, αλλά εξακολουθεί να υφίσταται: μακράν του να αποτελεί επιφαι-

νόμμο, επιπόηση, κατασκευή ή συμβολισμός, η κρατική κυριαρχία παραμένει το ουσιώδες στοιχείο της διεθνούς οργάνωσης. Όπως γράφει ο Jackson:

«Δεν υπάρχει τίποτε το αναπόδραστο ή ιερό σχετικά με το κυρίαρχο σύστημα των κρατών. Είναι μια ανθρώπινη διευθέτηση από την αρχή έως το τέλος, με την έννοια ότι είναι ιστορική [...] Η εξέλιξή του κατά τους προηγούμενους τρεις ή τέσσερις αιώνες, το γεγονός ότι απέδειξε πως διαθέτει ένα συγκριτικό πλεονέκτημα σε σχέση με όλα τα άλλα συστήματα που αντιμετώπισε, το γεγονός ότι κανένα άλλο νέο σύστημα δεν κατάφερε να το εκτοπίσει, το γεγονός ότι δεν υπάρχει κάποια ρεαλιστική ή και πρακτική ακόμη εναλλακτική στον ορίζοντα και ότι οι μόνες πιθανές εναλλακτικές βρίσκονται σε επίπεδο ακαδημαϊκών σχεδιασμών, όλα αυτά με κάνουν να πιστεύω ότι το σύστημα των κυρίαρχων κρατών θα συνεχίσει να εξελίσσεται στο προβλέψιμο μέλλον όπως ακριβώς συνέβη στο παρελθόν».²⁰

Έτσι προκύπτει η θεώρηση για την «έκλειψη», αλλά όχι απομείωση ή απίσχναση, της κρατικής κυριαρχίας: το γεγονός ότι η σύνθετη ύλη της δεν είναι τόσο ορατή όσο υπήρξε κατά το παρελθόν δεν σημαίνει ότι έπαψε να υφίσταται. Αντιθέτως, η νέα ποιότητα των σχέσεων κυριαρχίας ενθέτει μια συμμετοχική εκδοχή διακυβέρνησης μέσω της επικράτησης ενός δυναμικού φαινομένου: τη μετάβαση από ένα καθεστώς αποκλειστικής αυτοδιάθεσης σε νέες μορφές κυριαρχικής συνδιάθεσης ή οργανωμένης συναρχίας.²¹ Η έρευνα ναδεικνύει έτσι μια ευέλικτη και πολυεδρική αντίληψη περί κυριαρχίας. Σημείο αναφοράς των ποιοτικών μεταβάσεων «από την κυριαρχία στη συναρχία» αποτελεί το συμπολιτειακό μόρφωμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.), το οποίο, αν και δεν διαθέτει έναν αυτοτελή πυρήνα κυριαρχίας που να απορρέει από έναν αυτοκαθοριζόμενο δήμο, ενθέτει πλήθος ιδιοτήτων μιας πολιτείας:

«Η κυριαρχία δεν είναι δυνατόν πλέον να αναπαριστάνεται σαν ένα μέγεθος δεδομένο και αδιαίρετο, αλλά θα πρέπει να κατανοείται ως εκδήλωση ενός σύνθετου και μεταβλητού συστήματος σχέσεων δύναμης και ισχύος, που διαθέτει πολλαπλές, διασταυρωνόμενες και επικαθοριζόμενες έδρες με αντίστοιχους δίαυλους επικοινωνίας [...] έναν ανοικτό «τόπο» συνάντησης και συνάρθρωσης πολλαπλών ανταγωνιστικών δυνάμεων και αρ-

20. R. Jackson, *Sovereignty: Evolution of an Idea*, ό.π., σ. 161.

21. D.N. Chrysochoou, *Theorizing European Integration*, 2η έκδοση, Routledge, Λονδίνο 2009, σ. 131-146. Βλ. επίσης Δ. Ν. Χρυσόχου, «Η Ευρώπη ως συναρχία», *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, τχ. 30, 2007, σ. 43-74.

χών, με μια διαδικαστική εοτία εγγύησης και διασφάλισης της ενότητας και κατίσχυσης μιας κοινής πολιτικής διαβίωσης, που είναι όμως ανοικτή, επικοινωνεί με άλλες πολιτικές ενότητες οι οποίες μοιράζονται μαζί της την ευθύνη της δημόσιας διαχείρισης των “κοινών υποθέσεων”.²²

Η, σύμφωνα με τη θέση του Τσάτσου γύρω από τη μεταβλητή φύση της κυριαρχίας:

«Η κυριαρχία, στην ιστορική της εξέλιξη, δεν εξέφραζε ούτε κυρίως ούτε μόνο κάτι το *ιδεατό*, δηλαδή μια αναλλοίωτη έννοια του καθαρού λόγου, αλλά κυρίως απεικόνιζε μια *πραγματικότητα* [...] οι ιστορικές προϋποθέσεις της κυριαρχίας, στο αρχέγονο νόημά της, *δεν συντρέχουν πλέον αναλλοίωτες* [...] δεν συντρέχει πλέον η απόλυτη *πολιτειακή αυτάρκεια της εθνικής πολιτείας* [...] Τελικά δεν συντρέχει *έλλειμμα* κυριαρχίας αλλά *μείωση του πεδίου και του εύρους της έννοιας της κυριαρχίας* [...] Η κυριαρχία δεν υπέστη συρρίκνωση της εφαρμογής της αλλά ανανοηματοδότηση του περιεχομένου της [...] αυτό που ανακριβώς χαρακτηρίζεται ως “*σχετικοποίηση*” της έννοιας της κυριαρχίας δεν είναι τίποτε άλλο παρά η προσαρμογή του νοήματός του όρου στην αλλοίωση της ιστορικής ύλης που νοηματοδοτεί”.²³

Αξίζει, τέλος, να παραθέσουμε τη θέση του Δαγτόγλου ότι «η έννοια της κυριαρχίας δεν πρέπει να προσανατολίζεται σε απόλυτα ιδεώδη, αλλά πρέπει να αντιπαρτίθεται σε μια (υποθετική) κατάσταση ελλείψεως κυριαρχίας, την κατάσταση δηλαδή της *α-κυριαρχίας*. Μια τέτοια σύγκριση πείθει ότι η κυριαρχία κάθε άλλο είναι παρά νεκρή –και μάλιστα όχι μόνο εσωκρατικά, αλλά ούτε και διακρατικά».²⁴

Τι, όμως, γνωρίζουμε σήμερα για τις μεταλλάξεις της κρατικής κυριαρχίας; Πόσο περιοριστικά επιδρούν οι νέες κατηγορίες δικαιοταξίας στην άσκηση της; Πώς θα προέκυπτε μια υπερβατική θεώρηση που θα επιβεβαίωνε τις ορατές και αθέατες, ρητές και άρητες, τυπικές και άτυπες, πρόδηλες και άδηλες μεταλλαγές που υφίσταται σήμερα η κρατική εξουσία; Η εξειδίκευση της συζήτησης γύρω από τη φύση της κρατικής κυριαρχίας στην Ε.Ε. είναι ενδεικτική των μεταβολών της και διδακτική του τρόπου με τον οποίο η έρευνα επιχειρεί να αποδώσει περιεχόμενο σε έναν ιστορικά ανέκδοτο πολιτι-

22. Α. Μαντάκης, *Τι είναι Κράτος*, ό.π., σ. 59.

23. Δ. Θ. Τσάτσος, *Ευρωπαϊκή Συμπολιτεία*, Λιβάνης, Αθήνα 2007, σ. 99-107.

24. Π. Δ. Δαγτόγλου, *Περί κυριαρχίας*, ό.π., σ. 75-76.

κό σχηματισμό ο οποίος δεν υπάγεται στις συμβατικές κατηγορίες του κράτους ή του διεθνούς οργανισμού. Αυτή η αδυναμία κατάταξης της «πολιτείας» που κυοφορείται σήμερα στην Ευρώπη δεν σημαίνει ότι δεν αποτελεί ένα νέο πρότυπο οργάνωσης της πολιτικής εξουσίας ή αντικείμενο (μετα)πολιτειολογικών συζητήσεων. Κάποιοι μάλιστα θα το χαρακτήριζαν –χρησιμοποιώντας τη ρήση που αρχικά αφορούσε την πολιτειακή ιδιοτυπία των ΗΠΑ²⁵– ως *novus ordo saeculorum*: μια νέα πολιτικοδικαιική τάξη, διακριτή από κάθε προώτερη πολιτειακή δομή.

Με αναφορά στη θεμελιώδη έκφραση της κυριαρχικής κρατικότητας, την «αρμοδιότητα της αρμοδιότητας» –την ικανότητα του κράτους να αυτοκαθορίζει το εύρος και τα όρια της αρμοδιότητάς του και να θεμελιώνει αυτόνομα τους κανόνες συγκρότησης της κυριαρχικής του υπόστασης–, ενώ παραμένει στον πυρήνα της κρατικής κυριαρχίας, η άσκσή της συνοδεύεται από την ικανότητα του κράτους να αυτοπεριορίζει τις επιλογές του ως προς την άσκηση κυριαρχικών αρμοδιοτήτων που είτε έχουν ανατεθεί σε διεθνείς θεσμούς υπό τη μορφή «δοτών αρμοδιοτήτων» είτε έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς προσωρινά, υπό όρους και, άρα, μέσω διαδικασιών «ανακλήτης εκχώρησης». Και στις δύο περιπτώσεις το ευρωπαϊκό κράτος διατηρεί το δικαίωμα να συναίνει στη συνάσκηση ή συνδιάθεση μέρους της κυριαρχίας του με άλλα κράτη εντός θεσμοθετημένων πλαισίων συλλογικής δράσης. Έτσι προκύπτει ένα καθεστώς οργανωμένης συναρχίας: η συνδιαμόρφωση της κυριαρχικής ύλης του κράτους ως συστατικού μέρους ενός συλλογικού θεσμού και ο διαμοιρασμός της ευθύνης του να συνασκήσει τις κοινές αρμοδιότητες με άλλα κράτη έχει ως βάση την αποδοχή των κανόνων του συλλογικού παιχνιδιού, κανόνων που τα ίδια τα κράτη έχουν αρχικά, και μέσω συναινετικών διαδικασιών, θεσπίσει. Ο Μανιτάκης εξηγεί:

«Η κρατική κυριαρχία παραμένει ως υπέρτατη εξουσία και ικανότητα νομικού και πολιτικού αυτοκαθορισμού, ως αρμοδιότητα της αρμοδιότητας, ακέραιη. Δικαιώματα όμως κυριαρχικά ή κυριαρχικές αρμοδιότητες, που αποτελούν βασικές ιδιότητες ή εκχωρήσεις κυριαρχίας, αποσπώνται από την εστία τους και μεταβιβάζονται σε διεθνείς οργανισμούς».²⁶

Με αναφορά, λοιπόν, στη λειτουργία της ενωσιακής τάξης αναδύεται μια

25. D. Deudney, «Binding sovereigns: authorities, structures, and geopolitics in Philadelphian systems», στο T.J. Biersteker - C. Weber (επιμ.), *State Sovereignty as Social Construct*, Cambridge University Press, Cambridge 1996, σ. 191.

26. Α. Μανιτάκης, *Τι είναι Κράτος*, ό.π., σ. 64.

νέα ποιότητα στις σχέσεις κυριαρχίας, η οποία μεταμορφώνει την παραδοσιακή όψη της κρατικής κυριαρχίας «από αποκλειστική, εγωκεντρική και ανταγωνιστική [...] σε συνεργάσιμη και αλληλέγγυα». ²⁷ «Η κυριαρχία ασκείται *συλλογικά και από κοινού*, και τα κράτη μαθαίνουν να *μοιράζονται μια συλλογική ευθύνη κυριαρχίας*». ²⁸ Ο πλούτος της συζήτησης γύρω από τις μεταλλαγές της κρατικής κυριαρχίας εισρέει δυναμικά στο πεδίο της κανονιστικής θεωρίας με αναφορά στη σημασία των ιδεών για την «κατασκευή» της διεθνούς πραγματικότητας, την αναγνώριση μετακρατικών δημοκρατικών αρχών, και την ανάδειξη μιας μεταεθνικής πολιτεότητας. Συνολικά, η εν λόγω προβληματική αντλεί το περιεχόμενό της από τη δυνητική ή συντελούμενη μετάβαση της Ε.Ε. σε μια μετακρατοκεντρική ή ακόμη και μετακυριαρχική πολιτεία.

3. ΣΧΕΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΝΟΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ

Έννοια πολύσημη και μεταβαλλόμενη, ευπροσάρμοστη και ανθεκτική, η κυριαρχία συνεχίζει να βρίσκεται στο επίκεντρο της διεθνούς διανομής για περισσότερους από επτά αιώνες. Τόσο η αδιάσπαστη ιστορικότητά της, όσο και οι μετασημασιολογικές της ιδιότητες συνηγορούν στο γεγονός ότι, ακόμη και στην περίοδο της εντονότερης ίσως αμφισβήτησής της, η έννοια παραμένει ως η κορυφαία οργανωτική αρχή του διεθνούς συστήματος. Κάτι τέτοιο δεν εμποδίζει φυσικά τη θεμελίωση νέων οπτικών γύρω από την αμφίσημη οντολογία της και του τρόπου με τον οποίο, τόσο η έννοια, όσο και η πρακτική της άσκηση, επηρεάζουν τη διεθνή συμπεριφορά των κρατών. Ενισχυτικό αυτής της άποψης είναι το γεγονός ότι η συζήτηση περί κυριαρχίας αποτελεί μέρος των σταθερών ερευνητικών προτεραιοτήτων της διεθνούς πολιτικής θεωρίας. Σε ένα παγκοσμιοποιημένο τοπίο που αναδεικνύει τις διαλεκτικές εντάσεις μεταξύ τάξης και αναρχίας, κυβέρνησης και διακυβέρνησης, αυτονομίας και ετεραρχίας, αυτοδιάθεσης και συνδιάθεσης, η θεωρία της κρατικής κυριαρχίας φωτίζει ορισμένες κρίσιμες μεταβλητές που επηρεάζουν τη σχέση μεταξύ κρατών και διεθνών θεσμών: εντός του πυρήνα των νέων σχέσεων κυριαρχίας συντελείται η μετατροπή του ιστορικού σε πολιτικό, των νορμών σε κανόνες, των αξιώσεων σε δικαιώματα, των διεκδικήσεων σε αρχές, των αμφισβητήσεων σε κεκτημένα. Η απολυτότητα της έννοιας έχει πλέον δώσει τη σκυτάλη στη σχετικοποίηση χωρίς να την οδηγεί σε ακύρωση ή αφανισμό.

27. Στο ίδιο, σ. 65.

28. Στο ίδιο.

Στο πολύπλοκο σύμπαν των διακρατικών σχέσεων, η ουσιώδης ύλη της κυριαρχίας των κρατών εξακολουθεί να προσδιορίζει τι είναι επιτρεπτό και τι όχι στις μεταξύ τους σχέσεις, καθώς και το περιεχόμενο των διεθνών κανόνων δικαίου γύρω από τον σεβασμό ή τον περιορισμό της αυτονομίας τους. Έτσι, με την κρατική κυριαρχία να ανθίσταται και να μεταλλάσσεται, να αμύνεται και να ανασυνθέτει το δεοντολογικό της περιεχόμενο, η σημερινή συγκυρία αναζητά τη δική της ισορροπία ανάμεσα στη διεθνή αναρχία και την εθνική τάξη, τις οικουμενικές αξίες και την πολιτισμική ιδιαιτερότητα, την παγκοσμιοποίηση και την τοπικότητα, τη διαφύλαξη της εθνικής ταυτότητας και την ευόδωση κοσμοπολιτικών προσδοκιών για μια παγκόσμια κοινωνία απαλλαγμένη από τα δεινά των διακρατικών ερίδων. Σε αυτό το κυοφορούμενο, ρευστό, απρόβλεπτο μα συνάμα συναρπαστικό σκηνικό, ο λόγος περί κρατικής κυριαρχίας συμπυκνώνει τις διαλεκτικές αντιθέσεις ενός κόσμου που σταδιακά εξαφανίζεται και ενός κόσμου που δειλά ανατέλλει, χωρίς να είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε την πιθανή έκβαση των σημερινών ή των επερχόμενων αλλαγών.

Σε ένα γενικό επίπεδο, τόσο οι συστάσεις της φιλελεύθερης διεθνούς θεωρίας, όσο και οι διαφορετικές εκδοχές της (νεο)ρεαλιστικής προσέγγισης αλλά και των κανονιστικών ή αναστοχαστικών –κριτικών– θεωρήσεων, αγγίζουν το ζήτημα της απουσίας μιας κοινής υπερκείμενης αρχής, επιφυλάσσοντας διαφορετικές ερμηνείες ή θεραπείες για το φαινόμενο της διεθνούς αναρχίας. Οι πρωταγωνιστές της διεθνούς δράσης, είτε στη μορφή κυρίαρχων κρατών είτε στη μορφή διεθνών θεσμών και μη κυβερνητικών δρώντων, μεταβάλλουν και προσαρμόζουν τις αξίες, τις προσδοκίες και τη συμπεριφορά τους στα δεδομένα ενός κόσμου που και αυτός αλλάζει μαζί τους. Η ισχύς των διεθνών δρώντων, η σημασία που αποδίδουν σε διεθνείς αρχές, σε πολυμερείς σχηματισμούς και σε φορείς επίλυσης των συγκρούσεων σχετικοποιείται από τις ίδιες τις απαιτήσεις της διεθνούς συλλογικής συμβίωσης. Αυτό, όμως, που παραμένει, πέραν των –εξ ορισμού πεπερασμένων– στρατηγικών παραμέτρων που επικαλούνται οι διεθνείς δρώντες είναι η διαρκής εμπλοκή τους στον συναρπαστικό κόσμο που καταλαμβάνει τον μεταξύ τους χώρο. Αυτή επηρεάζει τη διεθνή παρουσία τους περισσότερο από κάθε πολυμερή ή διμερή νομική συνεννόηση, ορίζοντας τις συντεταγμένες της διεθνούς πολιτικής κουλτούρας, δράσης και συμπεριφοράς τους.

Μία ακόμη παράμετρος της σχετικής προβληματικής αφορά το ζήτημα της μεθόδου, τη σημασία των εννοιών και τη φύση –αλλά και την τροπή ή την έκβαση– των κυρίαρχων θεωρητικών αντιπαραθέσεων. Θετικιστικές και μετα-

θетикиστικές μεθοδολογίες στη μελέτη των διεθνών σχέσεων και στην κατανόηση του φαινομένου της κυριαρχίας αναπτύσσουν διαφορετικές υποθέσεις και παραδοχές γύρω από την ανθρώπινη φύση, την επιρροή των διεθνών νορμών και θεσμών, τη συμπεριφορά των κρατών, τη βιωσιμότητα ή χρησιμότητα εναλλακτικών μορφών διεθνούς οργάνωσης, τις αρετές και τις αδυναμίες της μιας ή της άλλης προσέγγισης, και τις δυνατότητες που προσφέρουν στο αμφίρροπο πεδίο της πρόβλεψης. Από τη σφαίρα της ανάλυσης του «ποιος παίρνει τι, πότε, και πώς», για να θυμηθούμε τη ρήση του Lasswell που συμπληρώνει μισό αιώνα ζωής,²⁹ και τον εμπειρικό ή εργαλειακό επιστημονισμό των συστημικών και συμπεριφορικών θεωριών έως τις μεταθетикиστικές ανησυχίες των κριτικών και μετανεωτερικών προσεγγίσεων, η επιμονή στη μελέτη της κυριαρχίας, ανεξάρτητα από την πολεμική ή φιλική προς αυτή διάθεση, έχει δημιουργήσει τις βάσεις –εμπειροκρατικές και διαλογικές– για τη διεύρυνση του πεδίου της γνώσης που τροφοδοτεί τη μελέτη του «πολιτισμού της κυριαρχίας»: των υλικών και αξιακών συνιστωσών που συνθέτουν το γνωστικό της πεδίο. Στη διαχρονική αυτή προσπάθεια γνώσης και δράσης, όντος και δέοντος, ερμηνείας και κατανόησης, η αξίωση της διεθνούς πολιτικής θεωρίας να διερευνήσει και να φωτίσει τις ορατές και αθέατες όψεις της κρατικής κυριαρχίας αποδεικνύεται όχι μόνον εφικτή αλλά και ευκταία.

Στο μεταίχμιο της σύγχρονης έρευνας αναμετρώνται σήμερα με αξιοσημείωτη ένταση ποικίλες προσεγγίσεις με τους δικούς τους εμπειρικούς ή κανονιστικούς προσανατολισμούς, τις δικές τους αφετηριακές δεσμεύσεις, τις δικές τους προσδοκίες και απαιτήσεις και τις δικές τους συσσωρευμένες γνώσεις, κριτικές και προβολές στο μέλλον. Το γεγονός ότι καμία από τις κλασικές ή σύγχρονες, πραγματολογικές ή κανονιστικές, θетикиστικές ή μεταθетикиστικές θεωρίες δεν διαθέτει το –έστω και προσωρινό– προνόμιο της «μεγάλης θεωρίας» με ικανότητα γενικευμένης εφαρμογής των παραδοχών και των ευρημάτων της, δεν σημαίνει ότι η διεθνής πολιτική θεωρία δεν βρίσκεται σήμερα σε υγιή κατάσταση, αλλά ότι ο δρόμος για την πραγμάτωση της γνώσης περνά μέσα και όχι πέραν του διαρκούς ελέγχου και της κριτικής, της αμφισβήτησης και της αμφιβολίας, της διεκδίκησης και της διακινδύνευσης –εν τέλει μέσα από την ίδια την αναμέτρηση με τη μεγάλη περιπέτεια της νόησης. Και αυτός είναι ένας από τους λόγους που καθιστούν τη μελέτη των σχέσεων κυριαρχίας μέρος μιας ατελούς, αδιάκοπης αλλά διαρκώς υποσχό-

29. H. Lasswell, *Politics: Who Gets What, When, How*, World Publishing, Νέα Υόρκη 1958.

μενης διεργασίας. Με άλλα λόγια, την καθιστά μέρος μιας ευρύτερης διανοητικής αναζήτησης τόσο των ορίων όσο και των δυνατοτήτων της γνώσης και, κατά συνέπεια, των περιορισμών και των προοπτικών της τέχνης του θεωρείν και, μαζί με αυτή, των υποσχέσεων της ίδιας της έρευνας.

Μια συνολική εκτίμηση των προσαρμογών της κυριαρχίας συνηγορεί στο ότι συντάσσει την πορεία της με την αέναα εξελισσόμενη πραγματικότητα δίχως να παρασύρεται από τις εκάστοτε κρυσταλλώσεις ισχύος, εξουσίας και συμφερόντων ή να ακυρώνει τις θεμελιώδεις νόρμες της στον βωμό μιας αδήριτης νομοτέλειας που καλείται να καθυποτάξει τη διαχρονική εν τέλει προσαρμοστικότητα της. Η κρατική κυριαρχία δεν παραδίδεται στη δίνη της ιστορικής συγκυρίας ούτε εκτοπίζεται υπέρ άλλων εννοιολογικών κατηγοριών όπως η εξουσία, η εξουσίαση ή η αυθεντία, αλλά αναπροσαρμόζει τα τακτικά της όρια μέσα από την υπέρβαση της δογματικής σκέψης και την αξιολόγηση των πραγματικών συνθηκών άσκσής της. Το επιχείρημα, όμως, περί εγκατάλειψης της έννοιας που έχουν προτείνει αρκετοί στοχαστές όπως οι Benn, Haas και Agon,³⁰ έρχεται σε σύγκρουση με την εγγενή πολυσημία της —απόρροια της συνύφανσης «αντιθετικών πηγών αποδείξεων, λογικής και ορθολογικότητας».³¹ Από εδώ άλλωστε πηγάζει η ερμηνευτική πολλαπλότητα που διακρίνει την ανάλυσή της, η οποία επηρεάζει τον τρόπο ένταξής της στο συνεχές της μελέτης των ιδεών. Χωρίς να αποτελεί ένα αυτόρκες σύστημα ή μια αξιακή αυταξία, η ερμηνευτική της ικανότητα δεν διολισθαίνει προς μια καθολική σχετικοποίηση της συμβολικής ή πραγματικής σημασίας της ούτε εγκλωβίζεται στην αυτοτέλεια της νομικής θεμελίωσης. Έτσι, η μελέτη της αποτελεί το (αναγκαίο) επακόλουθο μιας μη αξιακά όσο και αξιολογικά ουδέτερης οντολογικής θεώρησης, αφού δεν μπορεί να υφίσταται πάνω ή πέρα από το επίπεδο της εκάστοτε πραγματικότητας. Ούτε η απολυτότητα της αρχικής θεώρησης περί κυριαρχίας θα πρέπει να παραπέμπει σε ένα είδος «γενετικού ελαττώματος», μιας που εξυπηρετούσε συγκεκριμένες ιστορικοπολιτικές σκοπιμότητες, ούτε όμως η μετανεωτερική αποδόμησή της ανταποκρίνεται στις συνθήκες της σημερινής εποχής.

Ανεξάρτητα από το αν η ουσία της κυριαρχίας βρίσκεται εγγύτερα στην ιδέα της «συνταγματικής ανεξαρτησίας»,³² χωρίς έτσι να ανταποκρίνεται στις ουσιαστικές προϋποθέσεις της αυτονομίας ή της ελευθερίας από εξωτερικούς περιορισμούς, ή αν μπορεί να αποσυνδεθεί από μια κρατικογενή αντί-

30. J. Hoffman, *Sovereignty*, Open University Press, Buckingham 1998, σ. 12.

31. Στο ίδιο.

32. A. James, *Sovereign Statehood*, Allen and Unwin, Λονδίνο 1986.

ληψη, γεγονός παραμένει ότι η σημασία της κρίνεται περισσότερο στο πεδίο των σχέσεων και των διαδράσεων παρά στο πεδίο των εννοιών και των ιδεών. Αυτό δεν συνεπάγεται ούτε την απομείωση της διδακτικής αξίας που εμπεριέχει η μελέτη των ιστορικών της μεταβάσεων ούτε την ανάγκη μιας ακραιφνώς εμπειρικής αποτύπωσης των συστατικών μεταβλητών της. Αυτό, πάντως, που σε κάθε περίπτωση έχει αξία να αναζητηθεί από την έρευνα είναι οι δομικές και λειτουργικές ιδιότητες που επιστρατεύει ένα κράτος προκειμένου να φαίνεται και συγχρόνως να φέρεται ως κυρίαρχο, καθώς και οι προσλήψεις αυτών ιδιοτήτων από τα άλλα κράτη και, ευρύτερα, τους θεσμούς της διεθνούς κοινωνίας. Ως σχέση λοιπόν ή, ακριβέστερα ίσως, ως ποιότητα, παρά ως επιστημονικά ελεγμένο αποτέλεσμα, η κρατική κυριαρχία διεισδύει τόσο στους αστερισμούς του κατ' εσοχήν άναρχου σύμπαντος των ιδεών όσο και στις οντολογικές συνιστώσες του όχι λιγότερο άναρχου κόσμου των σχέσεων και των αιτιών που τις προκαλούν και τις εξελίσσουν.

Η κρατική κυριαρχία ανήκει, έτσι, στη σφαίρα των «σχεσιακών» φαινομένων, αφού το ουσιαστικό της περιεχόμενο ορίζεται από τον πλούτο της πολυσημίας που τη χαρακτηρίζει και από τις σχέσεις που αναπτύσσει με το ιστορικό ή άλλο συγκείμενο στο οποίο αναφέρεται — αλλά και από το πώς «τα κράτη σχετίζονται μεταξύ τους».³³ Ο Hoffman εξηγεί: «Ακριβώς επειδή οι σχέσεις είναι πολλαπλές, δυναμικές και ολοένα και περισσότερο οικουμενικές, ο χαρακτήρας της κυριαρχίας παραμένει ταυτόχρονα απόλυτος και σχετικός».³⁴ Σύμφωνα με τη μετανεωτερική θέση περί απροσδιοριστίας του Bertelson, ίσως και να μην υφίσταται μια «αληθινή» σημασία:

«Η έννοια της κυριαρχίας συνδέεται με την ιδέα της γνώσης και το τι εννοούμε με την τελευταία εξαρτάται από τι κατανοούμε από την ύπαρξή της. Η κυριαρχία είναι αυτή που αποφασίζει. Το να είσαι κυρίαρχος σημαίνει να καθορίζεις τι είναι δυνατόν να αποτελέσει γνώση, τι είναι αλήθεια και τι υφίσταται. Αφού η κυριαρχία αποτελεί προϋπόθεση αυτών που γνωρίζουμε, δεν δύναται [...] να αποτελεί μέρος της ίδιας της γνώσης. Ως «ένα ζήτημα που υπονοείται με λανθάνοντα τρόπο στην ίδια την πρακτική της διερεύνησης», αποτελεί μια έννοια που είναι αδύνατον να οριστεί».³⁵

33. S. Barkin - B. Cronin, «The State and the Nation: Changing norms and rules of sovereignty in international relations», *International Organization*, τόμ. 48, τχ. 1, 1994, όπως παρατίθεται στο J. Hoffman, *Sovereignty*, ό.π., σ. 98.

34. J. Hoffman, *Sovereignty*, ό.π., σ. 9.

35. Στο ίδιο, σ. 16.

Στο επίπεδο της μετανεωτερικής θεωρίας, και με δεδομένη την αντίθεση της στη νεωτερική αντίληψη περί κράτους, ιδιαίτερα στις εξουσιαστικές, ιεραρχικές, συγκεντρωτικές και κατασταλτικές του ιδιότητες, η ιδέα είναι να αναδειχτεί μια μετακρατική προοπτική: μια άλλη σχεδίαση μέσα από νέες συνθέσεις και υπερβάσεις, που θα είναι σε θέση όχι μόνον να αποδομήσει το δομικό υλικό της κυριαρχίας –την προσήλωσή σε μια υπέρτερη ή τελική κρατική εξουσία– αλλά και να οικοδομήσει, μέσα από τη δύναμη του κριτικού λόγου και της προσήλωσης στην ετερότητα, ένα διαλεκτικά συγκροτημένο, δεοντολογικό και μετα-υλιστικό περιβάλλον. Στόχος της είναι η απάλειψη της κυριαρχικής κρατικότητας και των εξουσιαστικών παραγώγων της, και η ανάδειξη ενός μετακυριαρχικού πλουραλισμού που θα αποκηρύξει τις ηθικές προνομίες του κράτους και θα καθυποτάξει την εξουσία του στις αρετές μιας εναλλακτικής παγκόσμιας πρότασης. Αυτό, όμως, που καθαγιάζει η μετανεωτερική θεωρία –την ανάγκη αποδόμησης του κράτους και των διαιρέσεων που προκαλεί– αποτελεί την αχίλλειο πτέρνα της, αφού αντικρούει τη μονοσήμαντη καθολικότητα της νεωτερικής μεθοδολογίας περί «ορθού» ή «λάθους» με εξίσου αποκλειστικές κατηγορίες, εγκλωβιζόμενη και αυτή σε μία «αλήθεια», ενισχύοντας την αδυναμία της για γόνιμη κριτική σύνθεση.³⁶ Ένα σημαντικό, έτσι, μέρος της μετανεωτερικής κριτικής αντικαθιστά μια δυσανεκτική «αλήθεια» με μια άλλη, χωρίς να καθίσταται δυνατή η εξισορρόπηση διαφορετικών πηγών νομιμοποίησης ή μεταξύ διαφορετικών θεάσεων ή ιεραρχήσεων της πραγματικότητας. Η κυριότερη, όμως, αδυναμία της εντοπίζεται στο τμήμα της απόλυτης σχετικοποίησης: η πλήρης, και όχι στρατηγική ή εκλεκτική, αποδόμηση του σύγχρονου κόσμου οδηγεί στην κατάρρευση κάθε βεβαιότητας και στην απαξίωση κάθε οργανωμένου ή συνεκτικού όλου, ώστε να μην υφίσταται πλέον η δυνατότητα σταθερών αναφορών, αλλά μόνον η αυθαιρεσία –απότοκο ενός αφηρημένου ηθοκεντρισμού αν όχι μιας ιδεολογικής ηθοπλασίας.

Από την άλλη πλευρά, θα ήταν σφάλμα να παραβλέψει κανείς τη γενικότερη συμβολή του μεταθετικισμού, μέρος του οποίου είναι η μετανεωτερική θεωρία, αφού προήγαγε μια σύνθετη, εκλεπτυσμένη και κριτική θεώρηση των διεθνών σχέσεων, απαλλαγμένη από τον «αμερόληπτο» εμπειρισμό ή την «αντικειμενική» υπόσταση των ανεξάρτητων μεταβλητών –με τη θεωρία να μην υφίσταται ως σύνολο αλλά μόνον εκεί όπου επαληθεύονται ή διαψεύδονται οι εμπειρικές προτάσεις στις οποίες βασίζεται. Ο μεταθετικισμός δεν απέρρι-

36. Στο ίδιο, σ. 76.

με μόνον την «αυταπόδεικτη» αξία της εμπειριοκρατίας –ως μόνης αποδεκτής μεθόδου για την απόκτηση της αντικειμενικής γνώσης– αλλά και τη διάκριση υποκειμενικού-αντικειμενικού, προεβέβουνας ότι «ο κοινωνικός κόσμος είναι μια κατασκευή του χώρου και του χρόνου», ότι «η διεθνής πολιτική κατασκευάζεται παρά προϋπάρχει», και ότι «δεν υφίσταται θεμελιώδης διάκριση μεταξύ υποκειμένου και αντικειμένου».³⁷ Βάσει αυτών των παραδοχών και της πεποίθησης ότι κάθε διεθνής μεταβολή συνδέεται με μια σειρά από συστατικές μεταβολές, η μετανεωτερική θεωρία επιχειρεί να απελευθερώσει την έρευνα από τις εννοιακές φυλακές του θετικισμού.³⁸ Έτσι, η επίκληση της αντικειμενικής γνώσης για τα κοινωνικά φαινόμενα αποτελεί πνευματική χίμαιρα, ενώ οι κυρίαρχες «γνώσεις» στη μελέτη των διεθνών σχέσεων είναι απόρροια συγκεκριμένων σχέσεων ισχύος.³⁹ Συνολικά, η συμβολή της μετανεωτερικής θεωρίας έγκειται στη διαπίστωση ότι «συρρίκνωσε τους ακαδημαϊκούς εγωισμούς και τις επάρσεις» μέσω της κριτικής αποδόμησης κάποιων «αδιάσειστων» αληθειών για τη φύση του σύγχρονου κόσμου.⁴⁰

Ο Hoffman, με αναφορά στη «σχεσιακή» ποιότητα της κυριαρχίας, επιχειρεί να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στις δύο *prima facie* αλληλοαναιρούμενες σχολές:

«Μια σχεσιακή αντίληψη περί κυριαρχίας θα πρέπει να αναπτύξει μια κριτική σε δύο μέτωπα. Από τη μία πλευρά, θα πρέπει να αντιτάξει τις νεωτερικές εννοιολογήσεις περί ατομικότητας και ισότητας στις σαφείς ιεραρχίες και τις τυπικές ανισότητες της προ-νεωτερικότητας. Από την άλλη πλευρά, θα πρέπει να προσδιορίσει σαφώς τη μετακρατική κυριαρχία που παλεύει να αναδυθεί από την αντιφατική λογική του φιλελεύθερου κράτους. Κάτι τέτοιο δεν αφορά την απόρριψη της σημασίας των σύγχρονων κρατών και των φιλελεύθερων υποθέσεων στις οποίες εδράζονται, αλλά την υπέρβασή τους».⁴¹

37. R. Jackson - G. Sørensen, *Introduction to International Relations: Theories and Approaches*, 2η έκδοση, Oxford University Press, Οξφόρδη 2003, σ. 248 (ελληνική έκδοση: *Θεωρία και μεθοδολογία των διεθνών σχέσεων: Η σύγχρονη συζήτηση*, μτφρ.: Χ. Κωνσταντίνου, Gutenberg, Αθήνα 2006).

38. Στο ίδιο, σ. 250.

39. Στο ίδιο, σ. 251.

40. Στο ίδιο, σ. 252.

41. J. Hoffman, *Sovereignty*, ό.π., σ. 99.

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η θεμελίωση μιας ενδιάμεσης ή συνθετικής θεώρησης ανάμεσα στις ανταγωνιστικές επιστημολογίες του θετικισμού και του μεταθετικισμού οφείλει να λάβει υπόψη της την υβριδική φυσιογνωμία της κρατικής κυριαρχίας, ως σύνθεσης αξιακών αναφορών και εμπειρικών πρακτικών ή ως τη διατομή ανάμεσα στην αυθεντική εξουσία και την αποφασιστική δράση –εμπεριέχοντας τόσο μια «παράσταση ισχύος» όσο και μια «ικανότητα πραγμάτωσης». Και αυτό γιατί, ιδωμένη ως ένα σύνθετο πλέγμα σχέσεων, ποιοτικών χαρακτηριστικών και ιστορικά προσδιορισμένων εννοιακών συσχετισμών, η κρατική κυριαρχία αποτελεί μια μεταβλητή και συγκειμενική αποτύπωση δύο παράλληλων τάσεων: της εδραίωσης ενός κρατοκεντρικού διεθνούς πολιτισμού και της αξιοποίησης των εξελικτικών όρων που θα της επιτρέψουν να αντιμετωπίζει τις μεταβολές, τις διακυμάνσεις και τις μεταπτώσεις ενός ρευστού και άναρχου κόσμου. Εδώ εγγράφεται και η σχεσιακή θεώρηση περί κυριαρχίας, αναζητώντας τα σημεία επαφής ανάμεσα στην ισχύ και τη γνώση, στην αξιακή και την υλική υπόσταση, στο ηθικό και το φυσικό στοιχείο, στην εξήγηση και την κατανόηση, στο *ον* και το *δέον*.

Μερικές ακόμη καταληκτικές σκέψεις: το πεδίο της θεωρητικής ενασχόλησης με την έννοια της κρατικής κυριαρχίας παραμένει εξίσου ανοικτό και ευρύ με εκείνο που καθιέρωσε αιώνες πριν το ουσιώδες περιεχόμενό της. Παρά τις μεταλλαγές που έχει υποστεί, συνεχίζει να αποτελεί το βασικό –καταστατικό– πλαίσιο της διεθνούς κοινωνίας. Αυτή η άδηλη ποιότητα που χαρακτηρίζει με συνέπεια τη μεταβλητή οντολογία της κρατικής κυριαρχίας –η ικανότητά της να μεταλλάσσεται δίχως να εξαφανίζεται– αποτελεί απόδειξη ότι θα συνεχίσει να επηρεάζει τις ροές και τα όρια της διεθνούς συλλογικής συμβίωσης. Ανεξάρτητα από την έκβαση των μεταβάσεων που της επιφυλάσσει ο χρόνος, η κρατική κυριαρχία θα εξακολουθεί να αντιπαλεύει μια ρευστή πραγματικότητα, αναμετρώντας τις δυνάμεις της με τα κελύσματα των καιρών. Το όλο εγχείρημα παραπέμπει σε ένα απρόβλεπτο αλλά συναρπαστικό οδοιπορικό με αδιευκρίνιστο τελικό προορισμό, χωρίς αυτό να εμποδίζει τους συνοδοιπόρους, σε κάθε πιθανό όσο και προσωρινό σταθμό, να στοχάζονται, να αξιολογούν και να συνδιαλέγονται, τόσο γύρω από τις γνώσεις και τις εμπειρίες που αποκόμισαν όσο και γύρω από τις προσδοκίες των μελλοντικών τους ανακαλύψεων.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

ΣΤΑΘΗΣ ΓΟΥΡΓΟΥΡΗΣ, *Έθνος-όνειρο: Διαφωτισμός και θέσμιση της σύγχρονης Ελλάδας*, μτφρ. Αθανάσιος Κατσικερός, Κριτική, Αθήνα 2007, 408 σελ.

Οι συζητήσεις για την έννοια και το ακριβές περιεχόμενο της «ελληνικότητας» πάντοτε προκαλούν, οσάκις ανακύπτουν, ζωνρό ενδιαφέρον και αντιπαράθεσις. Όμως το πλεονέκτημα του εγγενώς επικαιρικού τους χαρακτήρα αποτελεί ταυτοχρόνως και παγίδα: απηχώντας φορτίσις και καταναγκασμούς της συγχρονικής συγκυρίας, δεν είναι λίγες οι φορές που οι συζητήσεις αναπαράγουν εκείνα ακριβώς τα στερεότυπα που διατείνονται πως αποκωδικοποιούν. Στο βιβλίο του *Έθνος-όνειρο: Διαφωτισμός και θέσμιση της σύγχρονης Ελλάδας* (προσεγγιμένη ελληνική μετάφραση του *Dream Nation* που κυκλοφόρησε πρώτη φορά το 1996 από το Stanford University Press), ο Στάθης Γουργουρής επιχειρεί να διαρρήξει αυτόν τον φαύλο κύκλο προτείνοντας ένα ανεξάρτητο βάθρο παρατήρησης και ερμηνείας. Πρόκειται για εγχείρημα πολυσχιδές και βαρυσήμαντο.

Πίσω από κάθε «εθνικό» αφήγημα, υποστηρίζει ο συγγραφέας, ελλοχεύει ένα *όνειρο* (με την αναλυτική σημασία του όρου). Όμως αυτό σε καμιά περίπτωση δεν συνεπάγεται και άυλη υπόσταση: ένας «κοινωνικός-φαντασιακός θεσμός» είναι κατά κανόνα «πιο πραγματικός από την πραγματικότητα».

Κατεξοχήν φαινόμενο της νεωτερικότητας (περιόδου ταχύτατων χρονισμών και συζεύξεων –μεταξύ στιγμιαίου και μακρόπνοου, πολιτισμικά ιδιαίτερου και οικουμενικού κ.λπ.), η φαντασιακή θέσμιση του έθνους χαρακτηρίζεται από ορισμένες αξιοπρόσεκτες σταθερές: όλα τα εθνογενετικά αφηγήματα

- *προβαίνουν σε διάρρηξη της χρονικής γραμμικότητας* (μια κυριολεκτικά ονειρική κατάσταση όπου η αρχαιότητα συνυπάρχει τόσο με τη νεωτερικότητα όσο και την αιωνιότητα)
- *βρίσκονται σε δυναμική και αμφίδρομη σχέση με την κοινωνία* (όπου η τελευταία συγκροτείται ως έθνος *χάρη* στο φαντασιακό, αλλά και το φαντα-

οιακό μετασηματίζεται όντας σε άεναιο διάλογο με εθνικούς-κρατικούς θεομούς) και

- *ενέχουν αλλοτρίωση*. Το μυθιστορικό που συγκροτεί *εθνικά* προσδιοριζόμενους «λαούς» (με όλες τις πολύπλευρες συνδηλώσεις του όρου «λαός») δεν είναι, κατά βάση, παρά μετουσίωση ενός ελλείμματος: η επιβλητικότητα του Σινικού Τείχους (στο διήγημα του Κάφκα), λόγου χάριν, είναι συσσωρευμένη αλλοτρίωση· μια κρατική επιβλητικότητα που όμως –και αυτό είναι ιδιαίτερα κρίσιμο– απευθύνεται και επιβάλλεται σε *υπηκόους*.

Ο Γουργουρής τονίζει επίσης πως όλα τα εθνικά φαντασιακά κατατείνουν προς το ιδίωμα του περιούσιου λαού –σε αντίστιξη και αντιπαράθεση προς όλους τους άλλους. Η εθνική φαντασίωση είναι εγγενώς αποκλειστική και αποκλείουσα. Πρόκειται για εξαιρετικά σημαντική διαπίστωση που οφείλουν να προσέξουν κυρίως θεωρητικοί όπως, μεταξύ άλλων, ο Brian Turner και ο Maurizio Viroli που θεώρησαν την «αγάπη προς την πατρίδα» ως βήμα προς την κατάκτηση υπερ-εθνικής συνείδησης.¹

Συγκροτώντας το επιχείρημά του, ο συγγραφέας υφαίνει έναν μετααποικιακό γνωστικό καμβά· όμως δεν προσχωρεί άκριτα σε αυτόν (ή σε στιδήποτε άλλο): σε καμία περίπτωση δεν μας προτείνει μια *ιδεολογία*. Δεσπόζει, αντίθετα, παντού η κριτική ματιά που δίνει στον αναγνώστη την ευκαιρία να κρίνει, να αναρωτηθεί, ενδεχομένως να απορρίψει. Δεν πρόκειται για απλώς υφολογικό προτέρημα. Απτή του εικονογράφηση αποτελεί η γρήγορη (στις πρώτες 50 σελίδες του βιβλίου) επισήμανση πως τα αντιαποικιακά ελευθεριακά οράματα (θεωρητικών όπως ο Fanon και άλλοι πολλοί) συνήθως καταρρέουν με την ανάληψη της εξουσίας. Η εξέλιξη αυτή έχει για τον Γουργουρή ποικίλες καταβολές και εκφάνσεις. Ενδεικτικά:

- ότι η εθνικοποίηση της κοινωνίας ενέχει αναπόδραστα και εσωτερίκευση της λογικής της κυριαρχίας· ή
- ότι η περίφημη ιδιότητα του πολίτη υποκρύπτει μια τύποις εμπορευματική ανταλλαγή: αναγνώριση/πιστοποίηση από το κράτος με αντάλλαγμα την αφοσίωση σε αυτό.

1. Βλ. B. Turner, «Cosmopolitan virtue, globalization and patriotism», *Theory, Culture & Society*, τόμ. 19, τχ. 1-2, 2002, σ. 45-63· «Democracy in one country? Reflections on patriotism, politics and pragmatism», *European Journal of Social Theory*, τόμ. 7, τχ. 3, 2004, σ. 275-289. Επίσης, M. Viroli, *For Love of Country: An Essay on Patriotism and Nationalism*, Clarendon Press, Οξφόρδη 1995. Αξίζει να παρατηρήσει κανείς ότι το βιβλίο του Viroli έχει το ίδιο εξώφυλλο με αυτό της ελληνικής έκδοσης του βιβλίου του Γουργουρή: τον πίνακα του Delacroix, *Η Ελλάδα ξεσηγιά στα ερείπια του Μεσολογγίου*.

Γιατί όμως οι ανθρώπινες κοινωνίες οργανώνονται σε έθνη; Και, ακόμη σημαντικότερο, με ποιους τρόπους; Εκφράζοντας μian απώτατη, σχεδόν οντολογική επιθυμία, τα έθνη συγκροτούνται με διαδικασίες που προσομοιάζουν στην ονειρική διεργασία. Αυτό έχει τεράστιες συνέπειες και προεκτάσεις, τόσο γνωστικές/επιστημολογικές όσο και πρακτικές. Ως προς τις πρώτες, και με δεδομένη την ονειρική του ιδιουσησιαστικότητα, ένα έθνος δεν πρέπει ποτέ να προσεγγίζεται ως απλό αναπαριστατικό κείμενο –παρά το γεγονός ότι (ή, μάλλον, ακριβώς επειδή) ο αφηγηματικός του κώδικας είναι κατά κανόνα τόσο συνεκτικός. Όπως και στην ψυχαναλυτική διερεύνηση της ονειρικής πλοκής, ό,τι λέγεται και γράφεται οφείλει να αναλύεται σε βάθος με στόχο –για να δανειστώ μια γλαφυρή διατύπωση του Αντώνη Λιάκου– «έρευνα της ιστορικότητας των εννοιών και των ιδεών, αυτοψία στα δομικά υλικά, στη συνδεσμολογία, στο αρχιτεκτονικό σχέδιο»²...

Η δεύτερη, πιο πρακτική προέκταση αφορά και αυτή τον ονειρικό χαρακτήρα των εθνικών αφηγημάτων που, ως ονειρικά, αποσκοπούν πρωτίτως στην απόκρυψη των ουσιαστικών όψεων της dream work, της ονειρικής εργασίας. Σχηματοποιώντας το επιχείρημα του Γουργουρή, στο πλαίσιο της εθνικής ιστορίας λέμε και αφηγούμαστε πολλά και ηχηρά, όμως η βασική κινητήρια δύναμη είναι η *παγίωση των σιωπών*. Πρόκειται για ιδιαίτερα σημαντική επισήμανση –και μένει να σκεφτούμε τρόπους για τη μεταλαμπαδέυσή της στη νέα γενιά. Σε κάθε περίπτωση, και για τους λόγους αυτούς, το έθνος ως αφηγηματικό μοτίβο είναι απίστευτα ισχυρό, αρκεί βέβαια να θεσμοποιηθεί έστω και στοιχειωδώς.

Το βιβλίο του Γουργουρή αφορά κυρίως την Ελλάδα, όμως η προσέγγισή του είναι σημαντικά ευρύτερη: με τρόπο γοητευτικά διεπιστημονικό, διερμινεύει και αποκρυπτογραφεί τη διαλεκτική πορεία που διήνυσε ο Διαφωτισμός στα Βαλκάνια –μια περίπλοκη ιστορία αουνεχειών, αρνήσεων και μετασχηματισμών. Στα τεκταινόμενα ο ρόλος της Ελλάδας υπήρξε κομβικός.

Σε πρώτο χρόνο υπάρχει η κλασική Ελλάδα –φαντασίωση σε οργανική σχέση με τον Διαφωτισμό, που την «κατασκευάζει» μετουσιώνοντας και αποικιοποιώντας το αρχαιοελληνικό ιδεώδες ενώ ταυτόχρονα «κατασκευάζεται» ο ίδιος από αυτήν, οικειοποιούμενος την στο πλαίσιο της νέας επιστήμης της αρχαιότητας [Altertumswissenschaft] που δημιουργείται. Ο Γουργουρή μας δείχνει πως ο Διαφωτισμός –με όλα τα κοσμοπολιτικά του στοιχεία και περιβεβλημένος τον μανδύα του φιλελευθερισμού– ήταν αυτός που

τελικά διαμόρφωσε το πλαίσιο ανάπτυξης του βαλκανικού εθνικισμού.

Για τη μεταλαμπάδευση των πορισμάτων της νέας οπτικής στην οθωμανική Ελλάδα, καθοριστικός υπήρξε ο ρόλος του *Νεοελληνικού Διαφωτισμού* –αυτού του μεγάλου «γνωστού άγνωστου».³ Στο βιβλίο αναδεικνύονται παραδειγματικά τόσο η πολυμορφία του (το γεγονός ότι δεν αποτελεί ενιαίο και μονοσήμαντο σώμα) όσο και το ότι οι πλέον εμβληματικές μορφές του –διανοητές όπως ο Ιώσηπος Μοισιόδας και ο Αδαμάντιος Κοραΐς– διαφοροποιήθηκαν τόσο από το αρχαιοελληνικό όσο και από το βυζαντινό συγκροτητικό αφήγημα. Στο σημείο αυτό έγκειται μια πρώτη α-συνέχεια στην πορεία ανάδυσης του νεοελληνικού φαντασιακού: μεταξύ Βυζαντίου και Νεοελληνικού Διαφωτισμού. Ιδιαίτερης μνείας αξίζει εδώ η εξαιρετικής εμβέλειας ανάλυση του φιλελληνισμού. Ο Γουργουρής δείχνει πως (και πώς) η αρχαιοελληνική φαντασίωση της Δύσης εδραιώθηκε πάνω στην απόλυτη απαξίωση της πραγματικής Ελλάδας: ο φαντασιακός φιλελληνισμός υπήρξε ταυτόχρονα και πραγματικός ανθελληνισμός, μια «ιδεαλιστική νεκροφιλία». Πρόκειται για κλασική –αν και ιδιότυπη– περίπτωση οριενταλισμού που, για όσο διάστημα διήρκεσε στη νεοελληνική ιστορία, ως αντιτιθέμενη ετερότητα, ως Άλλος οριζόταν η Ανατολή.

Ο δεύτερος σταθμός (και ρήγμα) στην πορεία ανάδυσης του νεοελληνικού φαντασιακού επέρχεται με τη δημιουργία του ελληνικού κράτους –όταν, για λόγους τόσο εξωτερικούς όσο και εσωτερικούς προς το φαντασιακό αφήγημα, ο Νεοελληνικός Διαφωτισμός περιθωριοποιείται και εξοστρακίζεται. Απόρροια αυτής της εξέλιξης υπήρξε το κυρίαρχο αφήγημα της *εθνικής ιστοριογραφίας* στη βάση των εννοιών της *καταγωγής* (από την Αρχαία Ελλάδα) και της *αδιάσπαστης συνέχειας* (κατά το σχήμα Παπαρρηγόπουλου). Με την οργανική πλέον ένταξη του Βυζαντίου στο εθνικό φαντασιακό (ως ελληνικού Μεσαίωνα), ο Άλλος αρχίζει σταδιακά να προσλαμβάνει δυτικά χαρακτηριστικά, μια πολύπλευρη και αντιφατική διαδικασία που ο Γουργουρής θεωρεί ότι εξηγεί και την τάση του νέου ελληνισμού να απομονώνεται. Παρότι –ελέω δυτικού Bildung– ο νεοελληνισμός φαντασιώνεται τον ρόλο του προγόνου του δυτικού πολιτισμού, είναι σαφές ότι δεν είναι Δύση· δεν είναι όμως ούτε και Ανατολή. Και αυτό οδηγεί σε σειρά σχιζοειδών νοοτροπιών και μεταξύ τους απόλυτα αντιφατικών προδιαθέσεων: ταυτόχρονα

3. Βλ. όμως το κομβικό έργο του Π. Μ. Κιτρομπίδου, *Νεοελληνικός Διαφωτισμός. Οι πολιτικές και κοινωνικές ιδέες*, ΜΙΕΤ, Αθήνα³ 2000, το οποίου όμως η πρώτη έκδοση (1996) δεν είχε ακόμη κυκλοφορήσει κατά την περίοδο που ο Γουργουρής συνέγραφε το βιβλίο του.

σε μια αίσθηση απόλυτης υπεροχής και απόλυτης κατώτερότητας προς τη Δύση, ταυτόχρονα σε ξενοφοβία και σε ξενομανία.

Πρέπει να επισημανθεί πως ο Γουργουρής δυσφορεί κυρίως για τις επιπτώσεις του δεύτερου ρήγματος –αυτού που οδήγησε στην απαξίωση του Νεοελληνικού Διαφωτισμού. Στη συγκυρία αυτή είναι άλλωστε που ανέκυψε και το μοτίβο της «Μεγάλης Ιδέας» –εξαιρετικά διαδεδομένο και ισχυρό, όμως ολότελα ξένο προς «τον πολυκεντρικό πολιτικό και πολιτισμικό αστερισμό της ανατολικής Μεσογείου...».

Μέσα από επισταμένη μελέτη της ελληνικής και ευρωπαϊκής γραμματείας, το βιβλίο στέκεται και σε άλλα κομβικά σημεία των εξελίξεων –μεταξύ άλλων στον Σεφέρη και δι' αυτού στον Μακρυγιάννη που, σε αντίθεση με ό,τι ευρέως πιστεύεται, κομίζουν εθνοκεντρισμό που εντέλει αδυνατεί να διαρρήξει την οριενταλιστική σύμβαση· επίσης στον μεγάλο Καβάφη που ως θεμελιωδός ασύμβατος στο κυρίαρχο φαντασιακό εξακολουθεί ως τις μέρες μας να προκαλεί αμηχανία...

Από το βιβλίο δεν λείπουν και εξαιρετικά ενδιαφέρουσες αναφορές στις κοινωνικές προϋποθέσεις αυτών των εξελίξεων, σε αυτό που θα μπορούσαμε να προσλάβουμε ως την ιστορική κοινωνιολογία του νεοελληνικού φαντασιακού. Ο Γουργουρής ασκεί εδώ κριτική στην προβληματική της υπανάπτυξης, που υιοθετήθηκε ως πλαίσιο για την ερμηνεία κομβικών χαρακτηριστικών της σύγχρονης Ελλάδας. Το επιχείρημα είναι εμπεριστατωμένο, θα μπορούσε όμως να παρατηρήσει κανείς ότι πολλά από τα προβλήματα που ο συγγραφέας προσάπτει στην προβληματική αυτή αφορούν περισσότερο τη *Σχολή της Ανάπτυξης* –με τη μορφή του *εξελικτικού εκσυγχρονισμού* (ρεύματος που δέσποσε στην αμερικανική κοινωνική επιστήμη κατά τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες) και λιγότερο την προβληματική της υπανάπτυξης. Όμως τα δύο είναι διαφορετικά. Καθώς η δομική υπανάπτυξη είναι προϊόν μιας συγκεκριμένης άρθρωσης στο παγκόσμιο σύστημα (δεν έχουμε δηλαδή υπανάπτυξη ως απλή καθυστέρηση και καθ' οδόν προς την ανάπτυξη, αλλά *ανάπτυξη της υπανάπτυξης*) η ανάδειξη των ποικίλων ανορθολογισμών της νεοελληνικής πραγματικότητας δεν έχει, στο πλαίσιο της θεωρίας, τον χαρακτήρα απλού κατάλοιπου όπως υπαινίσσεται ο Γουργουρής.

Σε ό,τι αφορά τις συγχρονικές προεκτάσεις του, το βιβλίο αναμετράται αδιάφυστα με αυτό που, σε άλλο κείμενό του⁴ ο συγγραφέας αποκαλεί «το

4. Σ. Γουργουρής, «Κοσμοφρόνιο: η ιδεολογία του αίματος. Η κατευθυνόμενη κοινωνία και τα θράματά της», *Το Βήμα της Κυριακής*, 2 Μαΐου 1999.

βασικό ηθικό και πολιτικό πρόβλημα του καιρού μας», την αντιμετώπιση δηλαδή του νεο-εθνικιστικού μίσους. Το σύγχρονο εθνο-φαντασιακό χαρακτηρίζεται από αλληπάλλινες ετερονομίες που, καθώς απορρέουν από τον ίδιο τον κώδικα της εθνικής συγκρότησης, δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπιστούν εντός του εθνικού πλαισίου. Αυτό συνιστά έκκληση για περαιτέρω διερεύνηση των μετα-εθνικών/δι-εθνικών οριζόντων. Σε αντίθεση με το εξακολουθητικά εθνικό μοτίβο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε αυτούς τους δι-εθνικούς ορίζοντες μπορεί να θεμελιωθεί η φιλοσοφική ηθική και το *ήθος του Διαφωτισμού*, «η ιστορική ενδεχομενικότητα, η αφηγηματική πολλαπλότητα, το ήθος της πόλεως».

Στο πλαίσιο αυτής της συζήτησης, ο Γουργουρής μας παραθέτει τα επιστημικά και επιστημολογικά χαρακτηριστικά της πολυ-πολιτισμικής αντι-αποικιοποίησης που τα τελευταία χρόνια επιτελέστηκε (και εξακολουθεί να επιτελείται) στη Δύση. Όμως προειδοποιεί πως η απο-αποικιοποίηση αυτή συνδυάζεται με νέες (και εκ νέου) αποικιοποιήσεις σε «άλλες περιοχές». Ο νέος ετερολογικός λόγος διαφέρει βέβαια από τον προκάτοχό του, όμως εξακολουθεί να στέκεται υποτιμητικά προς τις έκκεντρες ιδιαιτερότητες με τρόπο που τους προσδίδει «περιθωριακό και έλασσον καθεστώς». Αν, όπως ισχυρίζεται ο Γουργουρής, η «πολιτική ορθότητα» κατάντησε στις μέρες μας να γίνεται –από ανατρεπτική ειρωνεία– η πιο θετικιστική ατάκα στο πλαίσιο του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, τότε οι προσκλήσεις που αντιμετωπίζουμε είναι ενδεχομένως ακόμη μεγαλύτερες απ' ό,τι συνήθως φανταζόμαστε.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ι. ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ΕΛΠΙΔΑ ΒΟΓΛΗ, «*Έλληνες το γένος*»: *Η ιθαγένεια και η ταυτότητα στο εθνικό κράτος των Ελλήνων (1821-1844)*, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2007, 478 σελ.

Ποιος ήταν ο ορισμός του Έλληνα κατά την ίδρυση του ελληνικού κράτους; Ποια ήταν τα κριτήρια που εξασφάλιζαν την *ελληνική ιθαγένεια*; Το βιβλίο της Βόγλη δίνει απαντήσεις σε αυτά τα καιρία ερωτήματα. Κυρίως θέμα του είναι η διαμόρφωση του θεσμού της ελληνικής ιθαγένειας ενώ κεντρική θέση στη μελέτη έχει η ανασυγκρότηση της διαδικασίας επιλογής κριτηρίων προσδιορισμού του Έλληνα πολίτη από τη νεοσύστατη ελληνική πολιτεία. Η συγγραφέας εστιάζει στις δύο δεκαετίες μετά την έναρξη της Επα-

νάστασης και παρακολουθεί την εξέλιξη της ελληνικής ιθαγένειας αλλά και των ζυμώσεων σχετικά με το περιεχόμενο της ελληνικής ταυτότητας. Η ανάλυση χωρίζεται σε τρία μέρη: α) Επανάσταση, β) περίοδος απολυταρχίας και γ) συντακτική συνέλευση του 1844.

Στο πρώτο μέρος του βιβλίου περιγράφονται οι αναζητήσεις των νομοθετών σε σχέση με τα κριτήρια της ελληνικής ταυτότητας υπό τις δεδομένες συνθήκες της Επανάστασης και μέχρι την έλευση του Όθωνα. Στο δίκαιο αυτής της περιόδου εμφανίζονται όλα τα κριτήρια ελληνικότητας που θα απασχολήσουν τους νομοθέτες, πολιτικούς, αλλά και τους ερευνητές τους επόμενους δύο αιώνες: θρησκεία, εντοπιότητα, εθνική καταγωγή, γλώσσα και εθνική συνείδηση.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον στην ανάλυση της Βόγλη έχει η ανασυγκρότηση των επιχειρημάτων που προέβλεπαν λόγιοι και πολιτικοί για να υποστηρίξουν τον έναν ή τον άλλο ορισμό της ελληνικότητας, αλλά και η χρονική αλληλουχία αυτών των συζητήσεων. Το θρησκευτικό κριτήριο, παρά την παρουσία στις «υπό τα όπλα» επαρχίες θρησκευτικών μειονοτήτων, αποτελούσε τον συνεκτικό ιστό της οθωμανοκρατούμενης και τώρα επαναστατικής κοινωνίας. Αυτό απέκλειε μάλιστα, όπως ήταν αναγκαίο, τους μουσουλμάνους εχθρούς στα πεδία της μάχης. Και ενώ ο χριστιανικός χαρακτήρας της επιδιωκόμενης πολιτείας διαχώριζε το υπό σύσταση κράτος από το προκάτοχο καθεστώς και το ενέτασσε στη χριστιανική Ευρώπη, η εντοπιότητα εξυπηρετούσε την προφανή ανάγκη να θεωρηθούν πολίτες του υπό σύσταση ελληνικού κράτους κατά προτεραιότητα οι αυτόχθονες, δηλαδή οι χριστιανοί αυτόχθονες. Σε πρώτη φάση, αυτοί θεωρούνται αυτόματα πολίτες.

Αξίζει να σημειώσουμε εδώ δύο πράγματα: πρώτον, ότι δεν έχουμε αρχικά ρητή αναφορά στην Ορθοδοξία (μάλλον για να μην αποκλειστούν οι καθολικοί αυτόχθονες και κυρίως να μην δυσαρεστηθεί η χριστιανική Δύση)· και δεύτερον, ότι το κριτήριο της εντοπιότητας υπήρξε καθόλη τη διάρκεια της Επανάστασης αναγκαίο αλλά και προβληματικό, καθώς η επικράτεια του υπό σύσταση κράτους δεν είχε αναγνωριστεί από διεθνή πράξη και μεταβαλλόταν ανάλογα με τις εξελίξεις του πολέμου.

Από αυτόν τον ορισμό του έλληνα πολίτη προκύπτει και η πρώτη σύγκρουση μεταξύ «αυτοχθόνων» και «ετεροχθόνων». Η σύγκρουση αυτή αποτελεί σε μεγάλο βαθμό καταλύτη της παράλληλης αναζήτησης πρόσθετων κριτηρίων ελληνικότητας όπως η εθνική καταγωγή, η ελληνοφωνία και το «φρόνημα» (δηλαδή, η εθνική συνείδηση). Η εθνική καταγωγή ήταν το κριτήριο που συνένωσε την υπό διαμόρφωση κοινωνία πολιτών με την ευρύτε-

ρη κοινότητα του έθνους. Η ελληνοφωνία προβλήθηκε μάλλον ατυχώς, αφού απέκλειε μεγάλες ετερόφωνες ομάδες. Το φρόνημα, πάλι, αν και συζητήθηκε εκτενώς ως συμπληρωματικό κριτήριο, ουδέποτε εμφανίστηκε στο ελληνικό δίκαιο της ιθαγένειας, διότι υπήρχε κίνδυνος να δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα από όσα αναμενόταν να επιλύσει.

Στο δεύτερο μέρος του βιβλίου εξετάζεται η εξέλιξη της ελληνικής ιθαγένειας στο νέο πολιτειακό πλαίσιο της απόλυτης μοναρχίας (1833-1843). Η μετάβαση από τον πολίτη των επαναστατικών χρόνων στον υπήκοο του βασιλιά της Ελλάδας αποτελεί το πρώτο δεδομένο που, μετά το τέλος του πολέμου, συνδυάστηκε με τη μετεξέλιξη της χριστιανικής πίστης από κριτήριο της ελληνικής ταυτότητας σε «επικρατούσα» θρησκεία του ανεξάρτητου κράτους. Κορύφωση της τελευταίας διεργασίας υπήρξε η προσαρμογή της ελληνικής πολιτικής ταυτότητας με τρόπο που να επιτρέπει την υπαγωγή της εκκλησίας στο κράτος.

Το όλο εγχείρημα προανήγγειλε την ανάγκη της πολιτισμικής αλλά και διοικητικής *αφομοίωσης* των πολιτών στο ελληνικό κράτος, της υπέρβασης των τοπικιστικών προσπλάσεων και της οργάνωσης του διοικητικού μηχανισμού πριν από την έκδοση ενός νέου νόμου ελληνικής ιθαγένειας που θα ταίριαζε σε ανεξάρτητο εθνικό κράτος. Το δίλημμα εντοπιότητα ή εθνική καταγωγή παρέπεμπε ανοικτά πλέον στην ανάγκη προσδιορισμού της σχέσης του έθνους με τον λαό (το σύνολο, δηλαδή, των ελλήνων πολιτών). Ο νόμος της ελληνικής ιθαγένειας του 1835 εκδόθηκε λίγες ημέρες προτού ενηλικιωθεί και αναλάβει τα καθήκοντά του ο Όθωνας και προσδιόριζε θεωρητικά αυτή τη σχέση. Στην πράξη, ωστόσο, καθοριζόταν από τις πολιτικές που ακολούθησαν οι ελληνικές κυβερνήσεις της περιόδου απέναντι στους αλλοτρώτους ή «ομογενείς» στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και την Ευρώπη με απώτερη επιδίωξη την *ελληνοποίησή* τους με πολιτικούς όρους.

Το βιβλίο ολοκληρώνεται με το τρίτο μέρος όπου παρουσιάζεται η επανηδιαπραγμάτευση από τους πληρεξουσίους του ελληνικού λαού όλων των ζητημάτων που σχετιζόνταν με την ελληνική ιθαγένεια και ταυτότητα στην πρώτη συντακτική συνέλευση του ελεύθερου βασιλείου το 1844. Αναλύονται οι συζητήσεις για τη σχέση του «έθνους» με το κράτος καθώς κορυφώνεται η αντιπαράθεση μεταξύ αυτοχθόνων και ετεροχθόνων που υπέβουκε από τα χρόνια της Επανάστασης. Ουσιαστικά, η συνέλευση του 1844 δεν κατέληξε σε ριζικές μεταρρυθμίσεις: απλώς απέκλεισε (και απέλυσε) προσωρινά από τα δημόσια αξιώματα κάποιες ομάδες ετεροχθόνων που δεν είχαν «επιστρέψει» εγκαίρως για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον πό-

λεμο έχοντας έτσι προκαλέσει τις αντιδράσεις των αυτοχθόνων.

Το «*Έλληνες το γένος*» είναι ένα πολύτιμο βιβλίο για νομικούς, πολιτικούς, και ιστορικούς επιστήμονες που ασχολούνται με θέματα ιθαγένειας, υπηκοότητας και εθνικής ταυτότητας. Αφορά όμως και το ευρύτερο αναγνωστικό κοινό που θέλει να έρθει σε επαφή με τις καθοριστικές ζυμώσεις οι οποίες επηρεάζουν ακόμη και σήμερα την πολιτική του ταυτότητα.

ΧΑΡΗΣ ΜΥΛΩΝΑΣ

JAMES MARTIN (επιμ.), *The Poulantzas Reader. Marxism, Law and the State*, Verso, Λονδίνο-Νέα Υόρκη 2008, 440 σελ.

Τριάντα ολόκληρα χρόνια συμπληρώθηκαν χωρίς τον Νίκο Πουλαντζά (1936-1979) και η ακαδημαϊκή φήμη του μεγαλύτερου, αναμφίβολα, έλληνα κοινωνικοπολιτικού επιστήμονα στη σύγχρονη εποχή καλά κρατεί, παρά τις αφελείς κορώνες όσων έχουν εξαγγείλει αυτόχρονα το τέλος των πολιτικών ιδεολογιών και δη του μαρξισμού. Οι γνωστές εκδόσεις Verso, με αφορμή το εν λόγω γεγονός, εξέδωσαν ένα εξαιρετικό ανθολόγιο κειμένων, σε επιμέλεια του James Martin από το Goldsmiths College του Λονδίνου. Ο τόμος συγκεντρώνει κλασικά πλέον κείμενα και άρθρα του Νίκου Πουλαντζά σχετικά με τη φιλοσοφία του δικαίου και την πολιτική κοινωνιολογία, κάποια από τα οποία δημοσιεύονται για πρώτη φορά στην αγγλική γλώσσα. Περιλαμβάνονται αναλύσεις του πολιτικού στοχαστή για το *δίκαιο*, τις *έννοιες της ηγεμονίας* και του *αυταρχικού κρατισμού*, τις *κοινωνικές τάξεις* και, φυσικά, για τις μνημειώδεις *συζητήσεις* του [debates] για τη *φύση του καπιταλιστικού κράτους* με τους κορυφαίους μαρξιστές θεωρητικούς του κράτους και της αριστερής ριζοσπαστικής δημοκρατίας Ralf Miliband και Ernesto Laclau. Στην ολοκλήρωση της έκδοσης συνέβαλαν πολλοί φορείς: το Ινστιτούτο «Νίκος Πουλαντζάς» στην Αθήνα, ο διαπρεπής βρετανός μαρξιστής πολιτικός επιστήμονας Bob Jessop, ο Στάθης Κουβελάκης από το University of London, το περιοδικό *Ο Πολίτης* που, από τη Μεταπολίτευση και μετά, υπό την καθοδήγηση του αείμνηστου Άγγελου Ελεφάντη, έδωσε την ευκαιρία στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό να έρθει σε επαφή με τη σκέψη του Νίκου Πουλαντζά κ.ά.

Ο τόμος περιλαμβάνει και την περιεκτική Εισαγωγή του James Martin όπου, με κεντρικό άξονα αναφοράς τα δεκαοκτώ ανθολογημένα κείμενα, επιχειρείται μία συνολική κατά το δυνατόν παρουσίαση της πνευματικής και ι-

δεολογικής ανέλιξης του Νίκου Πουλαντζά από τη φιλοσοφία του δικαίου και τον μαρξισμό του Althusser στην *κρίση του κράτους* και την περίφημη έννοια του *δημοκρατικού σοσιαλισμού* την οποία επεξεργάστηκε στο θεωρητικό «κύκνειο άσμα» του, *Το Κράτος, Η εξουσία, Ο Σοσιαλισμός* (1978). Η απήχηση του Έλληνα στοχαστή στον βρετανικό μαρξισμό ήταν πολύ μεγάλη και υπ' αυτή την έννοια δεν είναι τυχαία η παρούσα έκδοση. Προς επίρρωση των όσων επισημάνθηκαν παραπάνω, «ο Νίκος Πουλαντζάς ήταν ένας από τους δεσπόζοντες μαρξιστές θεωρητικούς του όψιμου 20ού αιώνα. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1960 έδωσε πρωτότυπες αναλύσεις για το κράτος και τις κοινωνικές τάξεις και, κατά τη χρονική διάρκεια της κρίσης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, συνέβαλε με μοναδικό τρόπο στη θεωρητική ανάπτυξη και διάδοση της ριζοσπαστικής πολιτικής ανάλυσης», όπως επισημαίνει στην εισαγωγή του ο επιμελητής.

Στο επίκεντρο του ανθολόγιου βρίσκονται τα κύρια θεωρητικά ενδιαφέροντα του μαρξιστή πολιτικού επιστήμονα καθ' όλη τη διάρκεια της πανεπιστημιακής και συγγραφικής του καριέρας. Ο Martin τονίζει κυρίως τη βαθιά επιρροή την οποία άσκησαν στη νεανική ιδεολογική και πολιτική σκέψη του Πουλαντζά τα φιλοσοφικά ρεύματα του ευρωπαϊκού μεταπολέμου, ιδίως ο *σαρτρικός υπαρξισμός* και ο *αλτουσεριανός στρουκτουραλισμός*, και τα δύο θεμελιώδεις «στοχαστικές δέσμες του μεταπολεμικού και σύγχρονου γαλλικού ανθρωπολογικού και επιστημολογικού μετα-θεωρητικού στοχασμού». Συνεπώς, η ανάλυσή του για τη *σχετική αυτονομία* του καπιταλιστικού κράτους από τα στενά ταξικά συμφέροντα πρέπει να ιδωθεί υπό το πρίσμα των θεωρητικών παραδόσεων που θωρακίζουν ευρύτερα τη σκέψη του. Η πολιτική θεωρία του Νίκου Πουλαντζά ήταν ως εκ τούτου γερά θεμελιωμένη μέσα στην ίδια την *ευρωπαϊκή μαρξιστική ιστοριογραφία*. Αλλά μπορεί επίσης να λεχθεί ότι το έργο του είναι εξαιρετικά επίκαιρο στις μέρες μας, εάν δεχτούμε ότι ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός και τα μετα-εθνικά δυτικά αστικά κράτη διέρχονται μία φάση δριμύτατης εγγενούς ή *οργανικής κρίσης* η οποία, σε κάποιο βαθμό, θυμίζει τις προβληματικές της πρωταρχικής συσώρευσης του κεφαλαίου και της προλεταριοποίησης σημαντικών μερίδων των σύγχρονων μεσαίων, μικροαστικών, λαϊκών και εργατικών κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων.

Η θεωρητική αφετηρία του Πουλαντζά, επισημαίνει ο Martin, εξαιτίας των νομικών σπουδών του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, άπτεται της φιλοσοφίας του δικαίου. Η διδακτορική διατριβή που δημοσίευσε στη Γαλλία στα μέσα της δεκαετίας του 1960 (*Nature des choses et droit: essai sur la dialectique du fait*

et de la valeur, 1965), ήταν μία προσέγγιση της φαινομενολογίας του δικαίου με στοιχεία της υπαρξιστικής φιλοσοφίας, επηρεασμένη σε πολύ μεγάλο βαθμό και από δύο επιφανείς στοχαστές του δυτικού μαρξισμού, τον György Lukács και τον Lucien Goldmann. Σε αυτήν, ασκώντας ουσιαστικά κριτική και απορρίπτοντας τις αστικές νομικές ιδεολογίες του καθαρού δικαίου και του νομικού θετικισμού, προέβαλε τη διαλεκτική σχέση *γεγονότων* και *αξιών*. Ο Πουλαντζάς, αξιοποιώντας τη φιλοσοφική και νομικοπολιτική παιδεία του και μείζονες νεοτερικούς στοχαστές, όπως ο Hegel, ο Marx, ο Heidegger και φυσικά ο Sartre, υποστήριξε τη θεμελίωση των νομικών αξιών και των κανόνων δικαίου στο *οντολογικό γεγονός της ανθρώπινης ελευθερίας*. Εκκινώντας έτσι από μία μαρξιστική, θα λέγαμε, ανθρωπολογία, κινήθηκε προς την κατεύθυνση μιας κοινωνιολογίας του δικαίου, όπου η *ανθρώπινη praxis*, ως μετουσίωση των αξιών της ανθρώπινης ελευθερίας και της ανθρώπινης ισότητας, δεν είναι απλώς αποτέλεσμα της οικονομικής ταξικής πάλης (μόχθος), αλλά θεμελιώνεται στον ευρύτερο ιδεολογικό και κοινωνικοπολιτικό αγώνα του ανθρώπου (εργασία) για ατομική και συλλογική υπέρβαση της ανθρωπολογικής καπιταλιστικής *αλλοτρίωσης* (πράξη).

Δεν είναι έτσι τυχαίο ότι μέσα από αυτή τη *φιλοσοφία της praxis*, που θυμίζει σε πολλά την ελευθεριακή και αντι-ολοκληρωτική πολιτική φιλοσοφία της μαθήτριάς του Martin Heidegger, Hannah Arendt, πολλοί ειδικοί μελετητές του ευρωπαϊκού και δυτικού μαρξισμού κατατάσσουν τον Νίκο Πουλαντζά σε εκείνους τους πολιτικούς διανοητές που, αποστασιοποιούμενοι από τον εργαλειακό μαρξισμό και τον δογματικό σοβιετικό και σταλινικό κομμουνισμό, άνοιξαν μία στοχαστική δίοδο επαφής με κύριες νεοτερικές φιλοσοφικές κατηγορίες, όπως η ελευθερία, η ισότητα, το κράτος δικαίου κ.λπ. Εγκαινίασαν έτσι αυτό το οποίο σήμερα, στα έγκυρα εγχειρίδια του μαρξισμού και της μετα-μαρξιστικής πολιτικής, κοινωνικής και νομικής θεωρίας, χαρακτηρίζεται και ως *φιλελεύθερος μαρξισμός*. Αυτός συνιστά την αποδοχή εκ μέρους του μαρξισμού εκείνων των αξιών της φιλελεύθερης δημοκρατίας που είναι εκ των ων ουκ άνευ για τη μετάβαση στον δημοκρατικό σοσιαλισμό. Μια αντίληψη πολύ πρωτοποριακή, που στην Ελλάδα ήδη από τον Μεσοπόλεμο είχε αναπτύξει ο μέγας Αλέξανδρος Σβώλος. Τη συνέχισε ο Αριστόβουλος Μάνεσης και μαζί με τους Νίκο Πουλαντζά και Κωνσταντίνο Τσουκαλά (μαθητές σε έναν βαθμό του Μάνεση), μετά το 1974, εμπέδωσε με το νομικοπολιτικό έργο του ο Δημήτρης Θ. Τσάτσος.

Συνεπώς, γράφει ο Martin, όταν ο Πουλαντζάς άρχισε να απομακρύνεται από τον σαρτρικό μαρξιστικό υπαρξισμό και να προσεγγίζει τον αλτουσε-

ριανό μαρξιστικό στρουκτουραλισμό, η μη αναγωγιστική προσέγγιση του δικαίου και του κράτους και η έννοια της αυτονομίας των νομικοπολιτικών αστικών θεσμών απέναντι στα στενά ταξικά οικονομικά συμφέροντα (οικονομικός αναγωγισμός) ήταν ήδη κτήματα του θεωρητικού του οπλοστασίου. Από το 1966 και εντεύθεν, υπό την επίδραση του Louis Althusser και του έργου του (*For Marx, Reading Capital*), ο Πουλαντζάς άρχισε να οικοδομεί σταδιακά τη δική του πολιτική θεωρία η οποία, με άξονα τις θέσεις του Althusser περί ενός *επιστημολογικού ρήγματος* στο έργο του Marx (η λεγόμενη μετάβαση από τον νεαρό Marx στον Marx του *Κεφαλαίου*), αρθρώθηκε γύρω από το κομβικό αίτημα μιας *επιστημονικής αντίληψης του μαρξισμού* (βλ. νεομαρξισμός), που θα ξεπερνούσε άπαξ δια παντός την *κρίση του μαρξισμού* και τα όποια αρνητικά παρεπόμενά της στο δυτικό αλλά και παγκόσμιο εργατικό και σοσιαλιστικό κίνημα. Αυτό που δείχνει με πολύ ξεκάθαρο τρόπο το εν λόγω ανθολόγιο είναι ότι ο Πουλαντζάς ήταν ένας ανοικτός νους που ενσωμάτωσε κριτικά και δημιουργικά σημαντικές όψεις της μεταπολεμικής γαλλικής πνευματικής έκρηξης, όπως ήταν, για παράδειγμα, το πρωτοποριακό έργο των Roland Barthes και Claude Lévi-Strauss.

Ο Πουλαντζάς μέσω του Althusser ήρθε σε επαφή με τον Gramsci. Η επίδραση και των δύο ήταν τόσο μεγάλη στη θεωρητική του ανέλιξη, ώστε προχώρησε στη διατύπωση μιας *υψηλής θεωρίας* [grand theory] για το καπιταλιστικό κράτος και τις κοινωνικές τάξεις, της *θεωρίας της ηγεμονίας* [hegemony] που συνθέτει στοιχεία τόσο από τον στρουκτουραλιστικό μαρξισμό του Althusser όσο και από τον ιστορικιστικό μαρξισμό του Gramsci. Η πουλαντζιανή θεωρία της ηγεμονίας είναι έτσι μία κατεξοχήν θεωρία για το δυτικό αστικό καπιταλιστικό κράτος. Αφήνοντας κατά μέρος τον μαρξιστικό οικονομισμό και τον εγγελιανό βολονταρισμό, ο Νίκος Πουλαντζάς διατύπωσε μία αναμφίβολα ολοκληρωμένη και σύνθετη θεωρία για το *πολιτικό επίπεδο* των νεοτερικών κοινωνικών σχηματισμών, που αντιλαμβάνεται τη *σοσιαλιστική ηγεμονία* όχι ως ένα αναθεωρημένο πρόταγμα της εσφαλμένης και αλλοτριωμένης εργατικής συνείδησης, αλλά ως μία ιδιότυπη *πολιτική στρατηγική και πρακτική* η οποία έχει την ικανότητα να ενοποιεί πολιτικο-ιδεολογικά και όχι να ομογενοποιεί οικονομικά και ταξικά διαφορετικές κοινωνικές τάξεις και μερίδες τάξεων. Η *ηγεμονική ανάλυση* [hegemonic analysis], επισημαίνει ο Martin, ουνισιά έως και τις μέρες μας την πιο προωθημένη πολιτική ανάλυση του νεομαρξισμού και της ευρωπαϊκής ανανεωτικής Αριστεράς γενικότερα και αποτελεί ένα από τα θεωρητικά πεδία στα οποία ο Ernesto Laclau και η Chantal Mouffe ανέπτυξαν τη *θεωρία της ριζοσπαστικής δημοκρατίας*, συ-

νεχίζοντας κατά μία έννοια αυτό που άφησε ως παρακαταθήκη ο Πουλαντζάς στο τελευταίο βιβλίο του, *Το Κράτος, η Εξουσία, ο Σοσιαλισμός*.

Ενώσω ο Νίκος Πουλαντζάς, από τις αρχές τις δεκαετίας του 1970 και μετά, εισέρχεται στη φάση της μελέτης των *έκτακτων μορφών του καπιταλιστικού κράτους* (φασισμός, βοναπαρτισμός και στρατιωτικές δικτατορίες) τις οποίες πραγματεύεται στο βιβλίο του για τα αυταρχικά καθεστώτα της Νότιας Ευρώπης (Πορτογαλία, Ελλάδα, Ισπανία), εκτυλίσσεται παράλληλα (1969-1975) και η συζήτηση για το καπιταλιστικό κράτος με τους μαρξιστές Ralf Miliband και Ernesto Laclau. Στο πλαίσιο αυτής της αντιπαράθεσης απορρίπτει σε πολλά σημεία τις φορμαλιστικές διαστάσεις του στρουκτουραλισμού, βρίσκει την ευκαιρία να επαναδιατυπώσει τη θέση του για την εγγενή καπιταλιστική φύση του αστικού κράτους και, κυρίως, να διατυπώσει, με το έργο του για τις *Τάξεις στον σύγχρονο καπιταλισμό* (1974), μία *ταξική θεωρία για το κράτος* η οποία, μέσα από τη θεωρία για την ηγεμονία, το αντιλαμβάνεται πλέον ως *συσχετισμό υλικών δυνάμεων*, ως *υλική συμπύκνωση* της ηγεμονικής πολιτικής στρατηγικής που θα οδηγούσε στον δημοκρατικό σοσιαλισμό.

Αν και με το όψιμο θεωρητικό έργο του κατέδειξε τελικά στους νέους και μεταγενέστερους μαρξιστές ότι δεν μπορεί να υπάρξει μια «γενική θεωρία» για το κράτος αλλά θεωρίες οι οποίες σχετίζονται με συγκεκριμένες ιστορικές και πολιτικές μορφές του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και των διαφορετικών επιπέδων του ανάπτυξης, ο Πουλαντζάς άφησε μια τεράστια και ανοιχτή κληρονομιά η οποία αποτέλεσε έκτοτε το πιο προωθημένο θεωρητικό και αναλυτικό κομμάτι της αποκαλούμενης πλέον *ριζοσπαστικής Αριστεράς* [radical left]. Από τους Bob Jessop και Leo Panitch έως και τις πολύ πρόσφατες μελέτες με άξονα το έργο του,¹ η πνευματική ανακατάταξη που δημιούργησε η εμφάνισή του στον δυτικό μαρξισμό και τις κοινωνικοπολιτικές δυνάμεις της ευρωπαϊκής ανανεωτικής και δημοκρατικής σοσιαλιστικής Αριστεράς παραμένει ακόμη σε εξαιρετικά υψηλό στοχαστικό και ακαδημαϊκό επίπεδο, μετριάζοντας τη γνήσια θλίψη που προκάλεσε ο πρόωρος θάνατός του εκείνη την 3η Οκτώβρη του 1979 στο Παρίσι.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

1. Βλ. Stanley Aronowitz - Petes Bratsis (επιμ.), *Paradigm Lost: State Theory Reconsidered*, Μινεάπολη 2002· Lars Brethauer κ.ά. (επιμ.), *Poulantzas lessen: Zur Aktualität marxistischer Staatstheorie*, Αμβούργο 2006, και Alex Demirovic, *Nicos Poulantzas. Aktualität und Probleme materialistischer Staatstheorie*, β' έκδοον, Münster 2007.

ΧΑΓΚΕΝ ΦΛΑΪΣΕΡ, *Οι πόλεμοι της μνήμης: Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος στη δημόσια ιστορία*, σειρά: Ιστορία, Νεφέλη, Αθήνα 2009, 626 σελίδες.

Τα τελευταία χρόνια στη διεθνή πολιτική επιστήμη έχει σχηματισθεί ένα καινούργιο πεδίο έρευνας το οποίο άλλοτε βγαίνει παράλληλα και άλλοτε τέμνεται με ένα αντίστοιχο πεδίο στην ιστορία. Στην πολιτική επιστήμη, με αφορμή τη μετάβαση από τον αυταρχισμό στη δημοκρατία στη Νότια Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, καθώς και την αντίστοιχη μετάβαση στην Ανατολική Ευρώπη, ερευνώνται θέματα «μεταβατικής δικαιοσύνης» και μεταδικτατορικής πολιτικής κουλτούρας. Μερικά από τα σχετικά ερωτήματα στο κανονιστικό επίπεδο είναι πώς, πότε, σε ποια έκταση και εναντίον ποίων πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη σε ό,τι αφορά εγκλήματα που είχαν διαπραχθεί κατά τη διάρκεια των αυταρχικών καθεστώτων. Πώς θα έπρεπε η δημοκρατία να μεταχειρισθεί τους ηγέτες των καθεστώτων αυτών αλλά και τους συνεργάτες τους;

Στο δε αναλυτικό επίπεδο η σχετική έρευνα αφορά τη συγκριτική ανάλυση των απαντήσεων που έδωσαν οι νέες δημοκρατίες στα παραπάνω ερωτήματα. Στο τέλος του 20ού αιώνα, ορισμένα νεοπαγή δημοκρατικά καθεστάτα έδειξαν αδιαφορία απέναντι σε αυτές τις προκλήσεις, αλλά επέδειξαν επιείκεια, ενώ λίγα υπήρξαν αυστηρά. Επιπροσθέτως, στο πλαίσιο ερευνών πολιτικής κουλτούρας εξετάζονται οι στάσεις και οι αντιλήψεις καθώς οι γνώσεις των πολιτών για το αυταρχικό παρελθόν της χώρας τους. Ένα ενδιαφέρον εύρημα, επί παραδείγματι, ως προς τη δικτατορία των συνταγματαρχών στην Ελλάδα, δεν τόσο είναι η εξασθένιση της μνήμης του κοινού σχετικά με την περίοδο 1967-1974, όσο η μείωση της απαξίωσης του δικτατορικού καθεστώτος (με εξαίρεση την εμπλοκή του στην τραγωδία της Κύπρου). Όλα αυτά δεν είναι ασκήσεις πολιτικής επιστήμης, αλλά διαδοχικές προσεγγίσεις τόσο κανονιστικών όσο και αναλυτικών προβλημάτων τα οποία σε άλλες χώρες –ανάλογα με την πολιτική συγκυρία– αναδύονται στο κέντρο της πολιτικής διαμάχης.

Στην ιστορική επιστήμη, γίνονται έρευνες για ερωτήματα παράλληλα προς εκείνα της πολιτικής επιστήμης, οι οποίες έχουν λάβει πολύ πιο ευρύ και συστηματικό χαρακτήρα. Και αυτό διότι δίπλα στην ακαδημαϊκή ιστορία έχει αναπτυχθεί η «δημόσια ιστορία». Όπως εξηγεί στο τελευταίο βιβλίο του ο Χάγκεν Φλάισερ, καθηγητής της νεότερης ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, η εν λόγω ιστορία «δεν περιλαμβάνει το εσωστρεφές από τη φύση του ακαδημαϊκό κομμάτι της ιστορικής κουλτούρας –την έρευνα και τη διδασκαλία στα αμφιθέατρα– αλλά διεκδικεί περίπου όλα τα υπόλοιπα [...] Διεκδικεί ένα

τεράστιο κοινό [και] αποσκοπεί στην ιστορική αφύπνιση, την ενημέρωση και ενδεχομένως την επιμόρφωση του κοινού αυτού».

Η δημόσια ιστορία είναι ό,τι αποτελεί διακύβευμα σε επίπεδο κοινής γνώμης σχετικά με ζητήματα του παρελθόντος και παρουσιάζεται μέσα από δημοσιογραφικά «ρεπορτάζ», τηλεοπτικά προγράμματα, ταινίες, σχολικά και λογοτεχνικά βιβλία, μνημεία και εκδηλώσεις μνήμης, ιδίως σε σημαντικές επετείους. Όπως το θέτουν πολλοί ιστορικοί, το παρελθόν δεν είναι παγωμένο, αλλά μεταβάλλεται επειδή το παρόν (δηλαδή οι σύγχρονοι ιστορικοί, οι πολιτικές ελίτ, τα ΜΜΕ, το ευρύτερο κοινό) θέτει καινούργια ερωτήματα που ανοίγουν τον δρόμο για να ανασυρθούν ή να φωτισθούν γεγονότα που δεν είχαν προσεχθεί παλαιότερα ή να προταθούν νέες ερμηνείες σε παλιά ερωτήματα.

Ο Φλάισερ, ο οποίος έγινε γνωστός με το έργο του *Στέμμα και σβάστικα: η Ελλάδα της Κατοχής και της Αντίστασης, 1941-1944* (δύο τόμοι, Παπαζήσης, Αθήνα 1989), αυτή τη φορά έγραψε ένα μεγάλο βιβλίο με έμφαση στο πώς διαφορετικές χώρες αντιμετώπισαν το δικό τους παρελθόν στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο τίτλος του βιβλίου υπονοεί τις περιοδικές συγκρούσεις σε επιστημονικό και πολιτικό επίπεδο γύρω από το ποια γεγονότα του πολέμου είχαν σημασία, πώς αξιολογήθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν στην τρέχουσα πολιτική. Ο συγγραφέας εξετάζει, μεταξύ άλλων, τις αιτίες για τις οποίες τα μεταπολεμικά κράτη και οι κατά τόπους επιστημονικές κοινότητες επέλεξαν να αναδείξουν ορισμένα γεγονότα του πολέμου αντί για άλλα και το πώς μετέβαλαν την αρχικώς αρνητική ή θετική αξιολόγηση των γεγονότων.

Το πρώτο μέρος του βιβλίου είναι αφιερωμένο στη σχέση των Γερμανών με το ναζιστικό παρελθόν. Μετά τον πόλεμο, η δημιουργία δύο Γερμανιών, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γερμανικής Λαϊκής (ή Λαοκρατικής) Δημοκρατίας, καθώς και η ανάδυση της «ουδέτερης» Αυστρίας, περιέπλεξαν ένα πολυσύνθετο τοπίο διαχείρισης της μνήμης. Στο τοπίο αυτό οι ανάγκες νομιμοποίησης των τριών παραπάνω γερμανόφωνων μεταπολεμικών καθεστώτων αναμειγνύονταν με τις ενοχές για το Ολοκαύτωμα και τον «πόθο πολλών Γερμανών για την εξομάλυνση» της οδυνηρής σχέσης τους με το ιστορικό παρελθόν. Μεταξύ των Γερμανών, οι αρχικές διαφοροποιήσεις ανάμεσα στις ευθύνες των Ες-Ες και του τακτικού στρατού αναφέρονται όταν αποκαλύπτονται εγκλήματα της Βέρμαχτ, ενώ ο σαρωτικός βομβαρδισμός μη στρατιωτικών στόχων (π.χ. γερμανικών πόλεων) από τη συμμαχική αεροπορία λίγο πριν από την ήττα της Γερμανίας ανοίγει τη συζήτηση για την εναλλαγή ρόλων μεταξύ θύτη και θύματος.

Το δεύτερο μέρος του βιβλίου ασχολείται με το πώς διαχειρίζεται το πα-

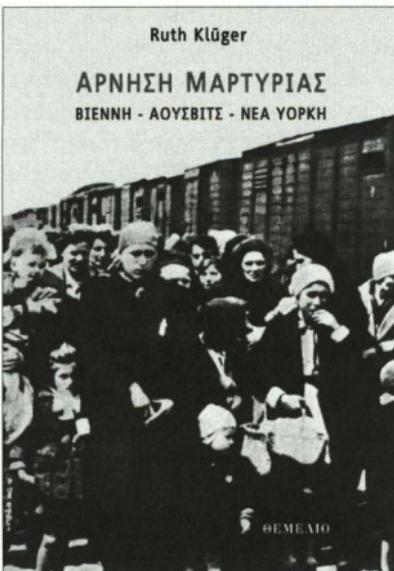
ρόν τους «σκελετούς» του παρελθόντος (μεταφορικά και κυριολεκτικά). Αφορά την περιοδική ανάδυση του παρελθόντος στη δημόσια ζωή (ανεύρεση οστών πολεμιστών, τυχαία ανακάλυψη μαζικών τάφων, δημοσίευση αποκαλυπτικών εγγράφων, εντοπισμός ναυαγισμένων πλοίων κ.ά.). Ο συγγραφέας εξετάζει το πρόβλημα αυτό πρώτα στην Ανατολική Ευρώπη, μετά στη Δύση (περιλαμβανόμενων και των ΗΠΑ) και τέλος στην Άπω Ανατολή. Αυτό είναι το μέρος του βιβλίου όπου μαθαίνει κανείς πάρα πολλά πράγματα που προβληματίζουν: παράδειγμα, η αναφορά στον μεγαλύτερο ομαδικό τάφο των Βαλκανίων (χιλιάδες Κροάτες, Γερμανοί και άμαχοι εκτελεσθέντες σε ατιαρματική τάφο στη Σλοβενία κοντά στα αυστριακά σύνορα).

Το τρίτο μέρος περιλαμβάνει ίσως τα πιο θεωρητικά τμήματα του βιβλίου με την έννοια ότι ο Φλάισερ σχετικοποιεί τη γραμμική σχέση ανάμεσα σε παρελθόν, παρόν και μέλλον, τεκμηριώνοντας το πώς, συχνά αναπάντεχα, «εισχωρεί» το ένα στο άλλο. Σε αυτό το τμήμα του βιβλίου περιλαμβάνονται ένα σημαντικό κεφάλαιο για το Ολοκαύτωμα, ένα καυστικό κεφάλαιο για τη σχέση της δημόσιας ιστορίας του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου με το παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου (Μουντιάλ) και το καταληκτικό κεφάλαιο, με τίτλο «Πού πηγαίνουμε;», όπου ο συγγραφέας υπογραμμίζει τη σημασία της δημοσιοποίησης της δράσης όσων υπήρξαν θύτες την περίοδο 1939-1945 και της απονομής δικαιοσύνης για τον περιορισμό συναφών φαινομένων σήμερα (ρατσισμός, μισαλλοδοξία, ξενοφοβία, έλλειψη ανεκτικότητας απέναντι στον «άλλο»). Στο επίμετρο του βιβλίου, ο αναγνώστης θα διαβάσει το πώς ακόμη και σήμερα επίσημοι ελληνικοί φορείς διστάζουν να παραδεχθούν τους συμβιβασμούς που έκανε και την επιείκεια σε βαθμό «αμνηστικακίας» που έδειξε η επίσημη Ελλάδα απέναντι σε ναζιστές αξιωματούχους. Η ελληνική υποχωρητικότητα στο θέμα των γερμανικών αποζημιώσεων μετά τη λήξη του πολέμου είναι ένα ακόμη μοτίβο του επίμετρου.

Τι μπορούν να αντλήσουν οι πολιτικοί επιστήμονες από αυτό το βιβλίο; Καταρχάς, το έργο αυτό προσφέρει σε όλους πλούσια ενημέρωση, καθώς και μια –σπάνια πλέον– απόλαυση της ανάγνωσης. Ειδικότερα, οι σπουδαστές της σύγχρονης πολιτικής μπορούν να επωφεληθούν από τον τρόπο με τον οποίο το σίγουρο χέρι του Φλάισερ αναδεικνύει την ιστορικότητα των φαινομένων. Επ' αυτού, μια ματιά στην ιστορία της μετονομασίας του Βόλγκογκραντ σε Στάλινγκραντ και αντιστρόφως θα είναι πειστική. Δεύτερον, οι πολιτικοί επιστήμονες μπορούν να ζηλέψουν τη μακροχρόνια προετοιμασία και τεκμηρίωση του βιβλίου. Ο συγγραφέας αναφέρεται σε πάρα πολλές χώρες της Ευρώπης, της Ασίας και της Αμερικής, έχοντας συλλέξει αρχείο δη-

μοσιευμάτων τετρακοσίων (400) ΜΜΕ, αποτελούμενο από μερικές δεκάδες χιλιάδες άρθρα. Ενδεικτικές του υλικού που έχει συγκεντρώσει είναι οι φωτογραφίες, οι γελοιογραφίες, τα πρωτοσέλιδα εφημερίδων και τα εξώφυλλα περιοδικών που έχει παρεμβάλει σε τρία σημεία του βιβλίου του. Τρίτον, ο Φλάισερ δεν διστάζει να πάρει θέση στα ανοιχτά ερωτήματα που προκύπτουν από την έρευνά του. Καίρια θέση του, για παράδειγμα, είναι η απόρριψη της αναθεωρητικής ματιάς στην ιστορία του Ολοκαυτώματος (Έρνοστ Νόλτε, Ντένβιντ Ίρβινγκ κ.ά.). Τούτο δεν τον εμποδίζει να είναι αυστηρός και με τις υπερβολές της άλλης πλευράς, χωρίς να κάμπτει τη βασική του αρχή σε ό,τι αφορά τη ναζιστική εμπειρία η οποία συνοψίζεται στη φράση «ποτέ πια φασισμός». Για όλους αυτούς τους λόγους, το έργο του Φλάισερ είναι αξιοζήλευτο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Α. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

<p>Ruth Klüger</p> <p>ΑΡΝΗΣΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ</p> <p>ΒΙΕΝΝΗ - ΑΟΥΣΒΙΤΣ - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ</p>  <p>ΘΕΜΕΛΙΟ</p>	<p><i>Κυκλοφορεί</i></p> <p>RUTH KLÜGER</p> <p><i>ΑΡΝΗΣΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ</i></p> <p>ΒΙΕΝΝΗ - ΑΟΥΣΒΙΤΣ - ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ</p> <p>Μετάφραση: ΣΟΦΙΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ</p> <p>ISBN 978-960-310-331-8 Σελίδες 320</p>
<p>ΕΚΔΟΣΕΙΣ Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 36 02 646, FAX 210 36 12 092 ΘΕΜΕΛΙΟ http://www.themelio-ekdoseis.gr, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr</p>	

ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΕΣ ΔΙΑΤΡΙΒΕΣ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, *Νέα περιφερικότητα [New Regionalism] στον αναπτυσσόμενο κόσμο: μια συγκριτική ανάλυση της ASEAN (Νοτιοανατολική Ασία), της Mercosur (Νότια Αμερική) και της SADC (Νοτιότερη Αφρική)*, Τμήμα Γεωγραφίας, Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο, Αθήνα 2008. Επιβλέπων καθηγητής: Α. Χουλιάρας.

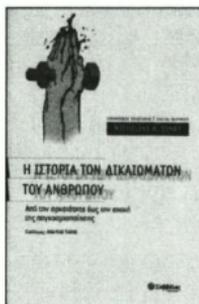
Η διδακτορική διατριβή αποτελεί μια συγκριτική μελέτη τριών από τους σημαντικότερους περιφερειακούς οργανισμούς στον λιγότερο αναπτυγμένο κόσμο: της ASEAN, της MERCOSUR και της SADC. Η δημιουργία σχημάτων περιφερειακής συνεργασίας ανάμεσα σε ανεξάρτητα κράτη αποτελεί ένα σχετικά νέο φαινόμενο στις διεθνείς σχέσεις. Καθώς οι συζητήσεις περί παγκόσμιας διακυβέρνησης έχουν ενταθεί τα τελευταία χρόνια, το φαινόμενο της δημιουργίας περιφερειακών συνεργασιών απασχολεί ολοένα και περισσότερο τους ερευνητές. Παράλληλα, τόσο η περιοχή της Νοτιοανατολικής Ασίας όσο και αυτές της Νότιας Αμερικής και της νοτιότερης Αφρικής προσελκύουν το παγκόσμιο ενδιαφέρον, για διαφορετικούς βεβαίως λόγους η κάθε μία. Η προσέγγιση με την Κίνα και την Ιαπωνία αλλά και η γενικότερη αναβαθμισμένη σημασία της περιοχής για την παγκόσμια οικονομία είναι ανάμεσα στις σημαντικότερες αιτίες του αυξανόμενου διεθνούς ενδιαφέροντος για την ASEAN. Η Mercosur επίσης προσελκύει την προσοχή των ερευνητών λόγω της πρόσφατης διεύρυνσής της, με την ένταξη της Βενεζουέλας και της Βολιβίας, αλλά και λόγω της κυριαρχίας αριστερών κυβερνήσεων στα περισσότερα μέλη της. Τέλος, για την περιοχή της νοτιότερης Αφρικής υπάρχει ένα σχετικά μόλις διεθνές ενδιαφέρον λόγω της υψηλών ποσοστών απόλυτης φτώχειας.

Κύρια υπόθεση της διατριβής αποτελεί η άποψη ότι για τη δημιουργία σχημάτων περιφερειακής συνεργασίας σημαντική παράμετρος είναι η ύπαρξη ενός κράτους-πηγμένα. Ένα τέτοιο κράτος ασκεί τεράστια επιρροή στις γειτονικές του χώρες. Η επιρροή αυτή μπορεί να είναι εκούσια ή ακούσια και το κράτος-πηγμένα μπορεί να προωθεί τη περιφερειακή συνεργασία είτε με δική του πρωτοβουλία είτε συσπειρώνοντας τα άλλα κράτη που το εκλαμ-

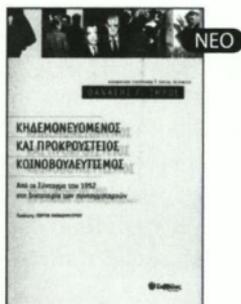
βάνουν ως εξωτερική απειλή. Η Νότια Αφρική του απαρτχάιντ, για παράδειγμα, αποτελεί κλασική περίπτωση επιθετικού κράτους-ηγεμόνα το οποίο στάθηκε αφορμή για τον σχηματισμό μιας περιφερειακής συνεργασίας ανάμεσα στα γειτονικά κράτη ως μηχανισμού προστασίας. Από την άλλη πλευρά, το κράτος-ηγεμόνας μπορεί να προωθήσει τον σχηματισμό μιας περιφερειακής συνεργασίας βασιζόμενο κυρίως στην οικονομική του ισχύ. Οι καλύτεροι όροι πρόσβασης σε μια μεγαλύτερη αγορά –αυτή του ηγεμόνα– καθώς και οι διευρυμένες δυνατότητες εύρεσης κεφαλαίων για επενδύσεις αποτελούν τους κυριότερους λόγους για τους οποίους τα γειτονικά κράτη προσχωρούν στην περιφερειακή συνεργασία. Η βασική λοιπόν υπόθεση είναι ότι η θεωρία της ηγεμονικής σταθερότητας μπορεί να προσφέρει πειστικές ερμηνείες για τη δημιουργία και την εξέλιξη των περιφερειακών συνεργασιών στον αναπτυσσόμενο κόσμο.

Ο σκοπός της διατριβής είναι ο εμπειρικός έλεγχος των υποθέσεων που προκύπτουν από τη θεωρία της ηγεμονικής σταθερότητας. Με μερικές διαφοροποιήσεις (αναγκαίες λόγω της μετατροπής ενός θεωρητικού μοντέλου για το παγκόσμιο σύστημα σε θεωρητικό μοντέλο ερμηνείας του σχηματισμού περιφερειακών συνεργασιών) προτείνονται τρεις βασικές θεωρητικές προτάσεις-προϋποθέσεις. Οι προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στην παρουσία ενός ισχυρού (οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά) κράτους στην υπό εξέταση περιοχή, στην απουσία σημαντικού διεθνούς ενδιαφέροντος που να προσφέρει στις χώρες εναλλακτικές επιλογές αλληλεπίδρασης με το διεθνές περιβάλλον και, τέλος, στην απουσία ισχυρής βούλησης για την επιβολή ενός θεσμοθετημένου πλαισίου λειτουργίας από κάποια από τα κυρίαρχα ιδρυτικά μέλη της.

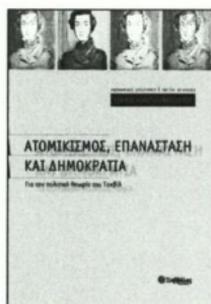
Αναλύοντας τον βαθμό κάλυψης των προϋποθέσεων αυτών, προέκυψε ότι η θεωρία της περιφερειακής ηγεμονικής σταθερότητας αποτελεί άριστο εργαλείο το οποίο ερμηνεύει με πολύ πειστικό τρόπο τη δημιουργία περιφερειακών συνεργασιών στον αναπτυσσόμενο κόσμο. Και στις τρεις περιπτώσεις τα κράτη-ηγεμόνες (Ινδονησία, Νότια Αφρική και Βραζιλία) φαίνεται ότι έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην περιφερειακή συσπείρωση. Ωστόσο η ερμηνευτική δύναμη της θεωρίας μειώνεται σημαντικά καθώς οι περιφερειακές συνεργασίες εξελίσσονται στον χρόνο και το παγκόσμιο περιβάλλον μεταλλάσσεται. Είναι, δηλαδή, σαφές ότι, με την πάροδο του χρόνου, οι περιφερειακές συνεργασίες στον αναπτυσσόμενο κόσμο αποκτούν τη δική τους δυναμική και ο ρόλος του κράτους-ηγεμόνα –αν και σημαντικός για τη δημιουργία τους– περνάει σταδιακά στο περιθώριο.



Micheline R. Ishay
Η ιστορία των δικαιωμάτων του ανθρώπου
 Από την αρχαιότητα έως την εποχή της παγκοσμιοποίησης
 Πρόλογος: Ανδρέας Τάκης
 Σελ.: 656 Λ.Τ.: 29,70€



Θανάσης Γ. Ξπρός
Κηδεμονευμένοι και προκρούστειοι κοινοβουλευτισμοί
 Από το Σύνταγμα του 1952 στη δικτατορία των Συνταγματαρχών
 Σελ.: 576 Λ.Τ.: 24,70€



Σταύρος Κωνσταντάκοπουλος
Ατομικισμός, επανάσταση και δημοκρατία
 Για την πολιτική θεωρία του Τοκβίλ
 Σελ.: 208 Λ.Τ.: 14,70€



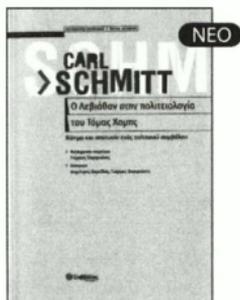
Steven Lukes
Εξουσία
 Μια ριζοσπαστική θεώρηση
 Μτφ.-Εισ.-Επιμ.: Σοφία Καϊταζή-Γουίτλοκ
 Σελ.: 304 Λ.Τ.: 19,70€



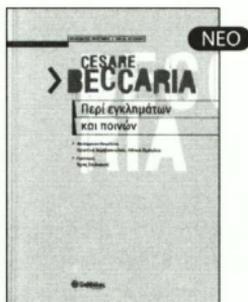
Richard Sennett
Η κουλτούρα του νέου καπιταλισμού
 Μτφ: Τρισεύγενη Παπαϊωάννου
 Σελ: 216 Λ.Τ.: 14,70€



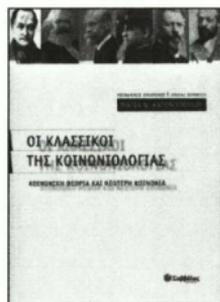
Max Weber
Οικονομία και κοινωνία
 Μτφ.-Εισ.-Επιμ.: Θανάσης Γκιούρας
Α' τόμος: Κοινωνιολογικές έννοιες
 Σελ.: 688 Λ.Τ.: 29,70€
Β' τόμος: Κοινότητες
 Σελ.: 264 Λ.Τ.: 19,70€
Γ' τόμος: Κοινωνιολογία της θρησκείας
 Θρησκευτικές κοινότητες
 Σελ.: 496 Λ.Τ.: 27,70€
ΣΤ' τόμος: Η πόλη
 Σελ.: 272 Λ.Τ.: 19,70€



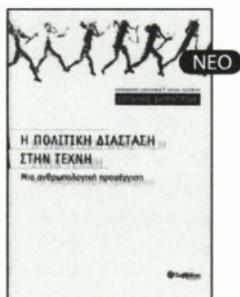
Carl Schmitt
Ο Λεβιάθαν στην πολιτειολογία του Τόμας Χομπς
Νόημα και αποτυχία ενός πολιτικού συμβόλου
Μτφ.-Επιμ.: Γιώργος Σαγκριώτης
Εισαγωγή: Δημήτρης Καρύδας, Γιώργος Σαγκριώτης
Σελ.: 192 Λ.Τ.: 14,70€



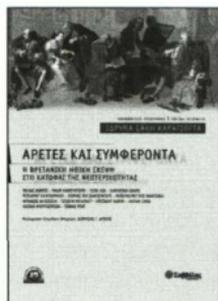
Cesare Beccaria
Περί εγκλημάτων και ποινών
Μτφ.-Επιμ.: Χ. Ακριβοπούλου, Α. Σίμουλου
Πρόλογος: Α. Στυλιανού
Σελ.: 216 Λ.Τ.: 14,70€



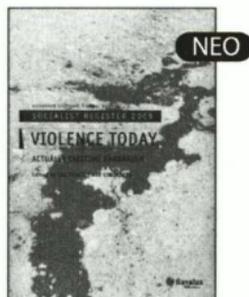
Μαρία Ν. Αντωνοπούλου
Οι κλασικοί της κοινωνιολογίας
Κοινωνική θεωρία και νεότερη κοινωνία
Σελ.: 552 Λ.Τ.: 26,70€



Σωτήρης Δημητρίου
Η πολιτική διάσταση στην τέχνη
Μια ανθρωπολογική προσέγγιση
Σελ.: 440 Λ.Τ.: 24,70€



Ίδρυμα Σάκη Καράγιωργα
Άρετες και συμφέροντα
Η βρετανική ηθική σκέψη στο κατώφλι της νεωτερικότητας
Μτφ.-Επιμ.-Επιμέτρο.: Διονύσιος Γ. Δρόσος
Με πρωτότυπα κείμενα των:
Χομπς, Κάντγουορθ, Λοκ, Χιουμ, Σμιθ, Φέργκιουσον, Ριντ κ.ά.
Σελ.: 608 Λ.Τ.: 29,70€



Leo Panitch & Colin Leys (επιμ.)
Socialist Register 2009
Violence today
Actually existing barbarism
Σελ.: 412 Λ.Τ.: 19,70€

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΒΟΛΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Η *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης* δημοσιεύει μόνο πρωτότυπες εργασίες, που εντάσσονται στο σχετικό γνωστικό αντικείμενο. Οι εργασίες που υποβάλλονται δεν πρέπει να έχουν δημοσιευτεί (με οποιαδήποτε μορφή, ολικώς ή μερικώς) σε άλλο περιοδικό ή βιβλίο, και θα πρέπει να ανταποκρίνονται σε διεθνώς καθιερωμένες απαιτήσεις επιστημονικότητας, όπως η επαρκής σύνδεση με την τρέχουσα διεθνή βιβλιογραφία. Οι συγγραφείς δεσμεύονται ότι, από τη στιγμή που το υποβληθέν άρθρο εγκρίνεται και εντάσσεται στον προγραμματισμό του περιοδικού, δεν θα το δημοσιεύσουν σε άλλο έντυπο.

Οι εργασίες υποβάλλονται σε τρία αντίτυπα και αποστέλλονται στη διεύθυνση της Σύνταξης. Οι εργασίες είναι δακτυλογραφημένες σε διπλό διάστημα και στη μία μεριά της σελίδας, αφήνοντας αρκετό περιθώριο αριστερά ή δεξιά. Η αποστολή διασκέτας PC ή Mac μαζί με το δακτυλόγραφο είναι υποχρεωτική. Τα κείμενα μπορεί να είναι γραμμένα σε οποιοδήποτε πρόγραμμα επεξεργασίας κειμένου για Mac ή σε Word. Η έκταση του κειμένου δεν πρέπει να ξεπερνά τις 9.000 λέξεις, περιλαμβανομένων των υποσημειώσεων, των πινάκων και της βιβλιογραφίας.

Η βιβλιογραφία συντάσσεται κατά αλφαβητική σειρά και καταχωρίζεται ως διακριτό τμήμα της εργασίας, αρχίζοντας από ξεχωριστή σελίδα. Η παράθεση για βιβλίο γίνεται με τη σειρά: συγγραφέας, τίτλος, εκδοτικός οίκος, τόπος, έτος. Για άρθρο περιοδικού: συγγραφέας, τίτλος, περιοδικό, αριθμός τεύχους, έτος, σελίδες. Οι παραπομπές σημειώνονται με ευδιάκριτους αριθμούς στο κείμενο και παρατίθενται στο τέλος, σε ξεχωριστή σελίδα και με συνεχή αρίθμηση. Η σειρά παράθεσης είναι ίδια με αυτή της βιβλιογραφίας και προστίθεται η σελίδα. Πίνακες και γραφήματα (σε Excel ή Tiff) με τις σχετικές επεξηγήσεις παρατίθενται σε ξεχωριστή σελίδα εκτός κειμένου, ενώ στο κείμενο σημειώνεται με ευκρινή τρόπο η θέση τους.

Οι εργασίες συνοδεύονται από περίληψη έως 120 λέξεις στα ελληνικά και στα αγγλικά. Ακόμη, ο συγγραφέας πρέπει να γνωστοποιήσει, σε ιδιαίτερη σελίδα, το ονοματεπώνυμο, την επαγγελματική ιδιότητα, τη διεύθυνση και το τηλέφωνό του.

Η Συντακτική Επιτροπή φροντίζει για την ανώνυμη αξιολόγηση, διατηρεί το δικαίωμα επιλογής και καθορίζει τον χρόνο δημοσίευσης των εργασιών. Σε κάθε περίπτωση, τα αντίτυπα δεν επιστρέφονται. Οι συγγραφείς δικαιούνται να πάρουν δωρεάν δύο αντίτυπα του τεύχους στο οποίο δημοσιεύεται η εργασία τους. Η αναδημοσίευση από την παρούσα *Επιθεώρηση* απαιτεί άδεια της Συντακτικής Επιτροπής. Βιβλία αποστέλλονται στη διεύθυνση της Σύνταξης.

GREEK POLITICAL SCIENCE REVIEW

A publication of the Hellenic Political Science Association

Editorial Board P. Vallianos, N. Marantzidis, Gr. Molivas, G. Moschonas, El. Nicolacopoulos, G. Pagoulatos, S. Seferiades, D.A. Sotiropoulos, A. Huliaras

Coordination Gr. Molivas - A. Huliaras

Scientific Board M. Agelidis, N. Alivizatos, Th. Veremis, Y. Voulgaris, D. Gravaris, N. Demertzis, G. Dertilis, N. Diamandouros, A. Heraclides, P. Kazakos, El. Katsoulis, P. Kitromilides, Th. Couloubis, D. Kyrtatas, A. Liakos, Th. Lipowatz, L. Louvi, C. Lyrantzis, D. Madianou, A. Makridimitris, G. Mavrogordatos, A.-Y. D. Metaxas, N. Mouzelis, El. Nicolacopoulos, M. Pantelidou, G. Papadimitriou, E. Papataxiarchis, A. Rigos, C. Rozakis, P. Sourlas, C. Spanou, M. Spourdalakis, K. Stamatis, K. Tsoukalas, L. Tsoukalis, K. Ifantis, A. Fatouros, A. Fragoudaki, D. Charalambis, Th. Chadjipandelis

Address Hellenic Political Science Association, 19 Omirou Str., 106 72 Athens, Greece, Tel & Fax +30-1-3614298, e-mail: hpsagr@cc.uoa.gr. Secretariat: St. Syrakou.

Copyright: Hellenic Political Science Association

The *Greek Political Science Review* is published biannually. Price 10 Euro. Subscriptions: Individuals 20, Foreign 40, Institutions 100, Students 15. Subscriptions should be sent to HPSA Secretariat.

The *Greek Political Science Review* is member of the Eurozine network (<http://www.eurozine.com>).

eurozine

THEORETICAL PLURALISM AND METHODOLOGICAL CONVERGENCE IN THE POLITICAL STUDIES OF EUROPEAN INTEGRATION

Panos Kazakos

The article reviews the evolution of the political studies of European integration. It is argued that they use a variety of theoretical perspectives or approaches some of which, such as constructivism and public choice, have been borrowed from neighboring disciplines. They answer a wide range of questions concerning the complex relationship between supranational institutions and national authorities or the weight of supranational influences on national policies, the dynamics of decision-making in the Council and other organs of the Union, the power balances etc. The theoretical pluralism in political science contrasts to the dominance of neoclassical perspective in economic analyses of European

integration and its preoccupation with the welfare impact of any decision. On the other hand, a rather significant, though asymmetric, convergence in methodology takes place towards empirically testable models and hypotheses. This, in turn, is connected with another trend in bringing (political) European studies into the broader framework of political science.

NATIONAL POLITICAL PARTIES AS FACTORS OF INTEGRATION ACCORDING TO NEOFUNCTIONAL THEORY

Epaminondas Marias

The paper argues that although neofunctional theory at the beginning considered political parties, both national and supranational, as important factors of integration, in the course of time it concentrated more on the role of interest groups and bureaucracies and underestimated the ultimately decisive role played by national parties in the course of European integration. Going back to the fundamental principles and concepts of the neofunctional theory we observe that Ernst Haas has devoted a large part of his initial research on European integration to the role of national parties as factors of European integration. When analyzing the main characteristics of a political community at supranational level, Haas noted that the Community sentiment is reinforced when national political parties endorse supranational action in preference to action.

CONSTRUCTIVISM, INTERNATIONAL RELATIONS AND EUROPEAN STUDIES

Ioannis F. Galariotis

The constructivist turn in International Relations Theory and European Union Studies can be deemed as the immediate effect of the "failure" of rationalist theoretical approaches to explain and understand the structural changes that became evident in the modern world system of states during and after the end of the Cold War. The aim of this paper is to highlight the theoretical and methodological merits of constructivist International Relations scholarship by giving particular emphasis to the process of European integration. To what extent the norms and the rules socialized within the EU, the social construction of an EU identity and the discursive contexts formed in specific social environments affect the transformative logic and the evolutionary development of European integration process?

EUROPEAN FOREIGN POLICY
AS A LEARNING PROCESS

Mihalis Harokopos

European Foreign Policy is defined as a system of external relations, in which national actors conduct partly common and partly separate international actions. Moreover, it is an «open» system and, as such, it is subject to constant change. The paper argues that, the description and explanation of change in this system are related to learning. In this context, through the synthesis of different approaches of learning, new questions arise, which could enrich the study of European Foreign Policy.

ECONOMICS OF THE MONETARY UNION AFTER THE EURO:
A CRITICAL SURVEY OF THE LITERATURE

Theodor Pelagidis

Despite its important advantages of efficiency gains, price transparency, monetary stability, easing currency markets pressure on the payments balance, and so on, the Economic and Monetary Union (EMU) is anything but a risk-free enterprise. In this context, optimistic voices emphasize that the establishment of Euro favours, besides other benefits, a further increase in the volume of trade among EMU member-states. On the other hand, less optimistic observers find that the impact of Euro to EU trade volume is rather poor. This paper surveys in brief the current literature on EMU theory and the impact of common currency to trade volume in particular. It also raises questions about relevant topics for further research.

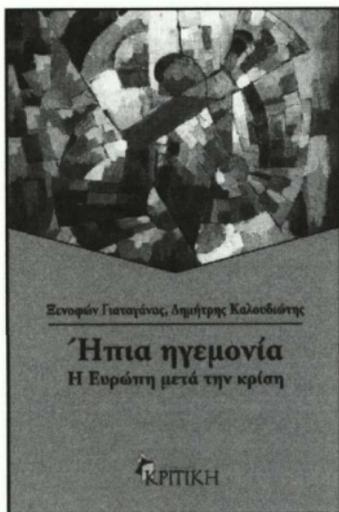
THE ROLE OF THE NEW EU MEMBER-STATES IN THE EVOLUTION
OF THE COMMON AGRICULTURAL POLICY:
SOME PRIMARY EVALUATIONS

Napoleon Maravegias - Yannis Doucas - Martinos Lykos

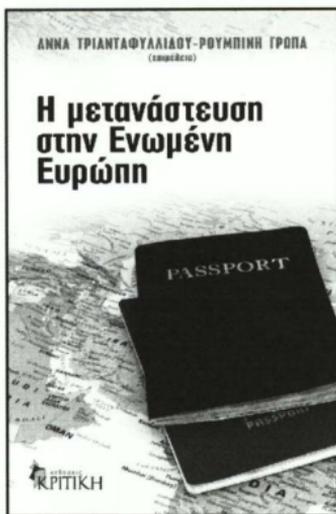
In this article, after examining the level of integration of the new member states in the European economy and after presenting the basic characteristics of their farm sectors in relation with the developments of the CAP, certain estimates are undertaken regarding the position of these countries in the general discussion referring to the change of the CAP during the following years. The attitude of these countries, with regard to the future formation of the CAP is expected to be determined by the characteristics of their farm sectors (balance of trade of farm products, farm income, con-

tribution of agriculture to the GDP, size of farm holdings, average age of farmers). It is clear that their impact on the development of the CAP will not be significant since there are not enough common agricultural interests among the new member states and consequently their pressure will be weak.

<p>ΚΩΣΤΑΣ ΦΙΛΙΝΗΣ</p> <p>ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ</p> <p>5^η ΕΚΔΟΣΗ</p>  <p>ΘΕΜΕΛΙΟ</p>	<p><i>Κυκλοφορεί</i></p> <p>ΚΩΣΤΑΣ ΦΙΛΙΝΗΣ</p> <p><i>ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ</i></p> <hr/> <p>και μαζί το ανέκδοτο κεφάλαιο <i>Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ 1946-1949</i></p> <hr/> <p>ISBN 978-960-310-332-5 Σελίδες 224+16</p>
<p>ΕΚΔΟΣΕΙΣ Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 36 02 646, FAX 210 36 12 092 ΘΕΜΕΛΙΟ http://www.themelio-ekdoseis.gr, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr</p>	



ΞΕΝΟΦΩΝ ΠΑΤΑΓΑΝΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΛΟΥΔΙΩΤΗΣ
Έπια ηγεμονία
 Η Ευρώπη μετά την κρίση



ΑΝΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ, ΡΟΥΜΠΙΝΗ ΓΡΟΠΑ (επιμ.)
**Η μετανάστευση
 στην Ενωμένη Ευρώπη**
 Μετάφραση: Γιώργος Χρηστίδης



ΙΩΣΗΦ ΜΠΟΤΕΤΖΑΓΙΑΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΜΙΚΑΣ
Περιβαλλοντική Κοινωνιολογία
 Πρόλογος: Δημήτρης Στεβής

Σε όλα τα βιβλιοπωλεία

Κεντρική διάθεση: 210 8211470

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ

www.kritiki.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Έκδοση της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης
Ομήρου 19, 7ος όροφος - 10672 Αθήνα - τηλ./fax. 210.3614298
e-mail: hpsagr@cc.uoa.gr

Θα ήθελα να γίνω συνδρομητής στην επιθεώρηση

Επώνυμο

Όνομα

Οδός

Πόλη

Τηλέφωνο

Ποσό

Αριθμός

ΤΚ

Ο ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

Η *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης* εκδίδεται δύο φορές τον χρόνο – Τιμή τεύχους 10 Ευρώ - Συνδρομές: Εσωτερικού 20 Ευρώ - Εξωτερικού 40 Ευρώ - Οργανισμοί, Τράπεζες, κτλ. 100 Ευρώ - Φοιτητές 15 Ευρώ - Τα μέλη της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης γίνονται αυτομάτως συνδρομητές με την καταβολή της ετήσιας συνδρομής στην Εταιρεία (50 Ευρώ).

Οι συνδρομές αποστέλλονται στη διεύθυνση της Σύνταξης. Οικονομική υπεύθυνος: Κατερίνα Βλασάκη - Ελισάβετ Τσιδεμιάδου. Η συνδρομή λήγει στο τέλος κάθε χρόνου. Θεωρείται ότι συνεχίζεται εφόσον ο συνδρομητής δεν ζητήσει τη διακοπή της. Όσοι γράφονται συνδρομητές κατά τη διάρκεια του έτους, λαμβάνουν τα προηγούμενα τεύχη του έτους εγγραφής.

έκδοση της ελληνικής εταιρείας πολιτικής επιστήμης
ελληνική επιθεώρηση πολιτικής επιστήμης

Αφιέρωμα: Μεγάλες ερωτήσεις, πολλές απαντήσεις. Θεωρία και μέθοδος στην έρευνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης

Πάνος Καζάκος

Θεωρητικός πλουραλισμός και μεθοδολογικές συγκλίσεις στην πολιτική ανάλυση της ευρωπαϊκής ενοποίησης

Επαμεινώνδας Μαριάς

Τα εθνικά πολιτικά κόμματα ως θεσμοί ολοκλήρωσης υπό το φως της νεολειτουργικής θεωρίας

Ιωάννης Φ. Γαλαριώτης

Κοστρονκτιβισμός, διεθνείς σχέσεις και ευρωπαϊκές σπουδές

Μιχάλης Χαροκόπος

Η ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική ως διαδικασία μάθησης

Θοδωρής Πελαγίδης

Τα οικονομικά της νομισματικής ένωσης στην εποχή του ευρώ: Κριτική επισκόπηση ερευνών

Άρης Τραντίδης

Παρέμβαση για τη μεθοδολογία

Ναπολέον Μαραβέγιας - Γιάννης Δούκας - Μαρτίνος Λύκος

Ο ρόλος των νέων κρατών-μελών της Ε.Ε. στην εξέλιξη της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής: Ορισμένες πρώτες εκτιμήσεις

Δημήτρης Ν. Χρυσόχου

Στοχασμοί για την κρατική κυριαρχία



ISS

MD0006025896